

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/estel/ma/esteldemallo
E MAIL estel@maforana.com

AMB EL PATROCINI DE

A.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

ANY XXVIII. NÚMERO 647

15 DE MARÇ DEL 2009

PREU: 2 €

LLUC- MAJOR

Cada diumenge de l'any el matrimoni de can Murtó va a vendre les hortalisses que cultiven al seu hort del costat de Montission de Porreres a la plaça de l'Ajuntament de Lluçmajor. 971 647 756

De tota la vida, na Caterina Bauçà de Petra va els diumenges a la Plaça de l'Ajuntament de Lluçmajor a vendre les hortalisses que la família cultiva al seu hort de Son Frare de Petra. 971 830 017

DIA DE LES ILLES BALEARS

Na Caterina Salom "Faleta" i la seva filla Francesca són mestres artesanes. Fan teresetes. Tenen el taller al camí de Biniamar d'Inca. 618 212 970

Fa 3 anys que na Maria del Mar Vich, a qui veiem amb la seva dependenta Caterina Pujades, regenta la Pastisseria Tries a l'Avinguda del Cister, 64 del Secar de la Real. 971 765 517

Fa un any que n'Ermán d'Itàlia regenta el Bar 30 Nodi a la Plaça de la Drassana, 12 de Ciutat. 667 027 673

Joan Laporta dóna suport a la campanya cafè per la llengua de l'OCB

S'afegeix a l'adhesió d'altres personalitats del món del futbol, com Rafel Nadal i Toni Prats

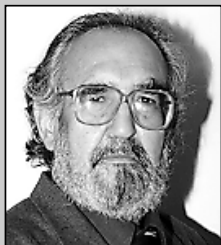
El president del Futbol Club Barcelona, Joan Laporta, va fer ahir una conferència convidat per l'Obra Cultural Balear en el marc del Fòrum OCB. L'escenari va ser una sala d'actes del Col·legi d'Advocats de les Balears plena d'aficionats culés.

Prèviament, el president Laporta es va reunir amb membres de la junta directiva del Col·legi d'Advocats de les Balears, encapçalats pel seu president, Joan Font, i amb membres de la junta directiva de l'Obra Cultural Balear, amb Jaume Mateu al capdavant. El dirigent blaugrana va signar al llibre d'honor del Col·legi d'Advocats i va donar suport a la campanya Cafè per la Llengua, impulsada per l'OCB amb l'objectiu de fer una tasca de sensibilització a favor de la llengua pròpia entre diferents sectors de la societat mallorquina. Laporta s'afegeix d'aquesta manera a la llista de personalitats del món de l'esport que s'han adherit a la campanya, com el tennista Rafel Nadal i el tècnic del Mallorca Toni Prats. El president va brindar per l'èxit de la iniciativa.

Posteriorment Laporta va fer una conferència titulada "Barça, l'altra llengua comuna?". Laporta va desgranar els motius pels quals el Barça és "més que un club". Segons el president, a més del bon joc de l'equip, que és motiu d'admiració arreu del món, el club destaca també pels seus valors cívics: el compromís històric amb els

més desafavorits, amb les llibertats democràtiques i amb la llengua i la cultura catalanes. Les reflexions del president varen provocar un animat debat amb el públic. Posteriorment, Joan Laporta va lliurar al president de l'OCB, Jaume Mateu, una camiseta del Futbol Club Barcelona amb el lema Obra Cultural Balear gravat darrera.

Foc i Fum

MATEU MARIÓ de Sant Joan

Aquesta primavera farà 400 anys que el rei d'Espanya va expulsà els musulmans que eren majoria a Dénia i comarca, però no havia pensat que sense gent, la terra no produeix i va fer una crida a Santa Margalida i Lluçmajor on la gent les passava magres per la sequera.

La crida deia: Tots aquells que vulguin anar a Dénia i comarca, tendran terra, eines animals... I els més pobres varen partir. Els margalidans anaren a Dénia Xaló, Tàrbena i altres pobles que ara no record. Els Lluçmajorers anaren a Pedreguer, Lliber... Tot això ho se perquè he estat en aquests pobles i molts altres de la comarca de Dénia dues vegades. Vaig fer moltes fotos i subscripcions, perquè la gent sap que els seus avantpassats eren mallorquins i quan els ofereixes una revista mallorquina els agrada i se subscriuen.

L'altre diassa vaig anar a correus de Sant Joan i vaig aprofitar per entrar a l'ambulatori per deixar-hi uns quants Estels, i vet ací que la recepcionista m'enflocia. - Si hi ha la dona de la setmana passada no en deixis que la gent està revolucionada quan la veu. I surt el metge Domingo, que a més de bon metge és molt agut i diu: Te raó sa recepcionista, els pacients agafen l'Estel i entren a la consulta tot remoguts. Ara no n'hi duren més a aquest consultori. No volem que per culpa nostra la gent vagi tan remoguda. En duren als restaurants i als consultoris dels pobles on no comanda la dreta espanyola que te ràbia a allò que és nostre.

PERE FELIP I BUAES

3.700 acomiadaments han arribat a produir-se, només en un dia a Barcelona. Les estadístiques econòmiques, des de fa mesos, mai fallen: cada nova dada d'atur i caiguda de la producció sempre és molt pitjor d'allò que era previst.

El rodet de la ERE no dona treva, va tancant persianes a tots els polígons industrials, en les zones comercials i d'oficines. Als 15 dies de presentar-se un ERE, la administració la sol aprovar, l'INEM paga, els treballadors cobren menys. Després, pot venir una altre ERE, i al final el tancament.

En les barriades i perifèries de les nostres ciutats, en els pobles, les estadístiques se tornen patiment, angúnia i ràbia. Tres milions d'aturats, camí dels quatre signifiquen milions de famílies destrossades, zones industrials enfonsades, terres de cultiu abandonades.

Diu el Govern que el 70% d'aturats reben prestació. Però el 30% restant són un milió de treballadors sense assegurança ni subsidi. I cada mes se'n aniran quedant sense prestació molts més en haver-se escotat la duració de la mateixa.

Cada ERE, cada nou acomiadament contribueix a destrossar la gent i el país.

Els treballadors, la joventut, les nacions de l'Estat espanyol no suportaren aquesta autèntica catàstrofe

La responsabilitat d'en Zapatero

mans plegades.

I correspon a les organitzacions dels treballadors ajudar a donar una solució positiva a aquesta terrible plaga dels ERE's i els acomiadaments. Cándido Méndez, secretari general confederal de l'UGT, no ha tengut el seu millor dia quan ha dit que no hi ha retalls de drets que justifiquin una vaga general.

Hi ha cap dret més fonamental que el treball?

Poden les nostres organitzacions sindicals i polítiques permetre que continuï un dia més aquesta destrucció?

El president de la patronal CEOE, Díaz Ferran, diu que els empresaris "*mai hem demanat acomiadament lliure*" donat que ja existeix, "*però és caríssim*".

Tots sabem per que els empresaris acomiaden, perquè demanen que els deixin les mans lliures per acomiadar, i fins i tot diner públic per acomiadar. L'economia capitalista està dominada per la llei de l'especulació.

Hem escoltat massa temps parlar de canvi de model econòmic. Allò que cal canviar és que ningú pugui tancar una fàbrica ni acomiadar un treballador a fi que pugin o baixin les accions, per a complaure als banquers.

No està escrit enlloc que els especuladors hagin d'imposar la seva llei a costa de la població treballadora, de les nacions, de la humanitat sencera.

Ningú ha elegit en Botín a fi que

ens governi. Ni a la Comissió de Brussel·les.

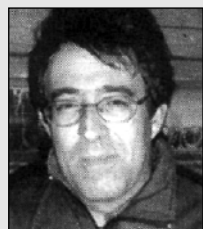
Els treballadors d'aquest país han elegit a José Luis Rodríguez Zapatero i al Partit Socialista. Tenen el recolzament dels sindicats, i contaràn amb el recolzament massiu de la població si fan allò que els correspon en aquesta situació d'emergència: prendre mesures dràstiques per tallar d'una vegada l'allau d'acomiadaments.

El Govern te tots els mitjans polítics per a suprimir el sistema ERE, per nacionalitzar empreses clau, per a prohibir acomiadaments.

El Govern te tots els mitjans econòmics per a crear de manera massiva d'ocupació pública aixecant la producció i desenvolupament dels serveis públics. Per començar, que reclami els 104.000 milions que ha donat als bancs. Que els confisqui.

Tota la responsabilitat per aturar els acomiadaments se concentra en Zapatero i el seu govern.

Pot fer ho i si fins ara no ho ha fet és perquè se sotmet als plans de la Unió Europea. La obligació de les organitzacions dels treballadors és exigir al Govern que per damunt de tot atengui al clamor dels treballadors i aturi els acomiadaments. Aquest problema és el que se debat en les instàncies i els congressos de totes les organitzacions. És hora de mobilitzar als treballadors per aconseguir que el govern aturi els acomiadaments, per tots els mitjans.

ANDREU SALOM I MIR

Amb el sentit comú per una banda, i el respecte escrupolós a la diferència per l'altra, hem de dir, clar i llampant, que en un Estat de dret i veritablement democràtic, cap partit polític no pot ésser mai il·legalitzat, ni per delictes d'opinió (com ara el fet de no condemnar la violència d'un determinat grup armat) ni per la seva connexió ideològica i d'objectius polítics amb una organització

que fa ús de la violència. Únicament si un partit fes un ús provat de l'extorsió com a mitjà de propaganda i difusió seria lícit considerar-ne la il·legalització. El fet, increïble i anti-democràtic, de posar fora de la llei i del joc polític partits i agrupacions que no han comès cap acte demostrat de violència i d'ús de la força, no fa més que posar clarament en evidència el tarannà polític poc fiable, i escassament democràtic, de l'Estat que actua d'aquesta manera.

La il·legalització d'alguns partits de l'esquerra abertzale

(mitjançant una llei de partits inaudita i endegada amb aquest objectiu concret), així com el tancament judicial d'alguns mitjans de comunicació afins (com ara el diari Egunkaria) respon, en realitat, a uns obscurs interessos electorals que tenen la finalitat d'afavorir l'accés dels partits nacionals espanyols al control de l'autonomia basca (i que pot servir, en un futur, per a d'altres casos similars). Tot plegat posa al descobert les vergonyes polítiques i les terribles mancances democràtiques d'un Estat (l'espanyol) caracteritzat per un jacobinisme

tronat, respectuós sempre amb el feixisme, i que no ha superat, ni en pretén, l'ús històric de la força, la intimidació i la prepotència com a referents ideològics fonamentals.

No hi ha ni un sol Estat de la comunitat europea que hagi il·legalitzat *alegrement* algun partit polític en els mateixos supòsits esmentats (cap govern britànic, per exemple, ni tan sols de la ultraconservadora Margaret Thatcher, es planteja mai deixar fora de la llei el Sinn Féin, braç polític de l'IRA, l'Exèrcit Republicà Irlandès). Altrament, el diàleg i els acords

polítics entre iguals són, i han de ser sempre, les úniques vies possibles i responsables per a la reconciliació i un futur carregat d'il·lusió, esperança i col·laboració. I això, lògicament, no es pot fer des d'una posició caracteriològica de domini i de supeditació, que tant agrada al poder espanyol. És per aquest motiu que els canvis polítics, i l'ampliació de les llibertats polítiques, són absolutament imprescindibles per a l'assoliment d'un marc polític en pau i en llibertat, on totes les forces polítiques, sense cap excepció, estiguin representades.

El feixuc llast del jacobinisme

BERNAT JOAN I MARÍ

Necessitam, per descomptat, encara, molta perspectiva històrica, per poder dir fins a quin punt José Luis Rodríguez Zapatero haurà estat el president del govern espanyol més frívol des de la transició a la democràcia. Però tot apunta que, entre els presidents espanyols d'aquest període, Zp té tots els punts per endur-se'n el trofeu. I se li ha de reconèixer, al Zp, que ha sét capaç de traspuar la seua frivolitat de manera transversal: ha estat igual de frívol en matèria de política interior com en política exterior; ha frivolitzat igual en política econòmica com en polítiques socials; hem vist el mateix frívol al'hora de dissenyar la seua política autonòmica com al'hora de governar els òrgans centrals de l'estat. Un creador de còmic que hagués volgut inventar un frívol de set soles i posarlo de primer ministre del Regne d'Espanya no se n'hauria sortit millor.

Malgrat tot, Zapatero té molts punts per poder continuar tranquil·lament el temps que vulgui –de moment– al capdavant del govern de l'Estat. Té com a oposició principal un Partit Popular esbudellat per lluites intestines, sense lideratge, sense timó i amb una extrema dreta enquistada que no li permet aixecar cap. I li han començat a sortir bolets com UPyD, liderada per Rosa Díez, que fan més por que una pedregada. Per si això fos poc, també s'ha quedat sense ningú que li pugui fer cap tipus de prèssing per l'esquerra, després del despuntament, altra vegada, del vell marxisme representat per Cayo Lara, de qui estic ben convençut de la capacitat per acabar d'enfonsar la ja corcada nau d'Izquierda Unida. Davant això, els ciutadans autocentrats de les tres nacions sense estat del Regne d'Espanya ho tenim clar: que s'aturi l'Estat espanyol, que nosaltres en volem baixar!

A Zp, per tant, totes li ponen. O ha nascut amb la flor al cul, com solem dir, no gaire polidament, per aquí. És ben pos-

sible que continuï encara una legislatura més com a president del govern de l'estat per pura manca d'oposició mínimament centrada, que no faci por a la gent, que no obligui a escollir entre el menys dolent...

Per exemplaritzar la proverbial frivolitat de Zapatero, em centraré en dos aspectes de les seues polítiques: la política autonòmica i la política internacional. Pel que fa a la política autonòmica, Zapatero va arribar a dir a un diputat d'Esquerra Republicana: "vamos a hacer un estado tan plural que no os vais a querer marchar". Ja frivolitzava, o, com a mínim, demostrava no entendre el nacionalisme català en absolut. Nosaltres no volem un estat propi perquè l'Estat espanyol sigui dolent per als nostres interessos, sinó perquè ens considerem una nació, i hi tenim dret per dignitat nacional. Encara que l'Estat espanyol fos la setena meravella del món. Però, què ha passat, amb sis anys de zapaterisme (o de zapaterat, que potser quedaria encara millor)? Per començar, la pluralitat, al cen-

tre de l'estat, no es veu per enlloc. Ni Espanya ha reconegut la seua pluralitat interna, ni el català, el basc i el gallec se senten amb normalitat a les Corts espanyoles, ni tan sols els cosos estrictament estatals com l'exèrcit o l'administració de justícia funcionen en les quatre llengües. Convendrem que sis anys és temps més que sobrat per arreglar-ho, si hagués volgut.

No havent arreglat la qüestió més o manco simbòlica, imaginem la qüestió crematística: el finançament autonòmic encara es troba en plena discussió, sense previsió de millores substancials; no s'ha parlat de com pagar el deute històric; i les Illes Balears continuen a la cua del finançament autonòmic, fet que ens continua posant al bell centre d'observació de les rareses més evident.

Quant a la política internacional, la gestió de Zapatero i Moratinos ha estat desastrosa. Per contentar la parròquia acrítica de l'esquerra espanyola, va desplegar tota una gestualitat antiamericana, que dóna molts vots, però que t'aiïlla de tothom.

Sempre que va poder, es va aliar amb Sèrbia o amb Rússia, abans de fer-ho amb la majoria de socis de la Unió Europea: la posició davant Kosovo, Geòrgia o l'Orient Mitjà en poden ser bons exemples. I, encara, després de cada badada (una per cada actuació en qüestions conflictives a nivell internacional), sortia amb aquella cara de no haver romput mai un plat, com demanant-se què havia fet malament.

El més sorprenent és que, malgrat la seua curtor de mires, malgrat la seua frivolitat evident, malgrat la manca de preparació que han demostrat tant ell com la major part del seu equip, estic convençut que hi ha una majoria de la població de l'Estat espanyol que considera que José Luis Rodríguez Zapatero passarà a la Història com un bon president. A mi, sense tenir cap bolla de vidre, em sembla que la Història, amb temps i una canya, l'acabarà deixant com el que és: un frívol i un incompetent, amb el nacionalisme espanyol com a únic mèrit.

Dards enverinats

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor d'*El despertar dels Països Catalans*.

La terra és plana, és el centre de l'Univers o al seu voltant hi gira el sol foren opinions infundades que assoliren un cert ressò segles enrere. Ara fan riure però per sostenir el contrari alguns científics van ser aleshores durament castigats. Les creences desajustades són la base del prejudici, fenomen que sempre ha existit aprofitant, en molts casos, la ignorància de la gent. Jesús Tuson, professor de lingüística, constata que els tòpics més nocius són els programats pel poder. I és que no és espontani ni innocent dir que una llengua té 350 milions de parlants: «Qui els

ha comptat? (...) Són coses promogudes a benefici de la llengua oficial de l'Estat. Quan d'una llengua es diu que és internacional, aquesta llengua té un prestigi. Automàticament les llengües que no són aquesta són llengües locals, amb pocs parlants, que poden plantejar dificultats de comunicació... Et fan una invitació en tota regla perquè abandonis la teva llengua i et passis a l'altra: ningú vol ser un miserable» (*Avui*, 7-6-01). Paral·lelament, Tuson assenyala que idees com «un estat plurilingüe és molt car de mantenir» són atribuïbles a franc tiradors concrets i influents, que actuen amb el suport del neoliberalisme més cínic. O bé que frases com «les llengües amb més parlants són més útils» poden procedir d'algun departament de propa-

ganda proper als poders fàctics. Es tracta d'estereotips socials relacionats amb la llengua que, segons el lingüista valencià, ens volen imposar com a dogmes.

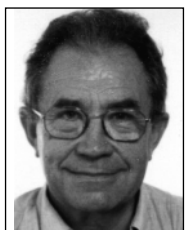
No oblidem que un món farcit de clixés reduccionistes i intencionats és molt més fàcil de tenir sota control. I és que els esquemes simplificadors de la societat ens estalvien d'haver-nos d'esforçar, que no sempre ve bé, per conèixer de debò la realitat. En aquesta línia, la periodista Rosa Ma. Calaf és del parer que de vegades els ciutadans sembla que prefereixin no pensar: «No s'adonen que per mantenir una societat sana han de pensar i comprometre's. I per descomptat, han d'exigir als polítics i els mitjans una informació veraç i seriosa» (*El Periòdi-*

co, 11-1-09).

Els prejudicis són la suma d'una herència cultural i d'unes circumstàncies socials. Susan Fiske, psicòloga, sosté que els prejudicis poden ser reduïts o canviats, però a més de tenir bones intencions és fa necessari «un període d'aprenentatge i d'amplis esforços socials» (*El País*, 10-1-09). Això requereix neutralitzar el prejudici a partir de la reformulació del propi argument. És a dir, mostrar la incoherència per fer entrar en contradicció el divulgador d'aquestes fal·làcies. En aquest sentit, el nombre de llengües que fa servir la Unió Europea demostra que el plurilingüisme, en comparació amb altres partides, no és especialment car. Però, sobretot, deixa en evidència aquells estats contraris a l'ús d'una llengua comuna

europea perquè no volen renunciar a la seva. Simultàniament, molts d'aquest estats europeus van protagonitzar no fa tant de temps una sèrie de lingüicidis que expliquen a hores d'ara la suposada utilitat de la seva llengua. Per això, Tuson titlla de perversos aquells discursos que tenen com a rerefons instaurar un pensament únic favorable a l'Estat unitarista: «El partit en el govern té intel·lectuals que saben molt bé què va passar amb la repressió lingüística en una banda i altra de l'Atlàntic. Però estan reconstruint la història a benefici del poder» (*Avui*, 7-6-01).

En canvi, «La terra és plana, ho sap tothom», fragment d'una cançó d'en Quimi Portet, és una lletra vista amb simpatia. Potser perquè aquest cantautor és fill de la Plana de Vic.

ALEXANDRE PINEDA

La màfia té com a objectiu el control d'activitats econòmiques i polítiques en benefici propi, actua mitjançant extorsions, intimidacions, etcètera. Expliquem-ho: l'extorsió o sigui l'acció d'extorquir fent ús de la força - en veritat tots hem comprovat la que té l'agència tributària any rere any-, ús del poder a imposar a una país conquerit, en present o en el passat, on encara preval perpetuant-se i fent en seqüències guerres la política de l'armat conquistador. També l'estat sap intimidar, estendre la por, als pobles que domina de manera subliminar a través de percepcions emocionals per sota del nivell de la consciència, amb èpiques patriòtiques usant les icones -imatges de fets esportius...-, o de manera explícita: desfilades militars.... Tal vegada l'estat és per naturalesa protomafiós; les fèrries bastides cada una de les peces i pilars on es recolzen les seves estructures en són.

Aquesta anàlisi va encaminada amb duresa a l'estat monàrquic espanyol, per haver situat les Illes Balears, com a màxim objecte de la seva cobdícia, situant-la al primer lloc del rànquing del espoliats pel fisc. Amb dolor ho dic, perquè allò que els assassins ni diuen danys col·laterals, mort indirecta d'alguna persona per accions terroristes, ha succeït a Menorca. Vist per a sentència: el regne espanyol és el producte directe de moltes accions terroristes amb centenars de milers de morts, produïts en trenta desenes d'anys i que darrera d'aquest bastiment, han estructurat el seu afany de cobdícia, l'ancestral cobejança - sempre han desitjat immoderadament el producte de la nostra riquesa i treball-, som l'epicentre com a botí principal i inspirador de la seva ideologia nacionalista, amb la simple estratègia de mantenir-creant miratges de mentides i odi-, la imatge d'un adversari on abocar els baixos instints dels éssers humans immadurs. Es pot comprovar en els docu-

ments de les seves biblioteques- com ells han deixat escrit als seus llibres de les agressions "justo derecho de conquista", que repeteixen constantment, els conquerits fórem el País Valencià, Principat de Catalunya, i Illes Balears -aquest és l'ordre cronològic de l'avial ocupació.

Fa poques setmanes que aquests danys col·laterals del terrorisme polític tributari espanyol, s'ha cobrat una víctima innocent en la jove al·lota menorquina **ROSER SÀNCHEZ SERRA**, - demano humilment perdó a la seva família per mencionar-la, emperò calen tota mena de denúncies del fet-, era natural de Ciutadella, la van sotmetre a una intervenció menor, va fer el periple hospitalari a Maó i com que en tota Menorca no hi ha cap cirurgia especialista en hemorràgies, amb urgència van traslladar-la al de Son Dureta de Palma de Mallorca, on els serveis quirúrgics, no van poder aturar-li l'hemorràgia arterial, no varen poder fer res per la seva vida, aquí es va segar una vida jove. L'evidència és que a tota Menorca no es disposa de servei de cirurgia especialitzat i suficient per salvar la vida a una jove, per altra banda sana, és imperdonable, la intervenció era de caire menor i ni així van saber guarir-la, hi va perdre la vida. Aquest dèficit que provoca la injustícia degut a que els menorquins paguin deu i se'ls retornin tres, amb el quals no tenen el personal adequat per atendre les emergències, al no disposar de metges qualificats, i en canvi si tenen militars vivint del diner públic a plaer i sense fotre brot passejant per tota l'illa. Irritat, escandalitzat projecto el meu enuig i m'he posat a escriure aquesta inculpció just venint d'un CAP (Centre d'Atenció Primària) de Barcelona, on durant l'espera, parlant amb una senyora catalana que viu a Sevilla, m'ha explicat que allà a la ciutat i també a pobles petits, la sanitat està tant ben informatitzada que no els cal anar a visites mèdiques pera recollir les receptes de fàrmacs crònics, amb la targeta els hi lliuren directament a la farmàcia, sistema modern i pràctic que

requereix una infraestructura que nosaltres no tenim, còmode per a tothom que visqui a aquelles terres, i sobretot si s'està fent amb els diners dels menorquins, mentre aquests els manquen metges especialistes en guarir arteries.

Hi ha tanmateix, hem de posar fil a l'agulla, ja he esmentat que els menorquins als manllevem -amb violència simbòlica emperò tangible- més de 300 euróns mensuals per persona i que els danys arriben a treure la vida -matar a una jove, degut a no tenir pressupostat l'assistència sanitària pública adient, la destrucció de l'economia és sistemàtica. L'Estat -s'auto-proclama de Dret- emperò no compleix res del que es vanta, si és amb claredat una relació de dominació entre pobles, classes, i homes. A Catalunya, si deixés el regne espanyol de robar-nos, amb els diners, sortiríem de la crisi perquè disposaríem de cabals suficients per donar suport financer a les empreses viables. Podríem fer un hospital diari. Desdoblar l'actual i criminal Eix Transversal. El govern català podria fer 50.000 pisos anuals i regalar-los. Construir la línia de TGV d'Alacant a Perpinyà amb el pressupost d'un sol any. Doblar les pensions dels jubilats, vídues. Exonerar a la població dels impostos de transmissió i de patrimoni. A Menorca l'espoli és major. A les Balears i a tots els Països Catalans restaríem amb aquesta fabulosa capacitat de man-iobra amb el guany de qualitat de vida que representaria per a tota la ciutadania.

La mort de l'al·lota **ROSER SÀNCHEZ SERRA**, no és cap negligència, és la resultant del tracte desigual, injust, explotador que exerceix l'estat contra tots nosaltres, a base d'un tractament colonial, que no l'ha corregit la democràcia, ja que aquesta és va bastir com a simple restauració monàrquica, i on la sedimentació dels guanys guerrers d'antany han quallat en la idiosincràsia espanyola de manera profunda, tot sense retorn, no hi ha cap possibilitat d'amortitzar-ho, els danys

i els deutes històrics ni els actuals. D'açò i totes les malvestats que ens puguem pensar, han crescut els oligopolis espanyols que abasten tot el poder de les finances, els bancs i tot l'entremat de dominació econòmica: aquesta és la gènesi de totes les manifestacions polítiques d'avui en el tracte espoliador envers nosaltres. Els partits polítics que manen, funcionen per inversió, tot allò que proclamen, tota predicació social, tot el que pregonen de manera ostentosa, la seva realitat respon exactament al contrari, tant si es fan dir demòcrates, com si es fan dir socialistes. Si els mou plegats l'afany de l'hegemonia de poder i l'homogeneïtzació dels pobles que domina fins anorrear-los, així on no hi pot haver cap llavor democràtica.

No em desdic ni gens, ni mica de l'encapçalament d'aquests article, crec amb tota la sinceritat, que l'esperit mafiós domina l'estat i que una profusió de corruptes econòmics, polítics i tot l'entramat d'estructures són de gènesi mafiosa; deslliurem-nos-en amb promptitud sinó volem malbaratar el nostre futur i de totes les noves generacions, sinó Espanya els haurà fet perdre els valors de particularitat, amb la ferotgia del depredador. Se'ns cruspeixen, ens fagociten. Els danys són directes, sobre el nostre cos, i els estralls maltracten tot el nostre hàbitat, el medi on vivim resta malmès en tots els vessants, de l'efecte primari d'escurabutxaques permanent de l'estat, en treuen profit i ells se'n beneficien per llur creixement. No és per menystenir-ho el fet que gran part de les quantitats de diners robats, els destinen a lluitar a mort contra la nostra identitat, amb el propòsit d'arrancar, d'anihilar per sempre l'idioma català, com a bons genocides lingüístics que són, i lliurats com estan lluitant contra la nostra caracterologia. Línies dedicades en record i homenatge de na **ROSER SÀNCHEZ SERRA**.

Espanya s'acaba el 2029

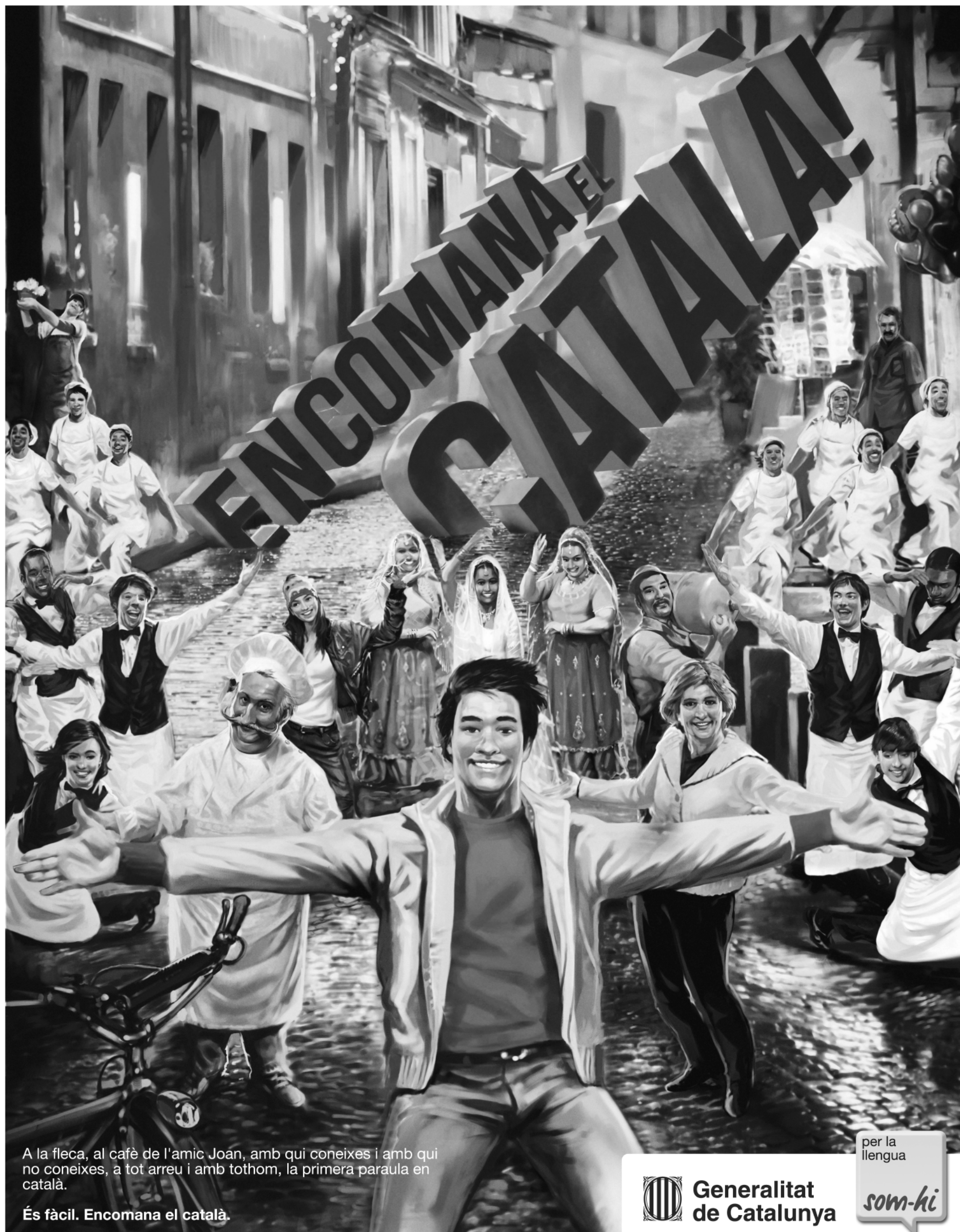
Ara que Figueres és capital cultural, és moment de reivindicar *La matemàtica de la història*, del geni empordanès Alexandre Deulofeu (1903-1978), que fa dècades fou menyspreat per haver assegurat que la desfeta alemanya a la II Guerra Mundial era passatgera i que, de fet, els càlculs li feien preveure l'hegemonia total dels alemanys davant d'una Anglaterra i una França depauperades. Se li van tirar a sobre, però l'apotecari, químic i físic figuerenc, que no llegia diaris perquè deia que ja sabia el que passaria, la va clavar amb una sèrie de pronòstics que sorprenentment es van complir; i les conclusions que indiquen la plenitud de l'imperi germànic fins al 2320 són les mateixes que preveuen la desintegració d'Espanya el 2029. Els càlculs no fallen. La seva teoria cíclica demostra que "tots" els imperis tenen una vida de 550 anys: neixen, creixen i desapareixen de forma idèntica, inapel·lable, així que l'espanyol està a punt d'acabar-se. S'inicià el 1479 amb la boda dels Reis Catòlics i, per tant, 550 anys més tard Espanya ha fet el cicle complet i es troba a la fase final de decadència. Segons el savi, el poder central viurà com un drama l'enfonsament imperial a favor dels pobles peninsulars, però la descentralització és inevitable i transformarà la Península en una confederació de petits Estats. El darrer exemple d'aquest procés va ser l'URSS, final de l'Imperi Soviètic que Deulofeu vaticinà quan tothom ho creia impossible. Però l'URSS s'esfumà de cop, com de cops s'esfumà Espanya el 2029.

Genís Sinca

Publicat en el diari Avui de dijous 19-2-09

i 012
www.gencat.cat
Establiment 0.33%. Cost mínim 0.06%
Tarifació per segons. IVA INCLÒS

ENCOMANA EL
CATALÀ!

A la fleca, al cafè de l'amic Joan, amb qui coneixes i amb qui no coneixes, a tot arreu i amb tothom, la primera paraula en català.

És fàcil. Encomana el català.

 Generalitat de Catalunya

per la llengua
som-hi

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

(Les lluites del segle XX)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

L'antifranquisme a Mallorca en els anys 60 i 70

Parlant amb alguns joves gasetillers he comprovat que desconeixien, per exemple, l'existència de les Aules de Poesia, Teatre i Novel·la que organitzaren (de l'any 1966 fins al 1968) en Jaume Adrover i en Bienvenido Álvarez. Aquelles Aules foren l'activitat cultural antifranquista més important dels anys seixanta

Actualment l'amnèsia històrica, l'oblit del passat, és el distintiu que més s'estila. Darrerament he quedat esborronat en constatar fins on arriba aquest oblit permanent i continuat dels nostres fets més recents. Parlant amb alguns joves gasetillers he comprovat que desconeixien, per exemple, l'existència de les Aules de Poesia, Teatre i Novel·la que organitzaren (de l'any 1966 fins al 1968) en Jaume Adrover i en Bienvenido Álvarez. Aquelles Aules foren l'activitat cultural antifranquista més important dels anys seixanta. Primer se celebraren a Grifé i Escoda. Més endavant la Casa Catalana oferí els oferí el seu teatre. En Jaume Adrover m'ha explicat sovint com funcionava tot aquell sarau (les diverses maneres de burlar la censura franquista, la dificultat de recollir diners per a pagar viatge i estada de les personalitats convidades, etc, etc).

Al teatre de la Casa Catalana pronunciaren conferències -entre molts d'altres- Josep Monleón, Alfons Sastre, Rodríguez Méndez, Ricardo Domènech, Ricard Salvat, Josep M. Llompart, Gregori Mir, Lauro Olmo, Pere Calders, Aranguren...

Pel gener de 1967 Baltasar Porcel, escrivint a *La Vanguardia*, explicava als lectors del Principat com era possible muntar unes activitats de categoria realment internacional. A l'article "Una gran 'Aula de Teatre'", en Porcel escrivia: "Jaime Adrover -verdadero motor del ciclo-, Bienvenido Álvarez y Jaume Vidal han cuidado el programa castellano. Josep M. Llompart, el catalán. La Casa Regional Catalana, además del local, ha contribuido con 30.000 pesetas. La colonia catalana en Mallorca ha dado siempre, y en estos últimos años más aún, un alto ejemplo cívico. Una organización palmesana, la Obra Cultural Balear, ha aportado 9.000 pesetas más.

"El resto de dinero llegó por un procedimiento original: pintores, escultores, fotógrafos, etc., de la isla, regalaron obras suyas, que fueron vendidas en pública subasta, que agavilló 54.000 pesetas más. Periódicos locales, emisoras como Radio Popular, han cuidado del necesario eco propagandístico.

"Los temas abarcan de ayer y de hoy, desde la renaixença hasta Buero Vallejo, pasando por las piezas clásicas menorquinas del siglo XVIII y el teatro castellano de humor de la posguerra. De las charlas isleñas han cuidado, entre otros, Jaume Vidal, Gabriel Cortés, Antonio Serra, Guillem Frontera y Josep M. Llompart. De Barcelona viajan hasta Mallorca el catedrático Antoni Comas, los críticos Jordi Carbonell y J. Ll. Marfany, los autores Joan Oliver y Manuel de Pedrolo, el director Ricard Salvat, etcétera".

En Joan Oliver (Pere Quart) havia de clausurar les Aules de Teatre. La prohibició governativa va ésser notificada als organitzadors de l'acte pels sicaris de la Brigada Social quan el poeta ja era al local. Josep M. Llompart ho hagué d'explicar al públic. Ben cert que en aquelles circumstàncies de manca de llibertat no podíem fer gaire cosa. Els aplaudiments varen ésser la nostra forma de protesta. Ningú no ens podia dir res si aplaudíem un escriptor! No sé quant de temps durà l'acció-gens silenciosa, per cert! Crec que degué ser la primera "manifestació" pública contra el feixisme a Mallorca d'ençà la proclamació de l'estat de guerra per l'exèrcit aquell nefast juliol de 1936. Els agents de la Social entraven i sortien del teatre de la Casa Catalana vermells d'ira i desesperació. Un social molt conegut, per malnom li deien "El Bigotes", fins i tot s'atreví a dir "¡Despejen, despejen la sala!". Ningú no li feia cas. Ningú que no ho hagi viscut pot imaginar ara mateix l'emoció d'aquells moments, la tensió que ens dominava a tots. Jo crec que més d'un s'hagué deixat matar per defensar la llibertat d'expressió! Quan ara veiem la corrupció que ens domina (fuga de milions, comptes corrents a Suïssa, pagament de comissions il·legals, etc, etc); quan constatem l'oportunisme, els milions que s'embutxaquen els comissaris i assessors al servei d'institucions i partits polítics, no podem deixar de recordar aquella època amb una certa melangia. Aleshores tot es feia per "la causa" (de la llibertat). Ningú no cobrava una pesseta per portar endavant aquelles perilloses activitats culturals. I, ben al contrari, com hem dit més amunt citant un article de Porcel, era un honor per a tothom aportar, segons les

Antoni Mir, López Crespi, Jaume Adrover

teves possibilitats obres (quadres, escultures, etc.) o diners per a ajudar a aquelles autèntiques protestes cíviques i populars contra la dictadura.

Un dels punts àlgids d'aquesta valuosa aportació a la lluita per una cultura antifranquista, lliure i autènticament progressista, culminà amb les aules de Novel·la, precisament quan els agents de la Brigada Social (la policia política del règim) interromperen una conferència que donava l'escriptor Antoni Serra i el detingueren.

La conferència portava per títol "*La frustración en los narradores españoles contemporáneos*" i parlant de la narrativa espanyola dels anys cinquanta i seixanta volia demostrar les dificultats que tenien els escriptors a causa de la situació de censura i opressió que patíem sota el franquisme. Evidentment, es tractava, més que de dir les coses, d'insinuar-les, d'aportar elements d'anàlisi per tal que el públic fes, pel seu compte, la lectura pertinent. La provocació policíaca ho impedí.

La detenció del conferenciant i d'alguns dels assistents a l'acte i la campanya de solidaritat que tengué lloc pocs dies després foren una de les lluites més importants de les Illes l'any 1968. S'ha de tenir en compte que aleshores la majoria de partits de l'oposició no existien i els comunistes només podien fer alguna pintada ocasional demanant la llibertat i l'amnistia.

Fins i tot el folk nord-americà fa ser traduït al català i posat a disposició de la resistència. Discs amb les cançons i himnes autèntics de la guerra civil -de la part republicana, evidentment!- arribaven d'amagat a Mallorca. Tothom que sortia a l'estranger havia de tornar -era un deure ineludible!- amb llibres

de la col·lecció "Ruedo Ibérico", "Ebro", o amb discs antifeixistes

A les acaballes de la dictadura feren molt més per la llibertat i la lluita antifeixista cantants, afeccionats al teatre, segons quins escriptors, que no pas els partits polítics que, o no existien encara -el PSOE, per exemple, només començà a sortir pels diaris devers els anys 74 i 75-. Els diversos partits comunistes -barallant-se entre ells mateixos per a clarificar l'essència del marxisme-leninisme- vivien una somorta vida clandestina, amb ocasional sortides per a fer alguna pintada o repartida d'octavetes. El contacte real amb les "masses" -com ens agradava etiquetar el poble aleshores-, mantenir encesa la flama tothora, era treball d'un altre tipus de gent, la majoria sense partit, però especialitzada en ordir permanentment munió infinita d'accions subversives. Entre el personal conegut i amb forta anomenada hi havia els cantants de la Nova Cançó, alguns en camí de convertir-se en els astres resplendents dels propers anys. Altres, menys famosos, també portaven amb força la lluita cultural-política en contra de la pansida putrefacció oficial. Entre els coneguts hauríem de parlar de l'impacte que causà la cançó de M. del Mar Bonet, "Què volen aquesta gent?". No ens podíem avenir com la podia interpretar en públic! Les actuacions dels cantants de protesta no sempre es feien al Castell de Bellver, sota l'organització de les Joventuts Musicals. Aquells autèntics líders de "masses", per no res, la majoria de vegades sense cobrar, actuaven al saló d'actes de col·legis, a la sagristia d'alguna església, dins cases particulars, a cinemes de barriades. En Guillem d'Efak va fer famosa per arreu de Mallorca, la "Cançó de Son Coletes", esdevinguda himne revolucionari. Quasi ploràvem en sentir tonades de tan forta arrel popular.

La repressió feixista era blasmada públicament, sense por. Hom recordava la lluita de les Germanies i altres aspectes essencials de la nostra història. Fins i tot el folk nord-americà fa ser traduït al català i posat a disposició de la resistència. Discs amb les cançons i himnes autèntics de la guerra civil -de la part republicana, evidentment!- arribaven d'amagat a Mallorca. Tothom que sortia a l'estranger havia de tornar -era un deure ineludible!- amb llibres de la col·lecció "Ruedo Ibérico", "Ebro", o amb discs antifeixistes. Eren famoses les versions de La Internacional i La Varsoviense en interpretació dels Cors de la Ràdio i Televisió de la RDA. Na Miquelina Lladó musicava treballs de Josep Mª Llompart; en Toni Alomar, poemes encara no editats de Rosselló-Pòrcel; l'excel·lent pintor i escultor Gerard Mates actuava, com un Che Guevara de la cançó de protesta, per tota mena de caus.

Pel setembre de l'any 1967, l'escriptor Joan Manresa, que mantenia contactes permanents amb Barcelona, ens informà que per l'octubre -si el governador civil no ho prohibia- hi hauria un recital de Raimon al cinema Born

Pel setembre de l'any 1967, l'escriptor Joan Manresa, que mantenia contactes permanents amb Barcelona, ens informà que per l'octubre -si el governador civil no ho prohibia- hi hauria un recital de Raimon al cinema Born. Per a copsar el que allò significava enmig de tanta grisor cultural, hom ha d'imaginar el que podia representar per a un militant del PCE que li diguessin que vendria la Passionaria. A Raimon el coneixíem per la propaganda que aleshores li feia l'emissora d'en Carriño, la REI, que emetia des de Bucarest finançada per Ceausescu.

No cal dir que tothom es mobilitzà a fons. La majoria dels joves que ens movíem pels cercles antifranquistes consideràrem l'"acció" com a prioritària. Ajudàrem a repartir per barriades i pobles la propaganda anunciant l'acte. Tot anà a la perfecció. El dia del recital la gent no hi cabia en el cinema Born. La cua era infinita. Milers de joves i adults es barallaven per a trobar-hi una entrada. Crec que fou aleshores, en aquell precís moment, quan vaig comprendre que no res, cap sistema repressiu, no podria impedir l'alliberament social i cultural del nostre poble.

Dins del cinema Born, la Brigada Social anava desesperada. Dos jeeps de la Policia Armada estaven aturats davant el Govern Civil. Li havien prohibit cinc cançons. Va sortir a l'escenari vestit de negre (camisa i pantalons), decidit. Quan va començar a cantar "Al vent!", el cinema, com si fos una onada immensa, s'agità, aixecant-se com un sol home, fent aplaudiments sense aturar. Els "Llibertat!" i "Amnistia!" se succeïren l'un rere l'altre. L'emoció ens dominava a tots. Alguns companys aprofitaren per llançar un paquet d'octavetes demanant l'alliberament dels presos polítics. Per sort, el recital, amb la Brigada Social llegint una a una les cançons per a comprovar que el cantant s'atenia a les lletres presentades a la policia, finí amb normalitat. Aquell fou un dels moments més importants de la nostra lluita juvenil. Sabíem que anava creixent un ampli moviment antifranquista. Fins llavors, les

reunions havien estat sempre en petit comitè, a les catacumbes. Mai de la vida no havíem vist una tal gentada que batejava amb les nostres idees i lluitava pel mateix! El recital, l'actitud valenta i compromesa de Raimon, ens donà força per a continuar lluitant deu, vint anys més, els que fossin necessaris!

Peraquells anys, l'editorial "Daedalus" -dirigida per Bartomeu Barceló- havia publicat "Els Mallorquins" de Josep Melià que ajudàrem a vendre com si fos "El Capital" de Karl Marx. Tot ens era útil per combatre la dictadura! El 68 fou també excepcional. Des de París ens arribaven les notícies del maig francès que ens permetia constatar que les revoltes populars a l'Europa desenvolupada no havien finit. I el que era més important, la flama de la resistència la portaven partits i organitzacions que no tenien res a veure amb l'estalinisme. Fou quan sentírem parlar per primera vegada d'Alain Krivine i Ernest Mandel, els dirigents de la Lliga Comunista Revolucionària (la secció francesa de la IV Internacional). La revista dels situacionistes -"L'International Situationiste"- ens obria els ulls vers aspectes silenciats per l'estret economicisme de molts dels partits comunistes legals a la resta d'Europa.

Cap a finals dels anys seixanta, Esperança Mestre, pintora d'una creativitat excepcional, feinejava recollint diners pels presos polítics. En Pere Martínez Pavía, amb el grup "Farsa" emprava la mímica per fer batalla cultural contra la vulgaritat que ens ofegava. Els censors de la Brigada Social anaven de bòlid! Com interpretar el gest dels mims? Hom veia suar els policies, asseguts en la cadira, que mai no podien saber si els gestos, en la representació oficial serien idèntics als emprats en els assaigs. Aquí, entre nosaltres, a Mallorca, la feina dels cantautors era feta en les pitjors condicions tècniques que hom pot imaginar. A locals amb escassa il·luminació, sovint sense servei d'altaveus, exposats sempre a una intervenció de la policia política, sense gaire ressò en els mitjans de comunicació que, com el "Balears", encara duïen el jou i les fletxes de la Falange en la capçalera.

Altra gent organitzava grups de teatre, començaven a muntar obres d'autors novells i conflictius, allunyant-se de les caducades concepcions del "teatre regional". L'amic Jaume Adrover, corresponsal a Mallorca de la prestigiosa revista "Primer Acto" i company d'Alfons Sastre, Pere Quart i els millors homes de teatre de l'estat i de Catalunya, era l'ànima vivent i agitador etern en aquest sector de la protesta ciutadana. El "front de lluita cultural", com el començàvem a anomenar. Per altra banda, en Vicenç Mates, posseït per la dèria de fer un cinema mallorquí que reflectís la nostra història -començava a treballar en el possible muntatge de les "Les Germanies", sota un guió d'un altre autor de la resistència, en Soler Antich-, mantenia contactes amb els cine-clubs principatins i ens feia arribar les millors pel·lícules de la resistència per a projectar-les en sessions clandestines. Abans, en Paco Llinàs, amb el cine-club del cinema Rialto, ja ens havia permès entrar en contacte amb les pel·lícules que ens ocultava la cultura oficial feixista. Em referesc als històrics cicles de directors txecs o hongaresos que,

amitjans dels seixanta, ja ens van fer veure que no tot, en el cine, era Hollywood o na Sara Montiel.

En Vivenç Mates va viure uns anys primer a Bunyola i més endavant a Santa Maria. Hi anàvem en peregrinació a veure l'obra del gran Serguei Eisenstein. "La Mare", "Octubre", "La Vaga General", algunes pel·lícules cubanes, certs documentals compromesos, eren vists i comentats pels petits grups que arribàvem d'amagat, ara un cotxe, ara un altre, per a no despertar l'atenció dels veïnats.

Un dia em trucà en Jaume Adrover i em digué: "Prepara't. Avui tenim una "acció" a Sóller". Una "acció", en aquell temps de clandestinitat, podia ser qual-sevol cosa. Des d'una xerrada sobre la història de Mallorca o una lectura de Ionesco o Brecht, a un cau inconegut.

El lloc de trobada havia de ser a la sortida de Palma, en la mateixa carretera de Sóller. Allà ens havíem d'aturar en un carter determinat i comprovar si hi venien els companys que esperàvem i si ens seguia la Brigada Social o algun membre del servei d'informació de la Guàrdia Civil.

Dit i fet. A l'hora determinada -la puntualitat era norma complida amb un estricte sentit del deure- per Jaume Adrover jo ja era al lloc indicat, preparat per a l'"acció". Primer va arribar en Vicenç Mates, acompanyat per na Conxa, la seva esposa. Anaven carregats amb la coneguda màquina de projectar films, tapada amb una manta (sembla que no hi cabia a la maleta del cotxe). Em va dir que anàvem a projectar, a un local de l'església, un documental sobre la guerra del Vietnam. Era la primera vegada que arribava a Mallorca material dels nostres herois vietnamites que estaven lluitant aferrissadament contra l'imperialisme ianqui. Hom estava emocionat de veritat. Ben segur que haguéssim donat la sang en defensa d'aquelles cintes que miràvem, com un creient mira el sant de fusta que adora. La xerrada, l'havia de fer en Toni Serra, que compareixia en el cotxe del mateix Jaume Adrover. En Toni Serra feia anys havia esdevengut també un mite dins la lluita clandestina a Mallorca. I la seva presència en un lloc determinat era garantia de parlar clar i sense mitges tintes contra la dictadura i la cultura oficial. En Jaume, també havia aconseguit un disc xilè amb la famosa "Cantata de Santa María de Iquique". Per tant, l'acció subversiva consistia a projectar el documental del Vietnam i, després, escoltar la música xilena. La conferència de Toni Serra hauria de concloure la feina.

En arribar al poble, de seguida ens avisaren que la Guàrdia Civil havia sentit campanes i rondava pels carrers cercant cotxes sospitosos. En Jaume, en Toni, en Vicenç i jo mateix, ens encarregàrem d'entrar a l'església la pesant màquina de projectar. Més tard sabérem que quasi ens descobreix la Benemerita. Estava rondant molt a prop d'on havíem deixat els vehicles! No sé si el rector sabia res de les activitats dels seus joves cristians. El cert és que, amb la porta tancada, deixant dues persones a l'entrada per a avisar en cas de perill, començàrem la projecció.

El documental mostrava la famosa

ruta de Ho Chí Minh, mitjançant la qual la resistència del sud de Vietnam es proveïa d'armes i queviures per a fer front a la invasió nord-americana. Ningú que no hagi viscut les reunions clandestines en temps de la dictadura no pot imaginar el silenci, l'emoció amb què seguíem les conferències i actes amenaçats en tot moment per una irrupció inesperada de la Brigada Social o la Guàrdia Civil!

Més tard, després d'haver escoltat el disc xilè, Toni Serra féu una extensa anàlisi de l'imperialisme americà. Parlà de la Revolució cubana, de la lluita del poble xilè contra les multinacionals dominades pels EUA. En Toni anava sempre amb la seva barba llarga -era molt abans del corbatí actual i el seu posat d'aristòcrata demodé-. A la gorra -aleshores no duia capell- portava aferrada una estrella de cinc puntes, símbol, supòs, del seu universal i inabastable pensament revolucionari.

A l'acte clandestí en una fosca cambra de l'església, hi havia una trentena de joves solterics -al·lots i al·lotes-. Un èxit total, el començament d'una gran revolució cultural a les Illes, somniàvem, innocents, sense imaginar el terratrèmol que s'apropava amb la reforma pactada. I no era senzill, fàcil ni còmode assistir a una d'aquelles misterioses i secretes trobades subversives! Sovint, el cel·luloide s'espenyava i havíem de romandre una bona estona en silenci -la Guàrdia Civil rondava pel carrer- i esperar que les mans hàbils i expertes de Vicenç Mates adobassin la cinta. El fum ho omplia tot. La claror era escassa. Els endolls petaven més d'una vegada, sotmesos a una feinada a la qual no estaven acostumats.

De no haver-hi incidents, tornàvem a Palma feliços pel deure complit. Música, cinema, conferència. Tot havia rutllat. Havíem portat a terme una altra acció contra la dictadura! I, de seguida, Jaume Adrover, de tornada, ja ordia noves tasques per al següent cap de setmana. "I si, dissabte vinent, anàssim a Pollença? ...conec...". No cal dir que tothom hi estava d'acord.

Aquesta era una de les nostres formes de lluita més estimades. Era abans de la formació dels primers grups revolucionaris a les Illes. Més endavant, quan ens organitzàrem cadascú pel seu compte, aquella amistat combativa sofrí un sotrac. Potser ens erràrem anys endavant, pensant que l'organització en partits de classe, marxista-leninistes, era assolir una forma superior de lluita contra el feixisme i el capitalisme. El cert és que els partits, més immersos dins la feina de consolidació partidista, preocupats per les batalles que els enfrontaven, deixaren de banda aquest tipus d'accions revolucionàries. Sé ben cert que foren les reunions i trobades d'amagat les que de veritat ajudaren a crear la columna vertebral del moviment democràtic i antifranquista dels anys 74-76. Els fonaments de la democràcia que anys després ja trobaren fets els partits, foren bastits per gent com en Jaume Adrover, en Vicenç Mates, na Miquelina Lladó, en Gerard Mates, en Guillen d'Efak, en Toni Alomar, en Pere Martínez i tants d'altres que no han sortit ni sortiran mai als nostres llibres d'història.

El wetware emocional

Els termes *hardware* com *software* són ben coneguts. El primer és el disc dur o pla. El segon és el disc tou o programa.

A més, *software*, el programa, és un terme que es fa servir moltíssim per a moltes aplicacions per tal de ser més compreses. Així, naixem amb un programa. Un programa que fem nosaltres, un invent. O que ens ha estat donat col·lectivament per tal de seguir les pautes de la societat o l'educació: el software cultural. Un aspecte molt cognitiu. Una mera comprensió intel·lectual de les coses. El pensament com el coneixement són els reis. Els poderosos. La lògica o el sil·logisme com el raonament són l'eina principal. Sembla que l'ésser humà quedi supeditat a aquesta raó instrumental o aquest programa, el software.

I el software posat en un *hardware*, en el cervell, sembla que ja funcioni o estigui tot. Les neurones, o les connexions neuronals com la sinapsis tant en l'hemisferi dret (sensible, artístic o femení) com a l'hemisferi esquerre (lògic, matemàtic o masculí) en donen les explicacions d'allò que fem tant masculinament, agressivament, com femeninament, delicadament. Continua havent-hi comprensió intel·lectual o cognitiva. És ben cert que els dos hemisferis haurien de funcionar de manera harmònicament en cada ésser humà. Amés, estem en plenes beceroles del coneixement del cervell.

Avui dia s'ha imposat la comparança amb l'ordinador. Tot coneixement segueix un procés per tal de ser interioritzat. Dit d'una altra forma, el model operant de la ment basat en el funcionament dels ordinadors. Sense anar més a fons.

N'hi ha prou per a processar les dades? Doncs, no.

En efecte. Un ordinador no funciona únicament amb el fred i ordenat silici que té el hardware sinó que cal el wetware. Com ens diu Daniel Goleman, l'autor de *La intel·ligència emocional*, si els elements del hardware no estan

impregnats d'agents bioquímics, com el wetware, que no tenen res a veure, com indicava abans, amb el fred silici de l'ordinador, no hi haurà un procés total.

Cal el wetware, és a dir, l'amígdala cerebral, aquesta seu de les emocions que el software comprèn però, a vegades, no hi sintonitza harmònicament. La raó pot comprendre les emocions. Àdhuc les pot explicar, però no per això les transforma. Per transformar-les cal sintonitzar, connectar, està impregnats del wetware o connexió amb l'amígdala cerebral. Si en el hardware no hi hagués el wetware no funcionaria. Tot el conjunt cal per al funcionament de l'ordinador.

Ara bé, en l'ésser humà, malauradament, pot haver funcionament disharmònic. Sé fred amb emocions descontrolades (violència de gènere) o amb repressió de les emocions (dèspota, dictador). En tot dos casos hi ha emocions, però disfuncionalment.

I amb absència o tall de la seu de les emocions, hi ha idees, però no s'executen, no es porten a terme, com ens indica experiències traumàtiques o després d'operacions fallides en parts del cervell.

Si partim que tot pensament està impregnat, imbuït, d'emocions acompanyades de fantasies conscients i inconscients, aleshores ens adonarem que les emocions cal tenir-les en compte.

Els científics cognitius han hagut de vorejar o esquivar la rellevància de temors, esperances, disputes, enveges, és a dir, tot el transfons de sentiments que constitueixen el condiment o la sal mateixa de la vida i que moltes vegades determinen de forma exacta de com es processa la mateixa informació.

La freda lògica com el sil·logisme racional no serveixen de res en un moment de recerca de solucions humanes. Es com el mag d'Oz, que no tenia cor no podia comprendre les sotileses o els valors suprems del cor de la noia.

Les emocions no són empoïbradores sinó tot el contrari,

per tant, qualsevulla solució que no tingui en conte les emocions o les esquivi, és un model parcial de la ment humana. I tot allò reprimint, torna a sortir, però per altres vies de conducta o per altres parts del cos, psicossomatitzant...

Per això cal, seguint Gardner, un gran psicòleg de la intel·ligència, tenir en compte la intel·ligència intrapersonal que no únicament comprèn sinó que bàsicament sintonitza amb les emocions per la qual cosa els processos informacionals són complets i, per tant, humans. El wetware fa la seva funció.

Tot pensament està impregnat d'emocions. Es vulgui o no; s'accepti o no. Es un fet neuronal. Els extrems, fredor o mancança com passional o excés, distorsionen la realitat de percepció de l'ésser humà.

Un ordinador funciona amb els tres aspectes: hardware, software i wetware. I com a metàfora té els seus límits perquè la ment o l'ésser humà no és un ordinador.

Crec que tota la idea de l'article es pot resumir en una frase d'Albert Einstein:

"La ment intuïtiva és un do sagrat, del qual la ment racional és el seu fidel servent. Hem creat una societat que honra el servent i ha oblidat el do".

I educar les emocions amb programes adequats és tot un repte que la societat té davant d'un món científicotècnic, canviant, innovador amb un capitalisme salvatge que el seu sistema o el seu software és autònom, independent sense el wetware o les emocions de forma sincera i honesta.

I així tenim un crisi financera amb repercussions en l'economia real, per l'interès d'uns poquíssims sense escoltar les emocions altruistes, de solidaritat.

DIARI DIGITAL DE
MATARO

www.diaridemataro.cat

Jaume PATUEL i PUIG

Pedapsicogog i psicoanalista
jpatuel@copc.es

Thierry Henry: "Catalunya no és Espanya"

El jugador francès del Barça assegura que "Catalunya és una altra cosa" i que "l'has de viure per poder-la explicar"

El jugador del Barça, Thierry Henry, no només ha valorat el moment que viu l'equip i el seu bon estat de forma, en una entrevista a *'la Vanguardia'*, sinó que ha explicat la seva experiència a Barcelona i ha parlat sobre temes aliens al futbol. "Catalunya no és Espanya", ha assegurat el jugador francès, "és una altra cosa i això s'ha de viure".

"Quan arribes aquí et sorpren veure tanta gent, és un *shock*, ho has de viure per explicar-ho", ha explicat l'exjugador de l'Arsenal, un futbolista poc donat a fer declaracions però que habitualment se surt dels tòpics a l'hora de parlar amb els mitjans. "Després de vuit anys a Anglaterra", ha explicat Henry, "vaig arribar a Barcelona i em va entusiasmar".

Anirem a Brussel·les amb la fortaleza de saber-nos entesos a Europa!

¡LA UNIDAD DE ESPAÑA ES UN SACRAMENTO!

PREN LA INICIATIVA, ACTUA!

PSOE + PP= forasters i antimallorquins

La unitat espanyolista PP+PSOE deixa en evidència la guerra suïcida entre CiU i ERC

CiU recorda a ERC que també sumen majoria al Parlament Homs diu que “ni l’apuntador entén” que l’espanyolisme s’alïi a Euskadi i que el nacionalisme no ho faci a Catalunya. Si perd el suport del PNB, Zapatero anirà a buscar CiU. Puigercós veu adulterats els resultats

La possibilitat que a Euskadi es formi un govern dels grans partits estatals va començar a provocar ahir reaccions en la política catalana, pel fet que s'utilitzarà la mateixa pràctica emprada pel tripartit de desplaçar el guanyador a l'oposició. El responsable de política autonòmica de CDC, Francesc Homs, va indicar que si a Euskadi es consolida un acord amb el PSE-PSOE, el PP i UPyD, això “obligarà el nacionalisme català a obrir una reflexió molt seriosa”. “A Euskadi s'uneix

l'espanyolisme per governar, i a Catalunya el nacionalisme català no ho fa tot i que té la majoria al Parlament. Doncs això ja no ho entén ni l'apuntador”, va indicar. Homs va denunciar una operació conjunta del PSOE i del PP per “escombrar el nacionalisme” de totes les nacionalitats històriques que puguin, i va reclamar una reacció. En un sentit similar, el secretari general adjunt de CDC, Felip Puig, va demanar respecte democràtic al guanyador de les eleccions basques.

Aliances al Congrés

Hi ha encara un altre escenari que en les pròximes setmanes haurà d'analitzar CiU. Si el PNB queda foragitat del govern basc, retirarà el suport al president José Luis Rodríguez Zapatero, que previsiblement acudirà a buscar el suport dels

nacionalistes catalans, que guanyaran pes. CiU no vol avançar esdeveniments, però. El secretari d'organització del PSC, José Zaragoza, no es va referir a aquestes qüestions i només va valorar les eleccions. Va destacar que els socialistes bascos són el partit que “ha experimentat un augment més significatiu de vots” i que “no hi ha cap pacte polític al País Basc que es pugui fer sense el PSE”. Al seu entendre, això situa els socialistes en la centralitat de la política basca. Zaragoza va intentar desvincular els resultats d'Euskadi i Galícia de la dinàmica política espanyola, coincidint amb el fet de la derrota als comicis gallecs. “La ciutadania no ha votat en clau estatal i hi ha hagut una decisió autònoma de cada comunitat sobre com vol ser governada”, va afegir el dirigent del PSC. Per la seva banda, el president d'ERC, Joan Puigercós,

va posar en qüestió la netedat de les eleccions basques, perquè considera que “l'absència de l'esquerra abertzale il·legalitzada ha adulterat els resultats”. Al seu entendre, això ha fet possible que, malgrat haver guanyat el PNB, els partits estatals puguin formar govern. Puigercós creu que l'absència de l'esquerra abertzale ha distorsionat els comicis, com demostra l'elevat percentatge de vot

nul que s'ha registrat. Això hauria beneficiat “el vot espanyol”, que segons ell representen el PSE-PSOE, el PP i UPyD. El president d'ERC es va referir també al fort retorcés d'Eusko Alkartasuna, l'aliat tradicional dels republicans a Euskadi, i el va atribuir al fet que “no ha pogut aguantar la bipolarització que hi ha hagut entre el PNB i el PSE”.

Reproduït de www.avui.cat

PERE FELIP I BUAES

L'estreta imbrigació de la major part dels mitjans de comunicació del nostre país amb la oligarquia veneçolana i amb l'imperialisme nord-americà ha fet que a l'Estat espanyol s'hagi pogut seguir, dia a dia, la campanya del referèndum veneçolà, des del costat antichavista i proimperialista.

D'aquesta manera, ens han presentat com un projecte dictatorial el que els governants puguin ser reelegits sens límit de comandament, que és exactament allò que succeeix a l'Estat espanyol, on els diputats o presidents autonòmics que se presenten a les eleccions fa 25 anys, i Felipe González fou president quatre legislatures, i se presentà una cinquena. El poble veneçolà aprovà en referèndum la reforma con-

stitucional, d'aquesta manera en Chávez pot anar més lluny en la recuperació de la sobirania nacional, i podrà reconèixer els drets de la majoria treballadora.

Efectivament, molts de treballadors recelen de l'actitud conciliadora del President respecte a la oposició. Volen que vagi més lluny en les nacionalitzacions. Per altre banda, una de les claus de la revolució ha estat la ruptura dels treballadors amb la central CTV lligada a l'antic règim, per constituir la UNT, que se desenvolupa ràpidament. La UNT està en crisi, cosa que guarda relació amb la pressió de Chávez per convertir-la en una central dependent del Govern. Diverses corrents propugnen avui la celebració d'un congrés de la central per reunificar-la sobre la base de defensar el procés revolu-

cionari i afirmar l'autonomia respecte al Govern.

L'organització independent de Treballadors, sindical i política, és decisiva per el futur de la revolució veneçolana.

A continuació, faré un primer balanç de la situació a Veneçuela: El juliol del 1998, les eleccions a l'Assemblea Constituent donaren una majoria al Moviment V República, partit de Chávez en aquell temps. Aquella assemblea constituent aprovà una constitució que fou sotmesa a referèndum el desembre de 1999. S'havia instaurat el nou règim.

Des del principi, fou atacat per la oligarquia dominant, estretament lligada als interessos de l'imperialisme nord-americà. La qüestió central era la explotació del petroli. El petroli veneçolà representa

entre el 12% i el 15% de les importacions dels Estats Units. L'empresa PDVSA, propietat estatal, fins a l'arribada del govern Chávez, escapava a tot control de govern. Per aquesta raó en novembre de 2001 el govern Chávez intentà assumir el control de l'empresa, la qual cosa provocà el cop d'Estat l'11 d'abril del 2002, organitzat per la patronal Fedecámaras en connivència amb els comandaments de l'empresa, amb una part dels generals i amb les ambaixades nord-americana i espanyola. Però la resposta de les masses populars i de la massa de suboficials i soldats desmuntà el cop i retornà Chávez a la presidència.

Des d'abril del 2002, aquest procés s'ha aprofundit. Per una banda, la classe obrera ha intentat construir la seva pròpia organització independent.

En l'àmbit exterior, el govern Chávez des del principi desafia els dictats de Washington: prohibí que sobrevolessin l'espai aeri nacional els avions nord-americans enviats en missió de combat cap a la vesina Colòmbia per la lluita contra el narcotràfic. Ha criticat de manera clara les aventures militars del govern Bush i, en el darrer període, davant la massacre perpetrada per l'exèrcit israelita a Gaza, ha trencat les relacions diplomàtiques amb l'Estat d'Israel.

Deu anys més tard, amb la victòria de Chávez en el darrer referèndum iniciat per poder tornar a presentar-se a les eleccions presidencials, segueixen tenint calenta actualitat. Totes les qüestions que dugueren en Chávez al poder: la unitat nacional, la propietat de les grans empreses, la reforma agrària...

Veneçuela després del referèndum

Nova etapa en la lluita per la sobirania nacional i per la independència del moviment obrer

L'andorrà, llengua oficial

Salvador Cot / Director d'edicions
/ scot@avui.cat

L'única opció clara, ràpida i eficaç per aconseguir que el català sigui una llengua com les altres a Europa seria que Andorra sol·licités l'ingrés a la Unió Europea. És indiferent quin sigui el nombre de parlants d'un idioma; compta, exclusivament, si té un Estat que li dona suport. En aquest cas, els quaranta o cinquanta mil catalanoparlants del país dels Pirineus tindrien reconegut un dret que els altres nou milions no aconseguirem fàcilment.

El catalanisme té una feina ingent a Europa si vol anar guanyant visualització i reconeixement. Potser per això és una bona idea que Ignasi Guardans canviï d'ocupació, donat que, per a ell, la política catalana "acaba als Pirineus", uns quants quilòmetres abans d'arribar al castell de Salses.

Sigui com sigui, aquesta situació està a punt de canviar perquè, per primer cop, hi haurà dos candidats independentistes en representació del conjunt del catalanisme polític. Un fet que, sens dubte, repercutirà en la percepció que tinguin els europeus sobre els catalanoparlants que no tenim la sort de tenir passaport andorrà.

Notícia publicada en el diari AVUI (pàgina 9) divendres 16 de gener del 2009 <http://paper.avui.cat/article/politica/151534/govern/denuncia/fre/madrid/catala/europa.html>

El govern denuncia el fre de Madrid al català a Europa - Política Lingüística assenyala que ha assumit el cost de respostes en català de la UE que hauria d'haver assumit l'Estat

El PSC discrepa de l'informe d'Horitzó Europa i CiU portarà la polèmica al Parlament

El govern català, a través d'una de les seves parts més directament sensibilitzades en la difusió internacional del català, el secretari general de Política Lingüística i exeurodiputat, Bernat Joan, va reaccionar ahir amb duresa a l'informe del *think tank* Horitzó Europa, avançat ahir per l'AVUI, que certifica que Madrid incompleix el 90% dels acords sobre l'ús de la llengua catalana a les institucions europees.

Poca estona després que el president del Cercle d'Estudis Sobiranistes, Alfons López Tena, presentés l'informe que de fet la seva entitat va encarregar a Horitzó Europa, Joan va emetre un dur comunicat en què subscriu els incompliments del govern espanyol i, no només això, sinó que també va assegurar que els catalans que s'han volgut dirigir en català a la Unió Europea en aquests tres últims anys -els acords daten del 2005 i el 2006-

han rebut resposta en aquesta llengua, però per les traduccions assumides per la secretaria de Política Lingüística. També Joan va admetre el seu "fracàs absolut" en els requeriments que ha fet al govern espanyol perquè "assumeixi les seves responsabilitats" en aquesta matèria basant-se en el protocol firmat amb Catalunya, Euskadi, Galícia i les Illes.

Toc d'atenció al govern

Les gestions que va explicar el secretari de Política Lingüística no eren públiques, d'aquí que ahir López Tena denunciés la "inhibició" del govern. També el candidat de CiU a les eleccions europees, Ramon Tremosa, va denunciar que l'executiu català està cometent un "pecat d'omissió" per no pressionar el govern espanyol perquè compleixi. CiU presentarà una bateria de preguntes al Parlament.

L'eurodiputada del PSC Maria Badia, en canvi, va carregar contra el Cercle d'Estudis Sobiranistes perquè, al seu parer, l'estudi que han fet públic conté errors. Segons Badia, el document "sorprèn per les seves inexactituds, que mostren un clar desconeixement de la realitat i de la política comunitària". Badia sosté que la majoria dels acords s'han complert, ja que el català s'usa en les intervencions orals de les sessions del Comitè de les Regions. Segons el CES, aquest és justament el 10% que es compleix, i encara mitjançant procediments kafkians, com ara haver de demanar una intervenció en català sis mesos abans de fer-la.

InfoZèfir / <http://www.infozefir.com>

Publicat a la web de la Generalitat de Catalunya dijous 15 de gener del 2008. <http://tinyurl.com/a4tetz>

La Fundació Ramon Llull formalitza la incorporació dels Pirineus Orientals, la Xarxa de ciutats valencianes i l'Alguer

Ha estat durant la reunió anual de l'organisme, a la qual han assistit el vicepresident del Govern, el ministre de Cultura d'Andorra i el conseller de la Presidència balear

La Fundació Ramon Llull ha fet efectiva avui la incorporació del Consell General dels Pirineus Orientals, l'Ajuntament de l'Alguer i la Xarxa de Ciutats Valencianes Ramon Llull, integrada pels ajuntaments de Sueca, Morella, Gandia i Vinaròs. Es converteix així en l'instrument de projecció internacional de la llengua i la cultura catalanes dels governs que la tenen com a pròpia. L'entrada dels nous territoris s'ha fet efecti-

va durant la reunió que la Fundació ha fet aquest matí a Ordino (Andorra) i que ha comptat amb la presència del president de l'organisme i cap del Govern d'Andorra, Albert Pintat; el vicepresident del Govern, Josep-Lluís Carod-Rovira; el ministre de Desenvolupament Econòmic, Turisme, Cultura i Universitats del Govern d'Andorra, Juli Minoves; el conseller de la Presidència del Govern de les Illes Balears, Albert Moragues, representants dels nous territoris i el director de l'Institut Ramon Llull i de la Fundació, Josep Bargalló.

El Patronat de la Fundació Ramon Llull, reunit aquest matí al Museu Casa d'Areny - Plandolit, a Ordino, ha aprovat per unanimitat la modificació dels estatuts per fer possible la incorporació del Consell General dels Pirineus Orientals, la Xarxa de Ciutats Valencianes Ramon Llull i l'Ajuntament de l'Alguer com a nous patrons de l'organisme, juntament amb els governs de Catalunya, Andorra i les Illes Balears. D'aquesta manera, i segons estableixen els nous estatuts, el Patronat (presidit pel cap de Govern d'Andorra, Albert Pintat) compta amb patrons nats (els governs de Catalunya, Andorra i les Illes Balears), vitalicis (Consell General dels Pirineus Orientals) i designats (Xarxa de Ciutats Valencianes i Síndic de la ciutat de l'Alguer).

Una ampliació que, segons ha destacat el vicepresident del Govern, Josep-Lluís Carod-Rovira, converteix en històric el dia d'avui. "És una notícia realment extraordinària. És la primera vegada en la història que els estats on hi ha territoris de llengua catalana, tots quatre, disposen d'un únic organisme comú i compartit per a la projecció exterior de la llengua catalana. Avui sí que realment fem història". Josep-Lluís Carod-Rovira ha considerat que "la Fundació no només va pel bon camí, sinó pel millor camí", tenint en compte que "es proposa objectius ambiciosos perquè vol convertir la llengua i la cultura en una llengua de prestigi internacional". El vicepresident del Govern també ha manifestat que "tots ens podem donar per satisfets si arribem a aconseguir un mercat cultural interior per a les produccions de la nostra llengua".

En els mateixos termes s'ha expressat el ministre de Desenvolupament Econòmic, Turisme, Cultura i Universitats del Govern d'Andorra, Juli Minoves, qui ha posat de relleu que la Fundació Ramon Llull compta des d'avui amb "tots els accents, tots els partits polítics, per una sola acció, una sola unió", en favor de la llengua i la cultura catalanes.

De al seva banda, el conseller de la Presidència del Govern balear, Albert Moragues, ha considerat que l'ampliació

feta efectiva avui de la Fundació "representa que per primera vegada tots els territoris de parla catalana prenen consciència de la nostra aposta de futur, aquesta fotografia representa la nostra aposta de futur".

Els nous territoris han valorat positivament la seva incorporació a la Fundació. En aquest sentit, el president del Consell General dels Pirineus Orientals, Christian Bourquin, ha considerat que la seva participació a l'organisme permetrà "anar més lluny" en les accions a favor de la llengua catalana que, segons ha manifestat, "ha de ser una llengua de cada dia i també de prestigi". L'alcalde de Morella i president de la Xarxa de Ciutats Valencianes Ramon Llull, Joaquim Puig, ha precisat que la presència dels municipis que integra la xarxa és una "presència testimonial, transitòria", fins que no es produeixi la incorporació de la Generalitat Valenciana, que segons ha indicat, "més aviat que tard estarà aquí". Finalment, el tinent d'alcalde de l'Alguer, Nunzio Pais, ha mostrat la seva satisfacció per la participació activa en la Fundació.

Iberescena, indústria cultural i pressupost 2009

En la reunió d'aquest matí també s'ha concretat la futura participació de la Fundació al fòrum d'arts escèniques Iberescena, un programa de la Secretaria General Iberoamericana que fomenta la distribució, circulació i promoció d'espectacles iberoamericans i promou la seva presència en l'escena internacional. El Consell Intergovernamental d'Iberescena, reunit a Mèxic, va aprovar el 28 de novembre de 2008 la incorporació de la Fundació Ramon Llull al programa.

Així mateix, s'ha aprovat el pressupost per al 2009 que és de 95.100 euros i els projectes i prioritats per enguany, entre els quals destaca de projecte de suport i impuls a la indústria cultural catalana. Es treballarà en concret per promocionar les coproduccions cinematogràfiques entre els quatre territoris de parla catalana, cosa que permetrà "poder aspirar a reconeixements internacionals", segons el director de l'IRL i de la Fundació, Josep Bargalló.

La Fundació Ramon Llull, constituïda el 31 de març de 2008, té entre els seus objectius intensificar l'estudi, la promoció i la defensa de la llengua i la cultura catalana; fomentar-ne la projecció exterior, i ajudar a impulsar les actuacions del Consorci de l'IRL que coincideixen amb els objectius de la Fundació.

Condemnats tres oficials de la Guàrdia Civil per corrupció

La sentència està signada per Margarida Beltràn Mairata, Carlos Izquierdo Tellez i Mónica de la Serna de Pedro

Condemnats a Palma tres caps de la Guàrdia Civil. Un coronel, un tinent coronel i un capità de la Guàrdia Civil, a més d'un constructor, són penats per l'Audiència per la seva participació en una trama per moblar l'habitatge d'un dels oficials Xavier Gisbert | 26/02/2009 |

La Secció Primera de l'Audiència Provincial de Palma ha condemnat a presó tres oficials de la Guàrdia Civil i un empresari de la construcció per l'anomenat cas Factures, que ha destapat una trama de delictes de falsificació de documents oficials liderada pel principal acusat, el coronel **Javier García Peña**. El coronel ha estat condemnat com a autor criminalment responsable d'un delictes de falsedat documental a una pena de tres anys de presó, 1.080 euros de multa i inhabilitació durant dos anys per exercir càrrecs públics i treballar com a funcionari. El coronel havia intentat moblar-se un habitatge que li havia estat assignat, tot i ser conscient que no ho podia fer, i presentà

una factura d'obres de reforma per valor de 12.000 euros. Per dur-ho a terme, tingué l'ajuda del tinent coronel de la Guàrdia Civil Luis Cuadri, condemnat a una pena idèntica per haver estat l'inductor i cooperador necessari del delictes comès pel seu subordinat.

Els altres dos condemnats són el difunt empresari que emeté la falsa factura per obres de reforma, Jaume Ferragut, i un capità de l'institut armat, José López García Trujillo, considerat l'inductor del delictes de falsedat documental comès pel difunt **empresari Ferragut**. Ambdós han quedat con-

demnats a penes de sis mesos de presó i 1.080 euros de multa. Els fets es remunten a l'any 2005, quan el Coronel García Peña simulà haver fet unes obres de reforma al bany i a la cuina de l'habitatge que li havien assignat a la caserna de la Guàrdia Civil de Palma. Ho va fer per justificar una falsa factura de més de 12.000 euros i aconseguir així doblers públics per moblar-se el pis de manera gratuïta.

Reproduït de
www.diaridebalears.cat
Balears | Crònica Negra

Diputat al Parlament Europeu per ERC

Últimament s'està fent servir el terme "genocidi" (considerar que de manera totalment frívola) per referir-se a l'atac del Tshal (l'exèrcit d'Israel) a la Franja de Gaza contra els quaters militars de Hamàs (amb la pèrdua, molt important, de vides de persones no vinculades a cap força armada). Crec que frivoltzar sobre els genocidis demostra, en bona part, la immaduresa, la capacitat de manipulació i el fanatisme d'alguns sectors de la nostra societat, que s'estimen més afirmar-se en les seues posicions que no buscar objectivitat, i acostament entre parts en conflicte.

Quins han estat els grans genocidis de l'últim segle (entenent per genocidi la voluntat de liquidar tota una població per fet de ser ella, independentment de qualsevol altra consideració)? Per ràtios, el més bèstia de tots seria els dels khèmers rojos de Cambodja, que liquidaren més de dos milions de persones d'una població de devvers sis. Perquè es produís quelcom semblant dins els Països Catalans, hi hauria d'haver uns quatre milions de morts. Pol Pot, el líder comunista cambodjà, se n'emporta el dubtós honor de ser el primer en el rànking, si parlam de proporcions.

Si, d'altra banda, usam els nombres absoluts, qui guanya és un altre líder comunista, Mao Zedong. Existint encara un cert ball de xifres, la majoria dels analistes del «regnat» de Mao convenen que s'hi varen produir al voltant de seixanta milions de morts (moltíssims més que no n'hi hagué entre tots els contendents de tots els bàndols que varen morir durant la II Guerra Mundial). Per cert, en plena matança, Occident era ple de maoistes que trobaven més positiu el règim xinès que no, posem per cas, la democràcia burgesa que patien a la nostra part del món.

Continuem amb xifres esfereïdores: durant l'Holomodor (la Gran Fam), a Ucraïna moriren deu milions de persones. Algú pot objectar que no es tracta d'un genocidi directe perpetrat per la Unió Soviètica contra una de les seues nacionalitats, però el fet és que els morts —de fam— varen ser la conseqüència de la col·lectivització de les terres i de la intenció d'acabar amb els propietaris rurals. Si de pas s'afeblia la consciència nacional ucraïnesa i s'afermava la "consciència de classe", això que s'havia guanyat.

Per la fredor amb què es va perpetrar i per la monstruositat de la planificació i l'execució, el genocidi con-

tra els jueus (sis milions de morts), també destaca poderosament. El va dur a terme el nazisme i s'hi manifestava clarament la voluntat d'acabar amb tota la població jueva (el que s'anomena "solució final"), des del discurs paradoxal que posaven en perill la societat alemanya.

I, fent enrere, arribam al primer gran genocidi del segle XX, que va ser el genocidi contra els armenis a mans de Turquia. En aquest genocidi —que Turquia encara avui no reconeix— devvers un milió i mig d'armenis varen ser morts, i els que quedaren (els que varen sobreviure) varen haver d'abandonar les seues terres i de dispersar-se per tot el món.

Seria molt d'agrair, per tant, que, en parlar de genocidis, no es frivoltzi tant i hom sigui una mica més rigorós i un pèl més seriós (ep, si no és demanar massa!). Potser el rigor i la seriositat seran necessaris perquè no es produeixi cap nou genocidi. I, a més, ens agafi aplaudint-lo.

Bernat Joan

Bernat Joan és Doctor en Filologia Catalana, Sociolingüista i, actualment, diputat al Parlament Europeu per ERC

Arxiven la denúncia contra Joan Tardà per la frase contra el Borbó

Divendres, 20 de febrer

La fiscalia del Principat ha arxivat la denúncia presentada pel sindicat espanyolista Manos Limpias contra el diputat d'ERC al Parlament espanyol per la frase "mori el Borbó" que va pronunciar durant un acte de les joventuts d'Esquerra, les JERC, el darrer 6 de desembre. El sindicat considerava que Tardà havia injuriat el rei espanyol, Juan Carlos de Borbón, i també el Tribunal Constitucional espanyol, perquè el republicà havia dit que era un "òrgan corrupte". El Partit Popular del Principat (PPC) també havia instat la justícia a actuar contra el diputat. Però la fiscalia ha decidit arxivar les diligències perquè considera que Tardà no ha comès cap il·legalitat.

Concretament la fiscalia creu que les paraules del diputat republicà "són una crítica a la monarquia en tant que institució" i que eren expressions que no es referien específicament a l'actual rei espanyol, Juan Carlos de Borbón, sinó que formen part d'un discurs "d'autoafirmació". ERC ja va afirmar al seu dia en un comunicat que Tardà va recordar una "cita històrica" referida a Felip V quan va cridar "mori el Borbó".

La justícia a Catalunya:

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

“La responsabilitat i el servei, que esdevindran els pilars de la nova Catalunya lliure” EA 1240

17 febrer 2009

La nació. Ecosistema social

Hi ha un ordre profund de la realitat. Els dos elements definidors, en són la integritat i la integració. La integritat implica el reconeixement conscient i la capacitat d'expressió de totes les potencialitats en cada organisme viu, sigui individual (home) o col·lectiu (nació). Per integració entenem la capacitat que cada element individual o col·lectiu té d'ocupar el seu lloc i assumir la funció que li correspon en benefici del conjunt.

La salut, la felicitat, la pau són l'expressió harmònica d'aquest ordre profund. Tots els trasbalsos que pateix l'home, tant en la seva vessant individual com col·lectiva són fruit directe de la seva transgressió. El sentit comú ho intueix. La ciència ho corrobora.

La nació té un lloc cabdal dins d'aquesta realitat. Les nacions són, de fet, els òrgans constitutius del cos de la humanitat. La seva integritat i harmonia garanteixen la salut i l'harmonia de la humanitat, la degradació o desaparició de qualsevol d'elles n'afecta irremissiblement la vitalitat del conjunt.

Es per això que les manipulacions contra la integritat i la integració de qualsevol nació, s'han d'entendre com un atemptat a la totalitat de la humanitat, no ja només en un sentit filosòfic i ètic, sinó amb una implicació

orgànica i vital directa.

L'antagonisme a aquesta veritat tan elemental és un tret constitutiu de la vella consciència que tots portem a dintre, i es manifesta exteriorment amb les actituds que malegen els dos components bàsics d'aquest ordre profund: la integritat i la integració.

La idea d'integració, essencial per a l'harmonia de la nació, s'ha manipulat a dos nivells:

a- promovent la idea d'unitat **uniformitzadora i massificadora**. A nivell polític la manipulació d'aquest concepte ha servit per justificar usurpacions, opressions, substitucions i genocidis de nacions senceres. En aquesta línia, han deformat el sentit pregon i sagrat de la idea d'unitat, que implica una ordenació natural, orgànica de la diversitat en benefici del tot, substituint-lo per un concepte d'unitat “castradora”, on el tot només es concep a partir de l'esclafament de la integritat i l'ordre natural. Es aquesta ordenació natural, aquesta integració autèntica que respecta i celebra la genuïtat, la forma única i personal de ser tant individual com col·lectiva, però ubicant-la en el lloc que li correspon en aquest ordre profund de la realitat, la que conforma la veritable unitat.

b- defensant els drets del individu per sobre dels de la col·lectivitat.

tivitat troncal en la qual s'ubica (família, poble, nació). Aquesta primacia patològica individual porta indefectiblement a la destrucció de la col·lectivitat en la que l'individu viu. En el llibre “Krankheit als weg” (la malaltia com a camí), T. Dthlefsen i R. Dalke, emprant el pensament analògic posen en evidència la naturalesa patològica d'aquesta actitud que “en la vida política, econòmica, religiosa i privada tracta d'imposar i estendre els objectius i interessos individuals sense miraments sobre les fronteres (el correlat a nivell físic serien les cèl·lules canceroses que envaeixen altres òrgans sense tenir en compte els límits morfològics), establir llocs estratègics per afavorir els seus interessos (metàstasis), i fer prevaler les seves idees i objectius, utilitzant els altres, individus o col·lectivitats troncales senceres en benefici propi (parasitisme)”.

Aquestes dues manipulacions han estat emprades per les forces nihilistes, hostils a la Vida en la seva expressió més sana i saludable, natural i joiosa. Forces que han utilitzat al llarg de la història models polítics diferents per a sembrar el caos i la destrucció.

La tendència uniformitzadora ha estat més afí als règims dictatorials de qualsevol signe, mentre que l'exacerbació de l'individualisme troba un millor brou de cultiu en les societats dites “democràtiques”.

Ambdues anomalies són diferents cares de la mateixa moneda, que tendeix a imposar les deformacions patològiques de l'individualisme o de l'estatisme en detriment de l'ordre natural: l'individu integrat en una col·lectivitat natural (família, poble i nació).

Per al catalans, desemmascarar i deslegitimar aquesta doble manipulació, és el pas imprescindible no només per restablir la importància de la nació dintre l'ordre social, sinó també per a garantir-ne l'harmonia.

Si observem la realitat en les seves diverses vessants: el cos humà, la naturalesa, la humanitat, l'univers, trobem sempre

l'individu, de forma natural, integrat en una col·lectivitat: òrgan, ecosistema, família, nació,... i aquesta integració és un factor fonamental que garanteix la seva salut i integritat física i psíquica, i la seva llibertat.

Es només dins d'aquesta dimensió col·lectiva que l'individu pot realitzar la seva plenitud.

Quan el flux continu d'energia, d'individus, de partícules, d'informació es realitza respectant, i al servei, d'aquests organismes o agrupacions naturals, la Vida floreix en tota la seva bellesa, però quan el flux pretén imposar els interessos d'uns individus sobre l'equilibri general integrador, s'esdevé la inharmonia, el caos i la destrucció. En la naturalesa això es tradueix en la destrucció dels ecosistemes. En els organismes animal i humà, la proliferació de cèl·lules que només procuren pel seu creixement i els seus “drets”, s'anomena càncer. En l'univers, quan un planeta o un meteorit surt de la seva òrbita s'esdevé un cataclisme.

Aquesta observació ens hauria de fer conscients de la llei que la física quàntica ja ha formulat explícitament, però que els humans ens entestem a negar: **que una partícula quan es desplaça d'un camp a un altre, s'adapta a les característiques**

del camp on va a parar.

A nivell de la humanitat, aquesta llei implica que els individus que es desplacen d'una nació a una altra, s'han d'integrar al seu nou destí si se'n vol preservar l'harmonia. **Prendre que els humans som aliens a les grans lleis universals, s'ha comprovat un error fatal, que es paga amb tensions, guerres i dolor.**

Els catalans hem sofert els embats de totes dues manipulacions per destruir el nostre poble. Això ha estat possible perquè com a nació ens hem negat, des d'un moment històric determinat, el poder i la capacitat de domini dins del territori on l'havíem d'exercir. I això ha significat l'escapçament de la nostra integritat. En renunciar a aquestes dues energies tan poderoses, les hem conjurat contra nosaltres en forma d'ombra nihilista i destructora encarnada en els estats espanyol i francès, que ens obliguen a patir, i per tant, a mirar tant si volem com si no, aquell aspecte fonamental del nostre ésser nacional que no volem assumir.

Només quan aquest poble, i específicament les seves classe dirigents estiguin disposades i siguin capaces d'assumir el poder i el domini que els cor-

respon, així com la defensa, sense vergonya de la plenitud de la heretat nacional que els ha estat llegada, la prepotència dels colonitzadors i dels traïdors a Catalunya quedarà automàticament desfeta, desinflada, en acompliment de simples lleis psicològiques, perquè en reclamar i retornar-nos el nostre poder, deixem de cedir-los l'energia amb què fins ara s'han alimentat.

Reconèixer la integritat del propi ésser nacional és fonamental per evitar la projecció, la repressió o la negació d'allò que no reconeixem en nosaltres mateixos i que conjurem en la nostra ombra col·lectiva.

La llibertat només és possible, doncs, allà on hi ha la integració de totes les forces i energies constitutives de l'individu i de la nació.

Com a hereus lliures d'aquesta nació, el nostre deure prioritari no és lluitar contra persones ni condicions externes, sinó **ocupar el lloc i assumir el paper que ens correspon per restablir la plenitud espiritual i material del nostre poble.** Automàticament tots els que han viscut com a paràsits usurpadors en el cos escapçat i malalt de la nostra nació, desapareixeran esborrats per la vitalitat que mostrarà la nova Catalunya íntegra, i per tant, lliure.

En última instància la responsabilitat de no cedir davant les forces que cerquen la desintegració de la nació catalana és nostra, dels catalans, però més específicament de la classe dirigent, perquè un poble no pot anar mai més enllà d'on arriben els seus dirigents. Aquesta és la càrrega de responsabilitat que descansa sobre els líders. Ells tenen a les mans la condemna o la salvació de la nació. La seva abdicació, condemna la nació sencera, la seva audàcia i la seva consciència lúcida, salven tota la nació.

Cal tenir clar que allò que cerquem, la llibertat i la plenitud, no ens les pot donar ningú. Les hem d'exercir i instaurar tots els qui ens sentim cridats a servir la Veritat i l'alliberament de la nació catalana

I la nació un cop esdevinguda íntegra i, per tant, lliure, exigeix la integració dels individus que la formen, perquè d'una banda, la nació és molt més que la suma dels seus membres, la nació és un organisme viu amb una ànima i un caràcter propi, i de l'altra, perquè

l'home només troba la plena expressió de la seva ànima individual arrelat en l'ànima i l'esperit de la seva nació. Defensar, doncs, la llibertat de l'individu, exigeix reconèixer la seva dimensió nacional. Sense aquesta dimensió l'individu resta incomplet i desintegrat, i és incapaç d'actuar amb la llibertat del qui ho fa des de la plenitud del propi ésser.

Per garantir un individu lliure, jo iós i feliç hem de garantir una nació integrada i integradora. Una nació conscient de la seva manera única de ser i de la vàlua que això significa, que impedeixi tant l'estatisme ofegador com l'individualisme desintegrador, i que esdevingui un autèntic ecosistema social, l'espai acollir i nutrir, des d'on l'individu, profundament arrelat, pugui créixer en tota la plenitud del seu ésser, tot mostrant la seva bellesa autèntica, lluny de les deformacions que el transformen en home-titella o en un individualista prepotent, ambdues expressió de l'home esclau que encara no ha descobert la seva llum interior ni el seu lloc en el món, des d'on desplegar-se en tota la seva bellesa.

El grau d'integritat de la nostra consciència, tant individual com col·lectiva, defineix la nostra percepció del món. Com més integració, més harmònic és el món que projectem. I en el procés d'integració, els conflictes que experimentem són l'escenificació de les resistències que volen frenar l'ascendència de nivells de consciència cada vegada més integrats.

Les tensions que viu el nostre poble preconitzen, doncs, l'emergència d'una nova consciència que se sap sencera, indestructible i creadora i que ja no tolera més l'esclafament a què se'l sotmet.

De la mateixa manera que a l'albada de la civilització occidental, la nació catalana va aportar valors culturals i estructures polítiques pioneres, ara encetem un camí on l'home vell, escindit i escapçat, cedirà el lloc a una nova consciència humana íntegra i integrada, portadora de dos valors fonamentals: **la responsabilitat i el servei**, que esdevindran els pilars de la nova Catalunya lliure.

Maria Torrents, Consellera de Catalunya Acció.

Una campanya o campanyes pendants?

Als catalans ens manquen moltes actuacions que confirmen la nostra voluntat de màxima llibertat, com a camí ineludible cap a la independència. Hi ha moltes dificultats en aquest recorregut, és cert, però hem de reconèixer que no aprofitem una quantitat d'ocasions que són perfectament factibles, que no violenten aparentment Madrit, o almenys no ho poden negar ni oposar-se obertament, perquè la legalitat actual ho permet incondicionalment.

Posaré un exemple d'una naturalitat clara i que no l'hem usat, tot i que està completament al nostre abast per mostrar la catalanitat del dia a dia innegable.

En aquest cas em refereixo especialment als botiguers i comerciants en general. Es tracta que aquests professionals exigeixin als seus proveïdors que els presentin els seus albarans i factures en català. Tant simple com això. Hi tenim tot el dret, ningú s'hi pot negar amb la llei a la ma i no hi ha un cost suplementari, sinó exclusivament una voluntat de complaure al client (en aquests cas botiguers de tots els rams) emparant-nos en la dita - *el client sempre té la raó* -.

Per veure-ho clar, imaginem que un espanyol a qui se li presenta una factura en català, reclama que se li faci en castellà. Immediatament aquest senyor serà complagut en la seva petició i ningú s'hi oposarà. És ben fàcil i innegable que tots els fabricants i distribuïdors catalans acceptaran l'exigència d'aquest client, tant si els agrada com sinó. Aquesta complaença no li seria acceptada ni a París ni a Stuttgart ni a Milà, però sí, el client espanyol s'atrevirà indubtablement a fer-ho a Catalunya, al País Basc o a Galícia, on serà atès immediatament.

Els catalans no som capaços d'exigir-ho a casa nostra? És ridícul i completament inacceptable que suportem aquestes documentacions en una llengua que no és la nostra, que és una llengua completament imposada per la força de les armes, la coacció, la tortura, l'assassinat fins i tot, en resum "*por el derecho de conquista*" i a sobre ens omplim la boca de democràcia, de llibertat i tantes altres coses. Però ens engalten albarans i factures en una llengua que no és la del país, Catalunya (espanyol i francès).

Hem pensat alguna vegada que representaria que un alt percentatge d'aquestes documentacions es fes en català amb la màxima simplicitat? Això facilitaria que amb el temps inclús s'exigissin els contractes (assegurances i altres serveis i activitats) en català perquè es veiessin obligats a tenir formularis degudament preparats. Bes si és fàcil la qüestió, sols es tracta d'encetar una campanya

perquè vagin apareixent aquest vulgars i simples documents, albarans i factures en el nostre idioma.

La iniciativa, per començar correspon al sector de comerciants i botiguers, als que caldria estimular amb una campanya mínimament organitzada per convèncer-los de proposar als seus proveïdors una versió catalana dels documents esmentats.

És imprescindible endegar campanyes com aquesta, que són d'una simplicitat irrefutable, plenament acceptats per la legitimitat vigent, però que amb el temps poden tenir una força important per arribar a convertir la catalanitat en un fet normal, sense cap connotació ofensiva per ningú i per tant absolutament factible.

No ha de ser massa difícil promoure un grup que muntés un equip especialitzat en aconseguir una creixent actuació en el sentit exposat. Com sempre és per mediació del treball que podem guanyar, com en aquest cas, uns terrenys completament factibles, sense las més mínima violència. Està molt bé que es facin manifestacions a favor de la independència però no oblidem que ens cal aplicar la natural catalanitat al nostre país que n'està massa mancat, en les coses més simples, pensant que sense aquests fets quotidians serem sempre uns idealistes allunyats del dia a dia més normal, que el nostre país necessita urgentment.

I perquè no es fa així? Perquè la gent que omple manifestacions a favor de la independència, s'entorna a casa i no aprofita les oportunitats que té a les mans per impulsar una catalanitat que solament ha estat capaç de reclamar-la una estona en el sí d'un grup de manifestants i ja queda tan esgotat que és incapaç d'aportar un treball diari en la seva professió per exemple? És inconcebible que tothom quan actuem com a clients, que som tots en un moment o altre, no multipliquem les demandes de documentacions en català a les mateixes botigues, clíniques, serveis de reparació, o proveïdors en general.

Hem de convèncer-nos que els responsables de Catalunya som els catalans, de no ser així els de fora faran sempre el que voldran, amb la llengua que voldran i obviant la llengua pròpia de Catalunya, el català i no dubtem que majorment es fa així perquè nosaltres ho permetem.

Pensem com i qui poden ser els impulsors d'un treball d'aquesta coherència, i promoguem-ho i/o apuntem-nos-hi. En les actuacions personals exigim-ho sempre.

Claudi Romeu,
24 de febrer del 09

Crònica - Col·lectiu Joan Crexell

Espanya es fa l'harakiri a Euskadi?

El PP i el PSOE, les seves 'Brunetes Mediàtiques', i els serveis estatals estan feliços, i creuen que han guanyat a Euskadi. I més greu encara, una gran part de l'opinió pública espanyola -i una pèl menys la catalana- s'ho ha arribat a creure: només cal veure el plantejament i les explicacions que es feien des de la televisió pública TV3.

Però segur que hi ha un sector del PSE i dels aparells de l'Estat que no estan convençuts de l'operació de fer veure que el PSOE ha guanyat i que Patxi López pot ser Lehendakari. Perquè, com justificaran els vots antinatura del PP i de l'avort ultraespanyolista de la Rosa Díez? Amb aquest pacte es busca un procés de pau i normalitat al País Basc, o el que es vol és col·locar el nacionalisme i l'independentisme basc en peu de guerra, ja que Espanya busca esclafar d'una vegada aquesta "regió"? Una "regió" que no admet el pacte de la transició i que vol, juntament amb la resta d'Euskal Herria, ser una nació lliure, en el marc de la Unió Europea.

Vol i es creu legitimat realment Patxi López per ser Lehendakari? Perquè el PNB ha aconseguit un dels seus millors resultats, amb trenta diputats, i cal sumar-hi els dos d'EA, els quatre d'Aralar i els set, com a mínim, que correspondrien a l'esquerra abertzale en qualsevol país democràtic i normalitzat del món. Quina és la majoria social d'Euskadi, si a més hi afegim la força sindical d'ELA i LAB? Vol governar Patxi López amb tot el món nacionalista a la contra, amb més de 800 presos tancats, una

ETA que pot rebrotar davant l'ofensiva espanyola, i un PNB que no és el CiU d'Artur Mas a l'oposició?

Creiem, doncs, que si Espanya no es vol fer l'harakiri a Euskadi, Patxi López només pot ser lehendakari si aconsegueix la complicitat de PNB, EA i Aralar, i fa algun gest pel dret a decidir i per normalitzar democràticament la societat basca, que no pot deixar a un 10 o un 15% dels seus electors a la marginació del procés democràtic. El PSOE té, doncs, una gran responsabilitat; de suïcidar-se amb el PP i la Rosa Díez pot aconseguir el que no va aconseguir Lizarra. Patxi López pot tenir com a resposta un Lizarra?.

I el PNB també pot tenir les seves temptacions: primer Imaz, i ara, amb matisos, Urkullu, configuren un 'estil Artur Mas', amb poca consistència i fermesa nacional. Però les bases del PNB, a part d'alguns sectors 'michelins', estan al darrera del Lehendakari Ibarretxe, que té més força de la que molts creuen i voldrien, i de dirigents com Joseba Egibar i el mai retirat del tot Xavier Arzalluz. Una operació per marginar a Ibarretxe podria tenir també greus conseqüències. El PNB, doncs, potser haurà d'escollir també, entre el seu 'món dels negocis', i la seva història i lluita per la llibertat de la nació basca.

Les properes setmanes seran apassionants pel procés d'alliberament nacional basc. I a Espanya, segons com actuï, li pot sortir el tret per la culata.

Barcelona - Dilluns, 2 de març

La guerra de les llengües

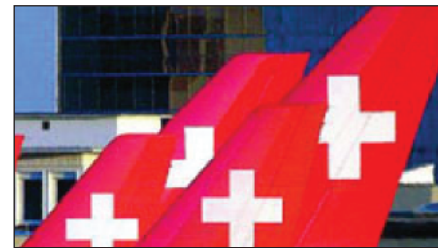
UP y D és el culpable que Swiss Air margini el català

Swiss Air bandeja el català per "evitar molèsties als usuaris"

L'aerolínia va suprimir la llengua catalana al servei de megafonia d'alguns dels seus vols el desembre del 2008 després d'utilitzar-la durant més de 20 anys.

Swiss Air va suprimir la llengua catalana al servei de megafonia d'alguns dels seus vols el desembre del 2008 i la Secretaria de Política Lingüística va demanar-li explicacions. Aquesta setmana Swiss Air ha respòs que han adoptat el criteri de limitar a tres el nombre de llengües utilitzades en la megafonia interna dels avions, per "evitar molèsties als usuaris". Pels vols amb destinació Barcelona, la companyia

ha triat el castellà com a tercera llengua a més de l'anglès i l'alemany o el francès perquè, asseguren, aquesta elecció "respon a les necessitats de la majoria dels usuaris". La Secretaria de Política Lingüística discrepa i insisteix en què es restitueixi el servei en català. La Secretaria de Política Lingüística ha manifestat per carta el seu desacord amb aquesta postura, que elimina el català, i insisteix perquè es restitueixi la megafonia en aquesta llengua, que feia més de 20 anys que s'emetia. El secretari de Política Lingüística ha demanat entrevistar-se amb el secretari d'Estat espanyol de Transports, del Ministeri de Foment, per tractar el tema ja

que la Generalitat no té competència per obligar Swiss Air a emetre els missatges en català. La Secretaria de Política Lingüística, denuncia que, tot i les raons tècniques que addueix la companyia aèria, "sembla que la decisió és conseqüència d'una carta que presumptament des del partit Unió, Progreso y Democracia s'havia adreçat a la direcció de Swiss Air per queixar-se per la presència del català als vols"..

Reproduït de www.avui.cat

PSOE + PP= forasters i antimallorquins

Savador Cot: Espanyols sumables

Hi ha un pressupòsit que no admet cap dubte. I és que PSOE i PP defensen el mateix model d'articulació de l'Estat. Això està per sobre de qualsevol altra consideració i és per aquesta raó que tothom ha entès que el PP votarà amb convicció la candidatura de Patxi López a lehendakari. Naturalment, això és extensible a UPyD, un partit sense cap ideologia afegida al nacionalisme espanyol més

clàssic.

El bloc basc, en canvi, està esquarterat en quatre opcions diferents que, des del segle XIX, mai no han estat del tot combinables. Aquesta guerra interna -i un sistema electoral que penalitza els basquistes- fa que els partits espanyols puguin construir una majoria amb facilitat, tot i la diferència de 175.000 vots a favor de les sigles d'àmbit basc. Més encara tenint en

compte que un 9% dels votants s'han quedat sense que ningú comptabilitzi la seva papereta.

Tot plegat, un altre bany de realitat del qual, com sempre, els no nacionalistes espanyols no aprendrem res... I el cas és que, des d'ahir, tots els presidents autonòmics són igual d'autònoms. Que vol dir igual d'espanyols.

Reproduït de www.avui.cat

Balears rep 153.000 turistes internacionals durant el mes de gener

Augment del 5,9% respecte al mateix període de l'any anterior.

Segons l'Enquesta de Moviments Turístics a Fronteres, FRONTUR, que elabora l'Institut d'Estudis Turístics del Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç, Balears va rebre el gener 153.000 turistes internacionals, xifra que representa un augment del 5,9%, respecte al mateix mes de l'any anterior. Els turistes alemanys, que van representar més del 66% de les

arribades a l'arxipèlag, són en bona part la causa d'aquest creixement.

Al gener van visitar Espanya 2,6 milions de turistes internacionals, un 10,1% menys que en el mateix mes de 2008. Aquesta disminució és deguda a la contracció de la demanda turística dels princi-

pals mercats emissors que van experimentar caigudes en gairebé totes les destinacions principals, excepte Balears i la Comunitat de Madrid.

We want a Catalan State

No fa gaire, en unes declaracions al diari *Avui* relatives a la iniciativa Deu Mil a Brussel·les per l'Autodeterminació, la delegada del govern de la Generalitat davant la Unió Europea, Anna Terrón, deia: "No sé què vénen a reivindicar, si és la presència de Catalunya i del català crec que això ja està perfectament reconegut en l'àmbit europeu. [...] No podem venir a Brussel·les i dir que l'únic que ens importa d'Europa és que ens deixin parlar català. [...] Seria molt trist que Catalunya es convertís en el típic cas particular empipador a Brussel·les". Per a la senyora Terrón, com per al conjunt del seu partit, el PSC-PSOE, Catalunya no hi ha d'anar a fer res a Brussel·les. A Brussel·les, és clar, ja la tenim a ella, funcionària d'espanyolitat contrastada, al servei dels interessos de l'executiva del PSOE. La senyora Terrón, coneguda entre els seus col·legues europeus com l'espanyola de Barcelona, és al·lèrgica a la reivindicació dels drets nacionals de Catalunya, ja que, segons opina, el

nostre país no té res a reivindicar que no sigui dintre de la més genuïna espanyolitat. I menys encara el dret a l'autodeterminació. I com que ella ja en té, d'Estat, perquè fa molts anys que va abraçar la fe espanyola, no suporta la idea d'haver de canviar de nacionalitat.

A Brussel·les, tanmateix, s'hi pot anar per moltes raons. Una d'elles, per exemple, a defensar-hi la llengua. Recordem que la llengua maltesa, amb una població similar a la d'Hospitalet de Llobregat, gaudeix d'uns drets lingüístics molt superiors als de la llengua catalana. El català, a Brussel·les, està conceptuat com a llengua inferior -llengua regional, en diuen-, que és l'equivalent a la fossa comuna en els cementiris. Aquesta categoria, però, és Espanya, no pas Europa, qui l'adjudica. De manera que si el català no és avui llengua oficial a la Unió Europea és senzillament perquè Espanya no ho vol. Com tampoc no ho vol França, en el cas de la Catalunya del Nord. I això, que ha estat així en els governs de Felipe González i de José

Maria Aznar, es manté inalterable amb Rodríguez Zapatero. Menteix, per tant, la senyora Terrón, quan carrega els neuers de la situació a Alejo Vidal-Quadras, ja que n'hi hauria prou que el govern espanyol canviés l'estatus jurídic de la llengua catalana perquè el personatge esmentat no pogués fer absolutament res. Però, és clar, com ha de demanar Espanya l'oficialitat del català al Parlament europeu si prohibeix el seu ús al Senat i al Parlament espanyols?

Per tot això, i perquè ja s'ha vist que les manifestacions a Barcelona, en ser considerades afer intern d'un Estat, no tenen cap ressò internacional, s'imposa que Catalunya faci sentir la seva veu a la capital de la Unió Europea. No cal dir que TV3, l'emissora que pràcticament ha silenciat les dues manifestacions que s'han fet fins ara pel dret de decidir, s'ha negat a parlar de Deu Mil a Brussel·les abans del 7 de març. "No us farem propaganda", ha estat la resposta que ha rebut la Plataforma. Cosa curiosa, atès que ara fa quatre anys aquesta

emissora no va tenir tants escrúpols a l'hora de publicitar els catalanofòbics Ciudadanos abans que es presentessin a unes eleccions. Només cal recordar les invitacions que els seus membres van rebre de diversos programes, entre els quals *La nit al dia*, de Mònica Terribas (7 de juny del 2005), actual directora de TV3. De fet, es pot ben dir que Ciudadanos mai no hauria arribat al Parlament de Catalunya sense la promoció inestimable de TV3. Però ja sabem que un manifest signat per quinze ultranacionalistes espanyols -quinze- mereix molt més ressò que deu mil catalans manifestant-se a Brussel·les. Per sort, i a desgrat de certs programes de TV3, la iniciativa serà un èxit. El recorregut, que té tres quilòmetres de llarg, ja està fixat, i el lema de la manifestació serà clar i català: "*We want a Catalan State*".

Víctor Alexandre

www.victoralexandre.cat

Tomeu Català
Director Projecte Home

SA NOSTRA ACTITUD *participa*

i decideix el destí
dels beneficis que generes

www.actitudsanostrea.com

Obra Social
SA NOSTRA Caixa de Balears

Via morta

Paraules clau: Independentisme, Unionisme.

Espanya és, cada vegada més, una via morta per a les aspiracions polítiques, socials, econòmiques i culturals dels catalans. Compadeixo els que encara esperen trobar una via d'encaix de Catalunya a Espanya amb l'esperança que pugui arribar a satisfer la dignitat nacional del nostre país, perquè cada dia hi ha proves més contundents de la inviabilitat d'aquell projecte.

A hores d'ara, no conec ningú que tingui un projecte de relació que no sigui anar aguantant. No ho dic amb menyspreu, perquè no només és una aspiració legítima, sinó que hi ha hagut raons per haver cregut que aquesta era una bona opció, la menys traumàtica o la que tenia més oportunitats d'èxit. Però històricament, els intents d'implorar als espanyols que ens en deixessin ser sense haver de renunciar a les pròpies aspiracions nacionals, és a dir, que entenguessin Espanya com una nació de nacions, o una confederació d'Estats, o un Estat plurinacional, o una federació asimètrica de nacions i regions, en definitiva, que fossin capaços d'afegir un plural al seu projecte polític per convertir Espanya en les Espanyes, han estat un fracàs rere l'altre.

AMB LA RECUPERACIÓ DE LES INSTITUCIONS democràtiques, la Constitució de 1978 i l'Estatut de 1979, va semblar que s'obria un camí que faria possible reconciliar l'Espanya democràtica amb la plenitud de la nació catalana. Ben aviat es va veure que no era així, i que les portes que havien quedat ambigüament obertes s'anaven tancant molt ràpidament. Dilluns farà vint-i-vuit anys del 23-F. Qui digui que la Constitució deixa obertes totes les possibilitats, menteix. Precisament, l'únic que garanteix la Constitució és que pugui anar tancant segons sigui la voluntat d'un Estat consubstancialment unitarista. Pujol va sobrevi-

ure vint-i-tres anys, fent de la necessitat virtut, i sabent que si obria el meló de la reforma la reculada seria d'una gran magnitud. L'optimisme ingenu de Maragall va fer que hi deixés la pell com a president. ERC va perdre la innocència, també a la Moncloa, en quatre escenes de sofà de Zapatero a Carod. Mas arrossega el llast d'un pacte que mai no es complirà. I Montilla, en la intimitat, ja deu tenir incon-fessables esgarriances independentistes. A Espanya, sempre hi acabem fent el passerell.

AQUESTA SETMANA, LES EVIDÈNCIES que Espanya és una via morta per als catalans s'han acumulat. *La Vanguardia*, diari gens sospitós de vel·leïtats independentistes, especulava sobre la possibilitat que el Tribunal Constitucional no reconegués el caràcter "nacional" que dona l'Estatut al himne, la bandera i l'Onze de Setembre. D'altra banda, ens assabentàvem que les ONG estrictament catalanes no podran optar als recursos del 0,7 per cent de l'IRPF. Val a dir que moltes ONG catalanes ja s'havien desnaturalitzat en previsió d'aquesta pressió que arribava per altres canals, com ara vetar la seva presència a les associacions internacionals. Però la nova jugada és perfecta per completar un procés annexionista que avança imparable per terra, mar i aire. A l'espoli fiscal, hi podem afegir el segrest del voluntariat autòcton, amb el profund canvi de cultura associativa que això comportarà. Per si no fos prou desgràcia, Vidal-Quadras, diputat europeu del PP, aconseguia que el Parlament de Brussel·les censurés la immersió a les escoles catalanes i reivindicués el dret dels pares a escollir l'escolarització en espanyol. Que quedi clar que no es tracta de defensar el dret individual a rebre l'educació en la llengua familiar, perquè això significaria que es fes també en àrab, amazic o xinès, posem per cas. No: és el dret d'imposar

la llengua de l'Estat en contra d'una política a favor de la igualtat d'oportunitats, de la cohesió social i de la supervivència d'una llengua que només es parla aquí. I per més escarni, això s'ha fet en un document sobre els avantatges del multilingüisme a Europa! La dignitat nacional expressada en uns símbols, el dret de la nostra societat civil a existir sense tuteles o el fet que ningú pugui posar en perill la cohesió social dels catalans amb el pretext de la llengua de l'Estat, Espanya no tan sols no ens ho garanteix, sinó que és la causa directa del menyspreu i de l'abús. Algú podria imaginar una Constitució que menystingués uns símbols nacionals que considerés propis? Algú podria entendre que un govern forcéss la desnaturalització de la seva societat civil si no és perquè no la considerava pròpia? Algú s'imagina Brussel·les discutint a França la llengua obligatòria de les seves escoles? Què fa la diferència? La resposta és elemental: tenir una Constitució pròpia, que les fronteres de l'Estat es corresponguin amb les de la societat civil i no al revés i que cap llengua no s'utilitzi per dividir el país o anorrear la pròpia cultura.

SI NO FOS PER L'ESPANYOLITZACIÓ mental que naturalitza -i fa invisible- un sistema de dominació injust i indigne, les provocacions permanents de l'Espanya unionista haurien desvetllat, totes soles, la consciència adormida de molts catalans. Si no fos per la xarxa d'interessos que ofereix oportunitats als qui renuncien a la seva condició nacional, la causa espanyola tindria els dies comptats. Si no fos per sentimentalitats difícils de racionalitzar, a hores d'ara serien una gran majoria els qui s'haurien adonat que Espanya és una via morta de la qual cal sortir, perquè no ens porta enlloc.

Publicat a l'Avui el 20 de febrer de 2009.

Salvador Cardús i Ros

Actualitat

Homenatge a Emili Darder

Lladó: "L'esperit de Darder segueix viu amb la seva reclam, encara vigent, del concert econòmic"

El cementeri de Palma ha estat escenari avui de l'acte d'homenatge al que fou batle de Ciutat durant la República, Emili Darder, i afusellat el 24 de febrer de 1937 per les tropes franquistes. L'acte ha comptat amb la presència de Joan Lladó, president d'Esquerra a les Illes Balears; Ferran Tarongí, portaveu d'Esquerra a Palma; i Jaume Mateu, president de l'Obra Cultural Balear. Joan Lladó ha recordat en el seu parlament com "el sistema republicà significa sistema de subsidiarietat, amb els recursos més a prop de la gent, un principi que els governs d'esquerres, però no republicans, no estan aplicant". En aquest context, Lladó ha recordat com Emili Darder, "des de l'Associació Cultural de Mallorca, precursora del que ara és l'Obra Cultural Balear, feu el primer esborrany d'un estatut d'Autonomia que en el seu article 24 ja fixava el concert econòmic com a model de finançament per a les Illes Balears". Segons Lladó, "és en aquests moments en els que queda palès que l'esperit de Darder segueix ben viu amb la seva reclam, encara vigent, del concert econòmic", afegint a més que "ara, amb el govern socialista ens parlen de 200 milions més, quan cada any hi ha 3.000 milions d'euros que se'n van i no tornen". El president d'Esquerra a les Illes

Balears ha explicat també com "la dignificació de la primera democràcia encara no ha arribat ni amb la llei de la Memòria històrica que no anul·la els judicis sumaríssims i que assenyala Emili Darder com un criminal sense ser-ho. Quan van matar a Darder, Antoni Maria Ques, Alexandre Jaume i Antoni Mateu, no només moriren polítics, va morir també un plantejament democràtic que anava molt més enllà" per acabar demanant als assistents: "siguem fidels, com ho foren ells, al servei d'aquest poble". Ferran Tarongí, en la seva intervenció destacà "com l'actual govern espanyol es permet el luxe d'encaçar dictadors i règims per sudamèrica sense mirar als greuges causats aquí pel franquisme, mentre ens volen fer creure que vivim en una democràcia sana". La darrera intervenció, prèvia a la interpretació del tradicional català 'El Cant dels Ocells' pel violoncellista Biel Fiol, fou a càrrec del president de l'Obra Cultural Balear, Jaume Mateu. En ella, Mateu destacà la importància de recollir del llegat de Darder "la decència de les persones, netes d'idees i objectius" així com l'enorme vàlua humana del batle de Palma "un home d'empenta, ja malalt quan fou empresonat i que el van haver de matar d'asegut. Era un home mort i encara el mataren".

Reproduït de www.esquerra.cat/illes 23/2

CURSA EL CORTE INGLÉS

El Corte Inglés,
organitzador des de fa 30 anys
de la gran festa de l'esport
popular a Barcelona.

SOM UN MÉS

Quan correm al teu costat entre tota aquesta multitud, sense cap altra meta que participar. Quan aplaudim un espectacle, una òpera o un concert. I especialment, quan ens enorgulлим de la nostra cultura i les nostres tradicions, com quelcom nostre que cal defensar. Per això, i per moltes coses més, a El Corte Inglés ens sentim un més a fomentar la cultura catalana i donar-li suport.

Patrocinador oficial del QUIOSC·CAT
de l'APPEC.

GRAN TEATRE DEL LICEU

El Corte Inglés,
mecenes del Gran
Teatre del Liceu.

PALAU DE LA MÚSICA

El Corte Inglés,
membre d'honor
de la Fundació
Orfeo Català-Palau
de la Música Catalana.

AUDITORI DE GIRONA

El Corte Inglés,
patró de la Fundació
Auditori-Palau de
Congressos de Girona.

ESCOLA DE SARDANES

El Corte Inglés organitza
des de fa 31 anys
aquesta escola, on
més de 20.000 nens
i nenes han après
a ballar sardanes.

MINYONS DE TERRASSA

El Corte Inglés,
patrocinador des de
fa disset anys de la
Diada dels Minyons
de Terrassa.

La nostra història

Els comtes-reis i la Bíblia

El conqueridor comentarista

Jaume I, coneixia el contingut de la sagrada escriptura. Segons el cronista Pere Miquel i Carbonell, les havia estudiat sense l'ajut de cap mestre i anà fins l'exageració en escriure: "I encara aquest excel·lentíssim rei En Jaume hagué un altre do de nostre Senyor Deu, així com els seus apòstols, car ell entengué e sabé per si mateix, sens mestre instructor, les divinals escriptures per gràcia de l'esperit sant". En les festes de l'any, a qualsevol indret que es trobava, acostumava predicar al poble seguint un text bíblic.

En el **Libre dels Feyts** hi ha algunes frases llatines extretes de la Bíblia. Comença partint de les paraules que llegim a l'epístola de sant Jaume: "que la fe sense les obres morta és" i unes altres de l'Antic Testament: "qui estalvia al seu fill les vergues de la correcció el perjudica, i no sembla pas que el vulgui bé". Segueix dient, "*Omnia pretereut praeter amare Deum*", i donà aquesta explicació: "que equival a dir que totes les coses del món són moridores i es perden, sinó solament l'amor de Déu. I nos, coneixent que aquesta es la veritat, i les altres coses mentira, volguerem donar, girar i adreçar als manaments del Nostre Salvador el nostre pensament i les nostres obres, i deixàrem les vanes glòries d'aquest món per a aconseguir el seu regne.

El 6 d'agost de 1276, a la ciutat de València moria el rei en Jaume. En plena agonia demanà li fossin llegits els salms i ell mateix recitava en català: "Jo, senyor Déus meu, entraré a la teva casa e adoraré al temple sant teu, e em confessaré al teu nom, Senyor. En les teves mans, Senyor, coman lo meu esperit, car tu, Senyor, m'has rebut, qui ests Déus de veritat". (Pere Miquel i Carbonell, Op. cit.

Si bé sembla que el Conqueridor era il·lustrat, res no s'oposa a l'atribució dels versicles i els comentaris esmentats. Pot explicar-ho la seva freqüentació a les cerimònies religioses i, també, la manera com el rei es lliurava de bon grat a escoltar les sentències dels savis i com les encomanava a la seva tenaç memòria.

Desig De Versions Catalanes

Les lletres catalanes començaren llur volada l'any 1285, quan **Alfons el Liberal**, inicià el seu regnat, als vint-i-tres anys. Si per un cantó manifestà les afecions pròpies de l'edat jovení-

vola, d'altra banda sorprèn l'extrema cura que atengué la bona administració pública i privada, les relacions diplomàtiques amb els regnes de l'Orient i les seves inclinacions per la literatura.

El 1235 hom traduí la Bíblia al francès. Cinquanta anys després, el seu pare, **Pere II el Gran**, en posseïa una. Degut a unes angúnies econòmiques als darrers anys de la seva vida, hagué d'empenyorar-la. El preciós manuscrit retornà al rei **Alfons**, el 1290.

L'anomenada que gaudien les versions bíbliques en les llengües romàniques, i singularment la francesa, mogué Alfons a voler una versió catalana. Des de la Çuda de Lleida expedí dues ordres, el Nadal de 1287.

La primera l'adreçà a Pere Marqués, dient-li com enviava Berenguer Fullit a Barcelona, un calígraf expert perquè passés en net el text de l'esdevinidora **Bíblia catalana** i deixés els espais destinats a les miniatures.

La segona disposició la dirigí al seu conseller Jaume Montjuïc, juríconsult barceloní de gran competència, el qual fou designat per traduir la Bíblia al català, seguint preferentment la versió francesa. Durant tot el 1290, Monjuïc i els seus dos col·laboradors seguiren treballant, però abans de finir l'any, Monjuïc morí. Segons Carreres Candi, és versemblant que restà enllestida el 1291, just a la mort del **Liberal**. (Primera traducció catalana de la Bíblia (segle XII) a Revista de Bibliografia catalana (IV), 1904, p. 54.

L'erudició de Pere III

Pere III de Catalunya (IV d'Aragó), es distingí en l'oratória, en la poesia, en la literatura, en la història i en l'astronomia. Fou un dels reis més parlamentaris i que més contacte tingué amb la seva gent. Ell mateix pensava i escrivia lentament els seus discursos, que després esmenava, col·leccionava i feia arxivar curosament. Lector infatigable com era, tenia sempre a punt la frase més oportuna, recollida amb constància de la Bíblia o dels llibres històrics. Per la riquesa de citacions que feia de l'Escriptura demostrava que la coneixia molt bé i que era el llibre que llegia i consultava més sovint.

La primera vegada que la demanà consta que fou als vint anys, i la volgué en català: "*cum nos bibliam vestram in romancio scriptram necessariam habeamus*".

No ha d'estranyar-nos pas la copiosa erudició sagrada de la qual estan repletes les seves proposicions, sempre encapçalades per uns versicles adequats a l'assumpte que volia anunciar. En la proposició a les corts de Vilafranca del Penedès (1387) pronuncià un elegant i ben raonat discurs ple d'erudició sagrada i secular, el qual captà la benvolença de l'auditori amb el versicle, "*Inclinate aurem vestra verba oris mei*" (que pugui a Déu el meu clam) Salm 77:1. El 1370, **Pere III** convocà corts a Tarragona notificant a la nació que consultava sobre la defensa, que gentes estranyes es preparaven per enviar al seu territori. El versicle que encapçalà la patriòtica proposició no podia ser més escaient: "*Hoc autem scitote, quoniam si sciret pater familias qua hora fur veniret, vigillaret utique et non sineret perfodi domum suam. Ideo et vos estote parati*" (Lluc 12:39). El rei plantejà la seva proposició amb la precisió d'un matemàtic, al final, satisfet d'haver-la demostrat, tornà a repetir l'enunciat del problema: "Les quals paraules volen dir: sapiats açò que si lo Senyor de la casa sabia la hora que lo ladre vingués vetlaria e no lexaria foradar aquella. E donchs sciats aparellats. E aquestes paraules dreçant-nos a vosaltres vos dehiem que vetlets en tal manera que los enemichs e ladres no us troben durment mes...vetlats en guisa que puxam dir les paraules que dix Jhesu Chirst a sos deixebles: Luc XII, Benaurats són los servents quan los vetlan lur senyor".

La tradició d'aquesta forma d'oratória derivada de l'Església, no sols es manifestà en l'exordi de les proposicions regularment recolzades en fragments bíblics sinó àdhuc el final del discurs era semblant a un sermó. N'és un exemple l'acabament d'aquesta proposició: "perque plàcia a nostre Senyor que nos siam axí vetlants en les obres que havem a fer de nostre regim, e vosaltres en ço que havets a obtenir mitjencant la sua misericòrdia obtengam daça la sua gràcia e finalment della a la sua gloria, Amèn".

Entusiasme per la lectura

Joan I, l'Amador de la Gentilesa, fou un fervent enamorat del saber clàssic i es mostrà entusiasmada per la lectura. Quan tenia vint anys, el seu pare **Pere III** pagava per compte de l'infant hereu, un llibre el qual contenia, "los salms penitencials, los credos e altres oracions". Era capaç de llegir-se tota la Bíblia cada any i cobejà posseir-la

en català, en francès i fins i tot, en hebreu. Es delitava en dissertar sobre temes transcendents com el de la immortalitat de l'ànima amb homes tan il·lustrats com Bernat Metge.

Guillem de Copons, cavallerís de Pere III i de Joan I, traductor del **Tre-sor** escrit per Bruneto Latino, dugué al rei Joan, el 1383, una versió francesa de l'obra de sant Agustí: **De civitate Dei** i una Bíblia, com a present del duc de Berry. La primera d'aquestes obres fou traduïda de seguida al català. A la seva biblioteca, al costat de les bíblies i de l'**Exposició dels salms** d'Innocent III, traduïda al català per Joan Romeu, hi havien llibres d'astrologia, d'història, literatura, novel·la, moral i d'altres.

Marti l'huma i les escriptures.

Feia pocs mesos que **Martí l'Humà**, cridat a la corona d'Aragó, per la substitució testamentària del **Cerimoniós**, havia entrat a Barcelona, i deixant la Sicília pacificada, tot seguit se'n va anar a Saragossa per ser coronat solemnement d'acord amb la tradició. Allí convocà corts generals per la primavera de l'any següent, les quals s'obriren a l'antiga Seu del Salvador. Assegut en el solí, amb pompa majestàtica pronuncià un discurs partint d'uns versicles de la primera carta de sant Joan: "*Haec est victoria quae vincit mundum, fides nostra*" (La victòria que ha vençut el món és la nostra fe) (5:4); en el qual es referí al valor i les proeses dels seus antecessors i a la fidelitat, constància i gestes dels seus vassalls, fent particular memòria de la seva campanya a Sicília. També pronuncià una oració a les corts de Perpinyà (1406), la qual és el monument més famós i brillant de l'eloqüència política catalana; tot l'esperit de llibertat, totes les glòries de Catalunya se sentiren en aquesta proposició. **Martí I**, és l'únic sobirà del casal d'Aragó que ha dedicat tot un homenatge parlamentari a la glòria del Principat, posant-li davant, "*Gloria dicta sunt de tu*" (Salm 87:3), que ja predisposa a l'entusiasme. Les citacions de l'Antic i del Nou Testament es barregen amb les dels autors clàssics, molts d'ells portats per primera vegada pel corrent renaixentista clàssic incorporat ja a les lletres catalanes. La darre-ra proposició del rei **Humà** és la clau d'or que tanca l'apogeu de la nostra oratória parlamentària.

Per Joan González i Pastor
<http://www.cronica.cat/home.php>

Només a Espanya, mai a Catalunya

El 23-F és una data genuïnament espanyola, tan espanyola com el 18 de juliol de 1936. Totes dues evocuen fets que mai no es podrien produir en països amb una sòlida cultura democràtica, com ara Anglaterra, el Canadà, Suècia o Catalunya. La segona data, no cal dir-ho, va tenir conseqüències molt greus, amb crims contra la humanitat que mai no han estat jut-

que transmeten.

Amb tot, encara avui, Catalunya és Catalunya i Espanya és Espanya; encara avui, per dir-ho en paraules de Harold Bloom, "catalans i espanyols són dues civilitzacions diferents". Peraixò, com dic, el 23-F és una data genuïnament espanyola, perquè els fets del 1981 que evoca, amb l'intent de cop d'Estat i els punts foscos mai no aclarits vinculats al Borbó, només es podien produir a

Espanya, mai a Catalunya. Mentre Catalunya -que estima el diàleg i el pacte- fa de la paraula el valor més preuat de la seva identitat, Espanya exigeix sotmetiment a la seva voluntat. La naturalesa espanyola -només cal mirar-

23 de febrer del 1981
al Congrés espanyol

jats i que van ser liderats per individus execrables que encara avui ocupen llocs destacats de la política espanyola amb la connivència de tots els poders de l'Estat. De fet, el 23-F és fill d'aquest estat de coses. Unes coses que no es poden dir a Espanya, perquè el nacionalisme espanyol, que abasta tant la dreta com l'esquerra, va fer un pacte de silenci per conservar l'únic que veritablement els interessa en aquesta vida, la unitat d'Espanya, i que tampoc no es poden dir a Catalunya, perquè ha esdevingut un país covard i presoner d'una classe política i d'uns mitjans de comunicació tan espanyolitzats com pusil·lànimes. Franco fa més de trenta anys que és mort, però hi ha coses que només han canviat en aparença. N'hi ha prou de parar atenció en les pàgines dels nostres diaris i en els programes i en els serveis informatius de les nostres emissores per copsar el caràcter hispanocèntric del pensament políticament correcte

ne la història- va plena d'episodis com el del 23-F, perquè es tracta d'una naturalesa amb un enorme complex d'inferioritat que, per tal de reafirmar-se, necessita basar les relacions en paràmetres de dominador i de dominat. Ho va fer anys enrere amb les seves excolònies d'ultramar i ho fa avui amb Catalunya, el País Basc i Galícia. La prohibició de diaris, la il·legalització de partits i l'anul·lació de llistes electorals desafectes a Espanya, així com la criminalització del diàleg i de referèndums, són una clara expressió d'aquest tarannà. No és estrany que cada cop que veig les esperpèntiques imatges del 23-F, no pugui evitar sentir-me profundament orgullós de ser català. Hi ha barbaritats que a Catalunya són impossibles, i això és un plaer. Un plaer d'una altra civilització.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

Dia Mundial de la Llengua Materna

Dissabte, 21 de febrer

Avui és el Dia Mundial de la Llengua Materna, una data proposada per la UNESCO que cerca donar un toc d'atenció mundial amb l'objectiu de preservar les llengües que es parlen al planeta, i per tant les cultures que s'expressen a través de cadascuna d'elles. Al món es parlen més de 6.000 llengües diferents, la meitat de les quals, segons afirma la UNESCO, es troben en perill d'extinció perquè es troben excloses de l'educació, mitjans de comunicació, món laboral, administració i/o vida política.

Per això l'organització va presentar abans d'ahir a París (Estat francès) la versió digital de la nova edició del seu "Atles de les llengües en perill del món", una eina interactiva amb dades de les més de 2.500 llengües en perill a tot el món. La versió digital de l'Atles permet dur a terme cerques amb diversos criteris, i classifica aquestes 2.500 llengües en cinc graus de vitalitat: vulnerables, en perill, seriosament en perill, en situació crítica i extingides (des de 1950). D'aquests més de 6.000 idiomes que hi ha al món, 200 ja s'han extingit en

les tres darreres generacions, 538 es troben en situació crítica, 502 seriosament en perill, 632 en perill i 607 en situació vulnerable. Més del 50% de les llengües del món desapareixeran els propers anys

La UNESCO considera que cal preservar la pluralitat idiomàtica ja que a part de ser vehicles de comunicació, les llengües representen una determinada visió del món i dels valors de cada cultura, així com un factor determinant en la identitat dels seus respectius parlants o grups.

Augmenten les protestes contra les desconnexions de TV3 a Balears

A QUI CORRESPONGUI!

Això que feis, sense avís ni permís, de no deixar que determinats dies i hores puguem triar de veure TV3 (o CANAL 9) és un SABOTATGE VIRTUAL. No sou qui per dictar-nos quina televisió podem veure i quina no. Sobretot quan el SABOTATGE es limita a les cadenes que empren la nostra llengua, amb la qual cosa profanau l'Estatut d'Autonomia vigent i, encara més, validau l'efecte de les bombes contra el repetidor d'Alfàbia. Va costar molt tenir TV3 (ei, per subscripció popular!) com perquè ara amb un dit de dictadoret ens esclafi la Llibertat i el Dret! És un acte de censura lingüística com cap prece-

dent anterior. El fet d'haver augmentat l'ús del castellorquí a IB3 no és prou motiu per anul·lar les altres cadenes catalanes. Ni els vostres predecessors varen atrevir-se a tal ignomínia. Constatam que teniu el vici-plau del Govern "de progrés" (PSIB-UM-PSM-EU-EV-ERC). Aquí no necessitau enviar la guàrdia civil a tancar repetidors com a València. Aquí en teniu prou amb un botó! El vostre govern, en Política Lingüística, fa una cosa que semblava impossible: superar els predecessors i superar, fins i tot, el govern de Camps! És una vergonya que pagareu (pagarem tots plegats) a les properes eleccions! En lloc de fer amics us creau enemics. Si

és això que cercau, aquí ja en teniu un i per refer-me m'hauréu de demanar disculpes públiques. Deixau ja d'interferir i censurar! No sou ningú per decidir, en nom nostre, quina televisió volem veure en llibertat!

Bartomeu Mestre i Sureda,
Balutxo

PS.- Que trist haver de dir-vos això! NO US CAU LA CARA DE VERGONYA?

Tomben de nou el bou del Bruc

Aquesta matinada ha estat abatut de nou el brau que l'empresa espanyola Osborne té a El Bruc (l'Anoia). Un grup desconegut ha reivindicat l'acció, afirmant que "que Tomben de nou el brau del Bruc cada agressió arreu de la nació catalana, respondrem conseqüentment". El grup recorda que "cap institució municipal, comarcal ni nacional s'ha dut a terme cap acció per esborrar aquesta silueta reconstruïda il·legalment al peu de Montserrat, ni sancionar-ne els seus responsables". El brau del Bruc ha estat abatut nombroses vegades, la darrera l'agost de 2007 només una set-

mana després que Osborne l'hagués aixecat de nou.

El grup afirma que l'acció "s'emmarca en una situació complicada pel nostre país, vexat en les seves decisions i robat permanentment des de fa tres-cents anys, avui accentuadament. Aquesta situació d'esclavatge ens converteix a diari en titelles de decisions foranes. Ens neguen el dret a ser, ens obliguen a callar". Afirmen que el seu deure es "defensar la terra amb el cap ben alt", i que la figura del brau era "imposada" i "reconstruïda il·legalment". Ara fa poc més

de 8 mesos el propietari d'una serralleria de la localitat una desena de veïns havien tornat a aixecar el brau, que pesa uns 4.000 quilos, un brau que ara estava més reforçat que altres vegades. Els Mossos d'Esquadra han obert una investigació per identificar els responsables de l'acció.

L'estiu passat els Mossos van detenir dos joves militants de Maulets acusats de causar danys al brau del Bruc després d'intentar abatre'l de nou. Els joves van ser condemnats mesos després a una multa de gairebé 200 euros per cadascun d'ells.

Salvació en Jesucrist (I)

“El metge cura i Déu salva” (Dita catalana).

Jesús vingué a salvar-nos. Perspectiva històrica.

“El món serà salvat per la bellesa... i la bellesa és el Crist” (Fiódor N. Dostoievski, 1821-1881, escriptor rus).

“Crist és el rei dels vençuts per a ensenyar-los a vèncer” (Autocitació).

“Jesús era Déu i home en una persona, perquè Déu i home poguessin ser feliços junts una altra vegada” (George Whitefield, 1714-1770, famosíssim predicador revivalista a Gran Bretanya i Nordamèrica).

“El Calvari és un telescopi a través del qual albirem el vast panorama de l'eternitat i veiem l'amor de Déu tot irrompent dins la història humana” (Martin Luther King Jr., pastor baptista pels drets civils de les minories nacionals als Estats Units i contra la guerra, 1929-1968).

“Veiem diàriament el fill castigat per les culpes del pare, i el rebuig del crim d'un avantpassat malvat ferir un descendent virtuós, els quals fets proven satisfactòriament la doctrina del pecat original. Emperò, com un Déu de bondat i indulgència sabia que perim amb aquesta caiguda, és vingut a salvar-nos” (“*El Geni del Cristianisme*”, 1828, de François René, bescomte de Chateaubriand, 1768-1848, escriptor, traductor i polític francès).

“El segon treball de de Flavi-Josef, les “*Antiguitats Jueves*” (“*Iudaiké Arkhaiologia*”), conté en vint llibres la història sencera dels jueus des de la Creació fins el començament de la revolta el 66 d. de C. Els llibres de l'I-XI estan basats en el text dels Setanta, encara que també es recullen relats tradicionals de temps antics vius entre els jueus de la seva època. També cita nombrosos passatges d'autors grecs els escrits dels quals s'han perdut. D'altra banda va fer concessions al gust dels seus contemporanis gentils amb omissions arbitràries, de la mateixa manera que embelleix gratuïtament certes escenes. En els llibres XII-XX narra la història anterior a la vinguda de Crist i la fundació del Cristianisme, i és la nostra única font per a molts fets històrics. En aquests llibres el valor de les seves declaracions aquesta reforçat amb la inserció de dates que estan contrastades per altres fonts, i per la citació de documents autèntics que confirmen i completen la narrativa bíblica. La història d'Herodes el Gran ve exposada en els llibres XV-XVII. El llibre XVIII conté en el capítol III el passatge famós on

s'esmenta el Redemptor amb les paraules següents:

“*Aproximadament per aquest temps va viure Jesús, un home ple de saviesa, si de fet hom pot dir-li home. Perquè realitzava fets increïbles, i era mestre dels qui s'alegraven amb la veritat. Va atreure cap a ell a muntó gent, jueus i gentils. Ell era el Crist. Per l'acusació de les autoritats del nostre poble, Pilat el va condemnar a mort en la creu; no obstant això, aquells que l'havien estimat abans li van romandre fidels. Al tercer dia se'ls va aparèixer de nou viu, entre altres mil meravelles, tal com ho havien predit els profetes enviats per Déu. I al dia d'avui el poble dels qui es diuen cristians, després d'Ell, roman*”.

S'han fet esforços per a negar-li l'autoria d'aquest passatge tant per raons internes com externes, però les dificultats no han estat encara superades. El passatge sembla patir diverses interpolacions. Es qualifica l'obra de Josef com a valuosíssima per a la història del poble escollit pel fet que les “Antiguitats” testimonien la veritat de la Revelació Divina tant per als jueus com per als cristians, i perquè confirma la historicitat de fets relatats en la Bíblia pel testimoni atorgat incontrovertible d'autors pagans. Els relats dels successos de l'aixecament i de les relacions entre de les diferents sectes jueves, són de gran importància per a la història i sofriments del Salvador; les seves informacions envers: la corrupció dels costums i institucions jueves antigues, el testimoni dels conflictes interns dels jueus, i finalment el relat de l'última guerra amb els romans que van acabar amb la independència nacional dels jueus, són de gran importància com fonts històriques” (Karl Höber, a “*Enciclopèdia Catòlica*” sobre Flavi-Josef, historiador jueu nat a Jerusalem el 37 d.C., mort ca.101).

Crucifixats

“Que serà on trobaràs la saviesa veritadera: no pas en els discursos elegants, sinó en el poder de la creu que obra substancialment en els qui s'han fet dignes de conquerir-la. Car la creu del Crist, diu Pau, “*és escàndol per als jueus i niciesia per als grecs, però per a nosaltres, que ens hem salvat, és poder de Déu i saviesa de Déu*” (Corintis 1:23-24)” (“*150 capítols a tomb de la perfecció en l'Esperit*”, de Macari d'Egipte, s. IV-V).

“Veient la inutilitat “*pràctica*” de ma vida pensava en Jesús en la creu: també Ell estava immobilitzat i no podia fer el que va fer en sa vida pública... i, no obstant això, des d'allí va fer el més gran, la redempció de nosaltres, els

pecadors” (Van Thuan, bisbe vietnamita que va estar 20 anys a la presó).

Salvació i tota la resta en la nostra fe

“L'Església no existeix per a res més sinó per a dur els homes a Crist, per fer-ne petits Cristos. Si no ho fa, totes les catedrals, clergats, missions, els sermons, fins i tot la Bíblia mateixa, són simplement una pèrdua de temps. Déu no es féu home per a cap altre propòsit” (Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nord-irlandès).

“Què admirarem més: la fe o les virtuts? Primer la fe, perquè sens aquesta ningú no pot complaure Déu; la fe t'armà amb l'escut i et cobrí amb el casc de la salvació, t'enfortí amb l'espasa de l'esperit, que és la paraula de Déu” (“*Sermó en la festa de Sant Narcís*”, d'Oliba, bisbe de Vic, 1017-1046).

“Jesús diu que “*en Esperit i en veritat*”. No es tracta sinó de la Providència i sobirania de Déu que dona la gràcia al creient. La salvació no és un ritual, sinó la llibertat de l'Esperit Sant, tal com ve a Joan 3 o a l'Epístola de Jaume: “Heu de ser jutjats per la llei de la llibertat”. Si s'escau que Pau diu que no serem salvats per la llei (pels rituals de la llei), com l'Església Catòlica i d'altres esglésies pretenen posar la salvació no en Crist, sinó en els rituals sacramentals i les regles humanes de cadascuna? Això és “un altre evangeli”. El ritualisme és anatema, gairebé frega la superstició i no serveix de molt sense una voluntat sincera i obedient de cor a la Paraula de Déu, perquè es queda en una espècie de “màgia-potàgia” i potser en una burla a la voluntat de Déu” “Luter s'embolica sorprenentment entre obres de la llei (rituals) que rebutja Pau i obres de misericòrdia (benaurances) que reclama Jaume. La salvació és per fe però es demostra a través de les obres de misericòrdia –*religió veritable*– no pas a través de la religiositat ritual, que, sense acció per la misericòrdia, sols és fe morta o falsa, o hipocresia” (Autocitacions).

Salvació a través de la paraula de Déu

“Les Escriptures seran al capdavant suficients per a un coneixement de la salvació de Déu només quan es funda la seva certesa a la persuasió interior de l'Esperit Sant. En efecte, aquests testimonis humans que existeixen per confirmar-ho no seran vans si, com a ajuts secundaris a la nostra feblesa, segueixen aquell cap i testimoni més alt. Però els qui desitgen que per demostrar als

incrèduls que les Escriptures són la Paraula de Déu estan actuant de manera ximple, perquè això sols per fe pot ser sabut” (Joan Calví, 1509 Estrasburg-1564 Ginebra, teòleg de la Reforma, fundador d'un dels principals corrents protestants).

“Un simple llibre m'ha salvat; però aquell llibre no és d'origen humà. Durant molt de temps l'havia menyspreat, per molt de temps l'havia considerat un llibre per a fer classes a crèduls i ignorants fins que, en haver investigat l'Evangeli de Crist, amb un desig ardent de constatar la seva veritat o falsedat, les seves pàgines oferien el coneixement més simple de l'home i de la natura (...) i alhora el més exaltat sistema d'ètica moral. La fe, l'esperança i la caritat s'havien encès al meu pit; i tots els passos que feia endavant em reforçaven en la convicció que la moral d'aquest llibre és com infinitament superior a la moral humana així com que els seus oracles són superiors a les opinions humanes” (M. L. Bautin).

“El vaixell de la vida pot tenir una figura ben afaïçonada i estar bellament decorat, però aquestes no són les qualitats per les quals en faig aprecí; sinó per salvar-me d'un mar en tempesta! Talment l'interès per regenerar l'ànima de la Bíblia té el fonament en una aplicació personal al cor de la veritat de salvació que conté” (James W. Alexander, 1804-1859, autor d'himnes).

“Els qui van a la perdició tenen per un absurd la doctrina de la creu; però per a nosaltres, els qui ens salvem, és poder de Déu. Diu l'Escriptura: *Destruiré la saviesa dels savis i anul·laré la intel·ligència dels intel·ligents*” (1ª Lletra als Corintis, 1:18-19, de l'apòstol Pau, ca. 55-57).

“Desitgeu, com a nadons, la llet espiritual no adulterada per créixer-hi per a la salvació” (1ª Lletra de l'apòstol Pere 2:2, escrita cap a 62-69).

Salvació també ara en la vida: protecció i alegria.

“Cal fer esment de la densitat específica que l'opció pel pobres (o minories, vençuts, etc.) confereix a la vida cristiana dins un món on sols semblen comptar els vencedors, els més forts, els més capaços o els dotats de major agressivitat competitiva. J.B. Metz insisteix amb raó que la més radical originalitat de la fe cristiana i la seva més significativa aportació social rau a la rellevància fonamental que atorga als pobres, vençuts i marginats” (Julio Lois, teòleg de l'alliberament).

“I seré el mateix fins a la vostra velle-

sa; encara us duré quan tindreu blancs els cabells. Jo us he fet i us portaré als braços, us hi duré i us salvaré” (Isaïes 46:4, profeta major, d’una alta família de Jerusalem, predicà inflexiblement cap a 740-680 a. C., probablement morí martiritzat pel rei Manasès).

“Senyor, ets roca i muralla que em deslliura; Déu meu, penyal on m’empar, escut i baluard, força que em salva!” (Psalm 18:3, de David, cap a 1010-970 a. C.).

“Llavors la seva carn recobra el vigor, retorna als anys de joventut. Prega a Déu i Ell l’acull, entra davant seu amb cants de goig, ja que ara ell li torna a concedir el seu favor. I entona davant els homes aquest cant: «*Havia pecat, havia deixat el bon camí, però Déu no m’ha tractat com mereixia. A la vora de la fossa m’ha salvat, puc viure a plena llum*» Déu fa tot això per a l’home, una vegada i una altra, i fer-lo resplendir de vida” (Job 33:25-30, llibre de l’Antic Testament de potser cap al XVI o X a. C.).

“-T’alegra que Jesús hagi mort pels teus pecats?”

-Sí, Senyor. Me n’alegre, ¡moltíssim!

-Et sents bé en pensar que Ell morí pels teus pecats?

-Sí, Senyor. ¡així és!

-Et fa sentir-te feliç de saber que Ell t’ha donat vida per mitjà de la seva mort?

-Sí, senyor. Me’n sent feliç!

Has de fer gaire esforç per sentir-te feliç en saber que Ell t’ha donat vida per mitjà de la seva mort?

-No, Senyor. Estic ple de goig.

Jo sabia que Déu volia que jo comprenguéss quant fàcil era alegrar-se perquè Crist morí per mi. Jo podia fer palmes content, riure i cantar accions de gràcies pel que Ell havia fet per mi” (“*De la presó a la lloança / Prison to Praise*”, 1970, de Merlin R. Carothers).

Predicar la paraula, missions.

“La gent que no creu en les missions no s’ha llegit el Nou Testament. Ben bé des del començament, Jesús digué que el món és un camp. La primitiva església se’l prengué seriosament, en aquesta la Seva paraula, i marxà cap a l’Est, cap a l’Oest, cap al Nord i cap al Sud” (Dr. J. Howard Edington, de la Providence Presbyterian Church).

“Mentre hi hagi milions d’indigents de la Paraula de Déu i coneixement de Jesucrist, serà impossible que dediqui temps i energia per als qui ja tenen ambdues coses a l’abast” (J. L. Ewen, líder protestant anglosaxó).

“No sabeu que els sarraïns eduquen “assassins” per a objectius temporals del món present? Seria gens d’admirar si nodríssiu sants per a multiplicar l’honor de Jesucrist i la salvació dels gentils?” (“*Liber de Fine / Darrer Llibre sobre la Conquesta de Terra Santa*”,

1305, de Ramon Llull).

En què consisteix la salvació?: Déu

“Estretament relacionat amb el seu èmfasi sobre l’esclavatge de la voluntat està l’èmfasi de Luter sobre la predestinació, un tema del qual s’ocupa més a bastament al seu llibre escrit com a resposta a l’atac d’Erasmus. Deixa a banda l’enfocament escolàstic del tema i fa de Pau el seu punt de partida. Per a Pau era aqueix un tema de conhort, servat sempre dins el marc de la promesa de Déu i del compliment de la seva fita evangèlica. Per a Luter era un aspecte de la gràcia de Déu, un corollari del l’Evangeli, proposat i pensat per Déu per a l’home. Era la salvaguarda perfecta front a qualsevol mena de religió d’obres o de comerç-amb-els-mèrits; era...el teocentrisme de l’Evangeli front a l’antropocentrisme de la religió, preservava l’objectivitat del regal d’un de Déu de gràcia, i salvava l’home de la subjectivitat de la pròpia justificació per les obres, mèrits i creença en la seva honestat de base” (“*Luter*”, 1968, James Atkinson).

“Sóc Seu per compra i sóc Seu per conquesta; sóc d’Ell per donació i sóc d’Ell per elecció; sóc Seu per acord i sóc Seu per matrimoni; sóc totalment d’Ell; sóc perculiament d’Ell; sóc universalment d’Ell; sóc eternament d’Ell. Una volta vaig ser un esclau però ara sóc un fill; una vegada vaig ser fill de la ira, un hereu de l’infern, però ara sóc un hereu del cel; una volta vaig ser un servent encadenat per Satanàs però ara sóc home lliure de Déu; una vegada em trobava sota l’esperit d’esclavatge però ara estic sota l’esperit d’adopció que em precinta en la remissió dels meus pecats, en la justificació de la meua persona i en la salvació de la meua ànima” (Thomas Brooks, 1608–1680, autor purità anglès).

“Ja que s’empara en mi, Jo el salvaré, el protegiré perquè coneix el meu nom. Sempre que m’invoqui, l’escoltaré, estaré vora d’ell en els perills, el salvaré i l’ompliré de glòria; saciaré el seu desig de llarga vida, li mostraré la meua salvació” (Psalms 91:14-16, els psalms generalment són de ca. 1000 a. C.).

Esperit Sant

“Ens ha salvat no per les bones obres que podíem haver fet, sinó pel seu amor, mitjançant el bany regenerador i el poder renovador de l’Esperit Sant” (Lletra de Pau a Titus, 3:5, ca. 65).

“Quan Déu treballa en nosaltres, la nostra voluntat, en ésser canviada i dolçament inspirada per l’Esperit de Déu, el nostre desig i els nostres actes, no actuen per obligació, sinó per pròpia responsabilitat” (Martí Luter, 1483-1546, teòleg alemany iniciador de la

Reforma protestant).

“Totes les vegades que diem: ‘*Crec en l’Esperit Sant*’, volem dir que creiem que hi ha un Déu viu capaç i disposat a introduir-se dins la personalitat humana i canviar-la” (“*Cristianisme Sensill*”, 1954, de John Bertram Phillips, 1906-1982, escriptor, clergue i traductor bíblic anglès).

“Crist fou qui em donà esperança, la qual és ell mateix (i) es revelà a si mateix en mi, i em donà el seu esperit i la seva gràcia, que jo trobí suficient... ell fou qui s’obrí a mi quan jo callava i no tenia ni esperança ni fe” (“*The Journal of George Fox*”, fundador anglès de la Societat d’Amics –quakers– nat a Drayton-in-the-clay, ara Fenny Drayton, Leicestershire, 7-1624, mort a Londres, 13-1-1691).

“No és la tempesta ni el terratrèmol ni el foc, sinó la veu encara petita de l’Esperit la que continua el treball gloriós de salvar ànimes” (Robert Murray McCheyne, 1815-1843, predicador escocès).

Esperit Sant i Bíblia

“Les Escriptures seran al capdavant suficients per a un coneixement de la salvació de Déu sols quan es funda la seva certesa a la persuasió interior de l’Esperit Sant. En efecte, aquests testimonis humans que existeixen per confirmar-ho no seran vans si, com a ajuts secundaris a la nostra feblesa, segueixen aquell Cap i Testimoni més alt. Però els qui desitgen provar als incrèduls que les Escriptures són la Paraula de Déu estan actuant de manera ximple, perquè això sols per fe pot ser conegut” (Joan Calví, 1509 Estrasburg-1564 Ginebra, teòleg de la Reforma, fundador d’un dels principals corrents protestants).

“*Qüestió 4*: En què mostren les Escriptures que són la Paraula de Déu?”

Resposta: Les Escriptures es manifesten per a ser la paraula de Déu, per llur majestat i puresa; pel consentiment de totes les parts, i l’abast de la totalitat, que ha de donar tota la glòria a Déu; per la seva llum i poder de convèncer i convertir pecadors, per consolar i edificar els creients en la salvació: però l’Esperit de Déu porta el testimoni a través de les Escriptures al cor de l’home, perquè són les úniques que poden persuadir plenament que són la mateixa paraula de Déu” (“*Westminster Larger Catechism / Catecisme Major de Westminster*”).

Crist i fe

“No és pas, parlant estrictament, ni tan sols la fe en Crist allò que salva, sinó Crist qui salva a través de la fe. El poder de salvar resideix exclusivament, no pas en l’acte de fe o en l’actitud de fe o la natura de la fe, sinó en l’objecte de la fe” (Dr. Benjamin Breckenridge

Warfield, 1851-1921, catedràtic de Princeton i mestre presbiterià de Kentucky).

“Som justificats *propter Christum per fidem* –ço és, a compte del Crist, a través de la fe. La base de la decisió de Déu per a col·locar-nos en la relació correcta amb Ell resideix en el mateix Crist. Som justificats a compte de la Seva obediència durant Sa vida i la Seva mort a la creu. És a causa d’ell, i no per alguna cosa que hàgim fet o el que farem, que hem estat justificats per a Déu. Però el mitjà per a ser justificats és la fe. La fe és com un canal a través del qual els beneficis del Crist flueixen a nosaltres... ambdós la base externa i els mitjans interns de l’apropiació de la justificació han estat donats per Déu. La fe no és res que puguem atènyer; és un acte realitzat en nosaltres per Déu” (Alister E. McGrath, *1953, bioquímic, professor a Oxford i teòleg anglicà nordirlandès).

Crist

“I així com Moisès va enlairar la serp en el desert, també el Fill de l’home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen tinguin en ell vida eterna. Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d’ell. Els qui creuen en ell no són condemnats, però els qui no creuen ja han estat condemnats, perquè no han cregut en el nom del Fill únic de Déu” (Evangeli de Joan 3:15-17).

“Li diu Jesús: -*Jo sóc la resurrecció i la vida. Qui creu en mi, encara que mori, viurà; i tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més. ¿Ho creus, això?* Ella li respon: -*Sí, Senyor: jo crec que tu ets el Messies, el Fill de Déu, el qui havia de venir al món*” (Evangeli de Joan 11:25-27, ca. 69-90 d. C.).

“A la matinada, Jesús va anar cap a ells caminant sobre l’aigua. Quan els deixebles el veieren caminant sobre l’aigua, es van esglaiar i es digueren: -És un fantasma!

I es posaren a cridar de por. Però de seguida Jesús els digué: -Coratge! Sóc jo. No tingueu por!

Pere li contestà: -*Senyor, si ets tu, mana’m que vingui caminant sobre l’aigua.*

Jesús li digué: -*Vine.*

Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l’aigua i anà cap a Jesús. Però en veure que el vent era fort, es va aco- vardir. Llavors començà d’enfonsar-se i cridà: -*Senyor, salva’m!*

A l’instant, Jesús estengué la mà i va agafar-lo tot dient-li: -*Home de poca fe! Per què has dubtat?*” (Evangeli de Mateu 14:25-31, Mateu de Cafarnaüm, s. I, apòstol i evangelista galileu).

“Vós sou misericordiós, Senyor, i voleu salvar-me. Jo sóc incapaç d’escapar de les mans dels enemics sense el vostre ajut” (Isaïes l’Anacoreta, s. IV-V, Scete, Egipte, a “*La guarda de l’intel·lecte*”).

“Efectivament, és més important de saber què va fer Déu a Israel i al seu fill Jesucrist, que no pas reflexionar què vol Déu de mi avui. La mort de Jesucrist és més important que la meua mort, i la seva resurrecció és l’única raó de la meua esperança en la resurrecció del darrer dia. La nostra salvació està “*fora de nosaltres*” (*extra nos*), no pas en la història de ma vida que la puc trobar sinó sols en la història de Jesucrist. Sols qui es deixa trobar en Jesucrist, en la seva encarnació, en la seva creu i en la seva resurrecció, aquest està en Déu i Déu en ell” (“*Viure en Comunitat*”, 1937, a Finkenwalde, de Dietrich Bonhöffer, 1906-1945, pastor evangèlic de l’Església confessant de la resistència anti-hitleriana i gran teòleg per a la postguerra, visqué a Barcelona als anys ‘20).

“Si amb els llavis confesses que Jesús és el Senyor i creus en el teu cor que Déu l’ha ressuscitat d’entre els morts, et salvaràs” (Lletra de Pau als Romans, 10:9, ca. 58 de Corint estant).

“Som incapaços per a cooperar en la nostra regeneració perquè hem de cooperar en l’obra del Calvari” (Iain Murray, escriptor evangèlic).

“Oh banc segur en qui lo preu se paga

Del crim d’Adam i del món pecador,
i pont del pal on lo gran Salvador,
Penant lo cos, la deïtat amaga!
Armes reals e divinal bandera,
Esforç dels trists e devot estandard,
Feu mos desigs segur aquella part
Que fins a Déu demostra la carrera.
Host d’amargor i forn en se va coure
La carn del Just per amor immortal,
Estret congreny on la part animal
Del Rei dels reis morint se va recloure.
Oh, mirall clar on l’ànima devota
Lo bell semblant remira netament,
Hort de dolç fruit, on lo ver penitent,
Sec per pecats, dins poc espai rebrota!
Llit dolorós i cambra tribulada,
I dels perduts molt piados retret,
Amagatall on pot estar secret
Lo qui per crims té l’arma condemna-
da...” (“*Obra devota de la Creu, feta a requesta de la senyora de mossèn Blanes*”, Pero Martines, aragonès constitucionalista damnat a mort per la mare de Ferran el Catòlic, Mallorca, 1463, per participar en el bàndol antimonàrquic en la Guerra Civil Catalana).

“Nosaltres, que creiem en aquell qui va ressuscitar d’entre els morts Jesús, Senyor nostre, lliurat a la mort per perdonar-nos els pecats i ressuscitat per fer-nos justos” (Lletra de Pau als Romans 4:24-25, ca. 58 de Corint estant).

“Imagineu-vos que esteu omplint una requesta per a anar al cel. Què inclouries en la teua llista de qualificacions? Sem-

pre he cregut en Déu. La gent pensa que sóc una persona religiosa. He tractat de viure una vida bona. Vaig a l’església. No he fet res de veritablement dolent. Tinc amics que respondrien de mi... Esmentar qualsevol d’aquestes qualificacions en una sol·licitud per a entrar en el cel seria una indicació que no comprens la inutilitat de la religió. L’única sol·licitud acceptable en el cel fos una que inclogués les següents qualificacions: No puc donar com a exemple cap mèrit propi. He estat pecador des que vaig néixer. No vinc en el meu nom sinó en el de Crist. Crec que Jesús és el Fill de Déu i el meu Salvador. He acceptat el seu sacrifici pels meus pecats. Crec que va ressuscitar d’entre els morts. He dipositat la meua confiança en Jesús perquè em salvi. Aquesta és la confiança que l’apòstol Pau, qui per a distingir entre la religió i Crist, va escriure: “*Perquè per gràcia sou estalvis per mitjà de la fe; i això no ve de vosaltres, perquè és do de Déu. No pas per obres, perquè ningú se’n pugui gloriejar, perquè som un poema d’Ell, creats en Crist Jesús per a bones obres, les quals Déu va preparar per endavant perquè hi caminàssim*” (Lletra de Pau als Efesis 2:8-10, de Roma estant, 62 ó 63 d. C.)” (No en consta l’autor).

“-¡Oh Senyor meu Jesucrist, qui volgues prendre mort e passió en l’arbre de la veracreu, per rembre natura humana, e a mi, pecadora! Te suplic que en vulles obrir los teus tresors donant-me una gota de les tues dolors, la qual me faça plànyer en general totes les injúries que jo, pecadora, contra tu he comeses en aquest present món. E suplic-te, Senyor, que em vulles donar dolor e compassió en lo meu cor, la qual me faça planyer les afliccions e penes les quals per mi, pecadora, volguist passar e sostenir. E faç-te infinides gràcies com me fas morir en hàbit e llei cristiana. E em penit de bon cor e de bona voluntat de tots los pecats e defalliments que he fets contra lo meu Creador e Senyor e contra mon proïsme. E atorg e confés que jamés no he viscut ni despès lo meu temps així com deguera, e tinc voluntat d’esmenar e de mudar en bé la mia vida, si Déu me donàs espai que vixqués. E crec que negú no pot ésser salvat sinó per los mèrits de la sacratíssima mort e passió de Jesucrist, e crec que per mi a salvar, e per rembre tot l’humana llinatge del poder del diable, és mort lo Fill de Déu penjant en la creu, e faç-li llaors e gràcies dels grans beneficis que d’ell he rebuts en tota la mia vida. Senyor meu, la mort preciosa del meu senyor Jesucrist pos entre mi e los meus pecats, e entre tu e lo teu juí; en altra manera no vull entrar en juí ab tu. Senyor meu, la mort preciosa del meu senyor Jesucrist pos entre mi e la tua ira. Pare meu e Senyor, en les tues mans precioses coman lo meu esperit, car tu has remuda a mi, qui est Senyor de pietat e ple de molta misericòrdia. Senyor meu gloriós, tu has trencats e solts los meus

lligams, emperò per amor d’açó a tu sacrificaré hòstia de llaor, e lo teu sant nom invocaré; aquell de tot mon cor reclam, e la sua ajuda deman. E vaig-me’n en nom del Pare, qui m’ha creada a imatge e semblança sua, e en nom de Jesucrist, fill de Déu viu, qui per mi a rembre del poder del diable ha sofert cruel mort e passió, e en nom del Sant Esperit, qui en mi és escampat. E en nom del sants àngels e arcàngels, trons e dominacions, principats e potestats, e en nom dels sants patriarques e profetes, apòstols, màrtirs e confessors, monges, vèrgens e viudes e continents, e de tots los sants e santes de paradís. Hui sia lo meu lloc en repòs e en pau, e la mia habitació sia hui alt en la ciutat gloriosa de paradís. ¡Oh Déu misericordiós, clement e piados, que segons la multitud de les tues misericòrdies deleis los pecats dels penidents, e llesves per vènia e perdó les culpes dels crims passats! Atén e guarda benignament sobre mi, pecadora serventa tua, e açó per mèrits e pregàries de tots los sants benaventurats. Senyor, oges a mi, pecadora, qui ab confessió entrega, e ab tot mon cor demane a tu remissió de tots mos pecats. Renovella en mi, Pare molt poderós, tot ço que en mi per frevoltat de la carn és estat corromput e desitjat, e tot ço que per engan del diable és estat vençut e sobrat. Ajuny-me, Senyor, a unitat de la tua santa Església catòlica, e sia remuda de la tua santa redempció. Hages mercè, Senyor, dels gemecs de mi, serventa tua, qui no he haguda confiança en altra cosa sinó en la tua pietat e misericòrdia. Delliura, Senyor, la mia ànima així com delliurist Noè del diluvi de les aigües; així delliura, Senyor, la mia ànima. Així com delliurist Elies e Enoc de la mort comuna del món, així vulles delliurar la mia ànima de tots los perills d’infern, e de tots los llaços, penes e turments d’aquell, e de llurs malvats habitants. Delliura, Senyor, la mia ànima així com delliurist Isac del sacrifici e del coltell que Abram, son pare, tenia en les mans; e Lot, de la destrucció de Sodoma e de Gomorra; e Moisès, de la mà de Faraó, rei d’Egipte. Delliura, Senyor, la mia ànima així com delliurist Daniel del llaç dels lleons; e los tres infants Sidrac, Misac, Abdenago, del foc de la fornall; e a Judic, de la mà d’Holofernes; e Abram, del foc dels caldeus; e Job, de les sues passions; e Susanna, del fals crim; e David, rei, de la mà de Saül e de Golies, gigant; e Sant Pere e Sant Pau, apòstols, del carçre e dels lligams en què eren posats; e Santa Tecla, del cruels turments. Així et plàcia, Senyor, delliurar la mia ànima de tot perill infernal, e ab tu la faces alegrar alt en los goigs perpetu de paradís, en los qual se deliten les ànimes santes ara e pertostemps. E coman-te, gloriós Senyor, la mia ànima, e prec-te que no vulles menysprear-la, car per la salvació sua davallist del cel en la terra. E regoneix, Senyor, la tua creatura no per déus estranys creada, mas per tu sols, Déu

viu e verdader, car no hi ha altre Déu sinó tu, ni no hi ha Déu qui puixa fer les tues obres. Alegra, gloriós Senyor, la mia ànima de la tua preciosa presència, e plàcia’t que no et recorden les mies iniquitats antigues, ni les follies les quals ha conmogudes la furor e fervor del seu mal desig. Car justia, Senyor, que haja fallit e pecat, emperò lo Pare e lo Fill e el Sant Esperit he fermament confessat, e he tenguda ferma creença que tu est, e he adorat, lloat e glorificat a tu, qui est Déu totpoderós, e qui has fetes totes coses ab la tua sola paraula. Molt humilment te prec, Senyor meu, que no et recorden los pecats de la mia joventut, ne les mies ignoràncies, mas sies recordant de mi, pecadora, segons la tua gran misericòrdia. E en la glòria de la tua santa claredat sien-me obert los cels. A tu, Senyor meu gloriós, qui est Déu gran e poderós coman la mia ànima per tal que, morta al món, vixca ab tu, e dels pecats que he fets per frevoltat de la conversació humana, tu, Senyor meu, me deneja ab la tua pietat e misericòrdia. E coman, Senyor, en les tues sagrades mans lo meu esperit, per ço de lo príncep de tenebres no em puixa noure, mas tu, Senyor meu misericordiós, lo’n defèn, e en ta guarda lo pren. E rep, Senyor, la mia ànima, qui torna a tu, e vist-la de vestidura celestial, e abeura-la de la font de la vida eternal, per tal que entre los alegrants s’alegre, e entre los sabents sàpia, e entre los sants màrtirs corona reba, e entre los patriarques e profetes s’alegre, e entre los sants apòstols Jesucrist seguir puixa, e entre los sants àngels la claredat tua veja, e entre los edificis de paradís goig perpetu posseesca, e entre los querubins e serafins la majestat tua contemple. E rep, Senyor, l’ànima de la tua serventa, la qual del carçre d’aquest món te plau apellar, e delliura’m dels llaços e de les penes infernals. Senta, Senyor, la benaventurança a del repòs del cel e de la llum eternal, e merite d’haver, ab los teus sants elets, vida e glòria perdurable. ¡Oh Déu complit de tota amor e bonea, al qual solament se pertany de perdonar, medecina de vida après la mort! Atorga’m, Senyor, que la mia ànima, llunyada e despullada dels vicis terrenals, sia col·locada entre la companyia per tu remuda. E coman-me a Déu, qui m’ha creada.

E dient aquestes e semblant paraules, la Princesa reté l’esperit al seu Creador. E fon vista gran claredat d’àngels en la sua fi, qui se’n portaren la sua ànima ab la de Tirant, qui aquí era present en la sua fi, qui l’esperava” (“*CDLXXVI-II. Paraules de bé morir les quals dix la Princesa en la sua fi*”, les paraules de Carmesina són, al capítol 478 del Tirant, un exemple del concepte cristià calvinístic de penediment. Absoluta confiança en Jesu-Crist com l’únic Redemptor).

En Pep de can Pixapins

Hola, sóc en Pep de Can Pixapins i et voldria explicar perquè votaré NO al referèndum de l'estatut...però abans et voldria explicar tot el que no ens diuen els polítics ni d'aquí ni d'allà...

LADESCENTRALITACIÓ DEL'E-STAT: ...ai, que em pixo!! Afortunadament tenim un estat tan ben parit, i organitzat amb tan bon criteri (el mateix criteri que tenia Felip V) que el nombre de funcionaris per cada mil habitants és inversament proporcional a la riquesa que és capaç de generar el territori. O sigui, quanta més misèria, més gent hi ha per gestionar-la!!! Hi ha coses que fan riure... Nombre de funcionaris per cada mil habitants

Extremadura: 80 endevines qui els paga el sou? ...TU!!!

Andalusia 79

Castella i Lleó:66

Madrid: 66

Catalunya:36 i ara, quines coses! ...menys de la meitat que a Extremadura?

Nombre de funcionaris de l'administració autonòmica per mil habitants

Extremadura: 41 (1 de cada 10 treballa i la resta miren com ho fa)

Castella i Lleó: 34 (1 de cada 10 treballa i la resta ho fa veure quan hi ha algú)

Castella la Manxa: 32 (1 de cada 10 treballa... i la resta es burxa el nas)

Madrid: 25 (el 68% comencen a les 10.00 h. i acaba a les 13.00 h.) Òndia!!

Catalunya:19(foten la mateixa feina que 41 extremenys junts... o sigui: res)

Font:La Vanguardia

Extremadura es la regió amb més funcionaris de tota la UE.

EL 75% del PIB d'Extremadura prové de fora d'aquesta comunitat; és a dir, el

75% de les seves despeses són transferències de l'Estat. D'on les treuen?

El 80% del territori espanyol és insolvent... i la seva insolvència la paguem nosaltres, i com ens estan tan agraïts ens ho paguen fent nos boicot als productes catalans i retallant l'estatut!!!

Us podeu imaginar un país on tothom fos funcionari? D'on traurien els diners per pagar-los? De Catalunya, es clar.

Comparativa europea d'autovies lliures de peatge:

total Km per cada 1.000 habitants

MADRID 944 170

PARIS 784 71

LONDRES 730 47

BERLIN 560 137

Madrid, amb 5 milions d'habitants, té més infraestructures i més modernes que les capitals dels països més rics del món, mentre a Barcelona tenim les infraestructures equivalents a les de Lisboa (0.5 milions d'habitants).

Dels més de 7.500 Km d'autovies que hi ha a Espanya, a Catalunya ens n'han tocat 194Km!!! (2,5% del total, incloses les rondes de BCN).

Les autopistes franceses (amb 7.000km) han tingut els mateixos beneficis que les autopistes de Catalunya (quan les catalanes sumen poc més de 700 Km).

El 2004 els peatges de tota Espanya varen generar 270.000 milions de pts.

(116.000 milions dels quals corresponen a Catalunya) (43% del total). Això vol dir que tenim el 10 % de les vies ràpides i paguem el 43% de la recaptació total!!!!

Xarxa viària de gran capacitat (2000):...recony, no me'n ser avenir!!!

BCN (prov.) Madrid

Autopistes de peatge (Km): 284 17

Autovies lliures peatge (CAT) (Km): 372 478

Carreteres de doble calçada (Km): 72 188

Comparativa inversions d'Estat en aeroports: ...'tic depre... milions euros població província per persona

BCN-prat: 2.300 5.350.000 429

Madrid T4: 6.185 5.964.000 1.037

El finançament de la nova terminal de l'aeroport Madrid Barajas (T-4) ha tingut un pressupost total de 6.185 milions d'euros (2.000 més dels previstos inicialment). Això és molt més dels 4.200 milions que rebrà Catalunya durant el propers 7 anys, amb el finançament que acompanya el nou estatut.

És a dir, pretenen resoldre el dèficit històric d'inversions a Catalunya amb un miserable 69% del que a Madrid ha costat la construcció de la nova terminal de Barajas!!! TOQUEM A 238 PER CATALÀ I ANY!!!

El que és més gros de tot, és que sempre hi haurà algú que dirà que això és millor que res!!! JA ES PODEN CONFITAR L'ESTATUT I EL SEU FINANÇAMENT!!!

EL FINANÇAMENT:... Quien parte y reparte...(refrany castellà)

Percentatge de finançament en infraestructures realitzades a Catalun-

ya:

Govern Felipe González (1982-1992)
8% del total espanyol

Govern Felipe González (1993-1996)
12% “ ”

Primer Govern Aznar (1996-2000)
16% “ ”

Percentatge de la població de Catalunya sobre la de Espanya: 18.5%

Segons la Cambra de Comerç de BCN el dèficit acumulat en infraestructures a

Catalunya ja supera els 6.000 milions !!

Pressupostos d'inversió pública de l'estat (percentatge del total de l'esta):
1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 mitjana

Madrid 23 26 22 22 19 20 19 21,14

Andalusia 14 11 13 12 14 13 14 13,36

Catalunya 8 7 11 13 13 14 16 12,60

Font: "l'expoli fiscal. Pons i Novell, J. Tremosa Balcells, R.

Fins 1998 Madrid rebia 3 vegades més finançament que tota Catalunya. Ara, les coses han millorat i rebem vora la meitat. Què bé, oi?

LA SOLIDARITAT FISCAL:
Ningú dubta que la solidaritat fiscal entre regions i les polítiques de redistribució de la renda són molt necessàries, però cal que compleixin un seguit de principis o condicions:

1.-TOTES les regions riques han de contribuir al manteniment de les més pobres, segons el seu grau de riquesa. Això a Espanya no passa. Catalunya, València i Balears suposen el 90% de la solidaritat entre regions.

2.-La riquesa NO es pot mesurar únicament en termes de PIB, si no en termes de renda familiar disponible, ja que el PIB no té en compte la distribució de la riquesa dins d'una mateixa comunitat. Per exemple si només tinguéssim en compte el PIB per habitant, Tarragona seria la província més rica de Catalunya; quan en realitat no ho és.

3.-A més de la riquesa, cal tenir en compte altres variables com el creixement econòmic; en cas contrari pot passar que regions amb crisi o estancament econòmic acabin contribuint al finançament de regions amb un creixement superior a la mitjana. Aquest criteri tampoc es té en compte a Espanya. Aquest criteri és tan elemental, que fins hi tot Alemanya el fa servir per justificar la retallada de la seva aportació als Fons Estructurals i de Cohesió de la UE.

4.- Cal que l'objectiu de la solidaritat interregional sigui la convergència

econòmica de les regions més desafavorides. A Espanya les dades demostren que la solidaritat fiscal mai ha tingut com a finalitat la redistribució de la renda; a Espanya no hi ha cap altre objectiu que la descapitalització de Catalunya!!! i la classe política catalana s'hi conforma!!

5.- Les aportacions de les regions riques a les pobres han de ser flexibles, per tal que es puguin reduir en èpoques d'estancament econòmic. A Espanya el terme flexibilitat només s'entén en la mesura que cada vegada hem de contribuir més a finançar els problemes de un Estat que no ens pertany!!

6.-El creixement d'unes comunitats no pot fer-se a costa del creixement d'altres, tal i com passa ara. Cap regió del món aporta tan en termes de fiscalitat al seu Estat com Catalunya a Espanya, i com en s'ho agraeixen? ... fent-nos boicot, es clar!!

7.-La distribució de la solidaritat ha de tenir en compte criteris de renda familiar. NO pot ser que a Catalunya hi visquin 1.450.000 per sota del llindar de la pobresa sense que l'Estat faci absolutament RES!!!

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista

dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

L'Arxiu anomenat de la Corona d'Aragó

Hem llegit les objeccions i les protestes amb què ha estat acollida fora de Catalunya la possibilitat que el gran dipòsit documental anomenat oficialment Arxiu de la Corona d'Aragó passés a la Generalitat en virtut de l'Estatut. Aquestes objeccions i protestes surten de València i sobretot d'Aragó. ¿No és aquell l'Arxiu de tota la Corona d'Aragó? -al·leguen els protestataris. Doncs no pot reclamar-lo Catalunya, que no era sinó una part o Estat de la Corona. Tant de dret com Catalunya hi tenen Aragó i València. I encara podrien afegir, si volguessin, el dret que hi tenen Mallorca, el Rosselló i Sicília, i Sardenya, i Nàpols i tot...

La primera cosa a remarcar és que els protestataris ignoren o volen ignorar què és i què conté l'Arxiu disputat. Se'n diu de la Corona d'Aragó seguint la vella pràctica, que tan perjudicial ha resultat per als catalans, d'anomenar d'Aragó una múltiple o conjunt d'Estats on Catalunya era la principal força i la constant directora. Però, en realitat, l'Arxiu és, no solament de la Corona catalano-aragonesa, sinó el de l'època comtal catalana, anterior a la unió amb Aragó, època que va del segle IX a mitjans del segle XII, i és també l'Arxiu de l'antiga Generalitat de Catalunya. De més a més s'han acumulat a les sales d'aquell edifici, que encara ostenta el senyal heràldic de la Generalitat, un gran nombre de documents, manuscrits i còdexs procedents d'institucions i organismes catalans, especialment de monestirs. I tot això no té res a veure amb Aragó, ni amb València, ni amb Mallorca, ni amb cap altra de les terres d'ençà i d'enllà de la mar que pertanyerem a la Corona.

Per a comprendre l'absurditat de la tesi unitarista en matèria d'Arxius, n'hi ha prou amb pensar que si la tesi prevalgués, és a dir, si el gran Arxiu seguís en mans de l'Estat Central, la nova Generalitat de Catalunya, que segons l'acord mateix de la seva constitució és la restauració de la vella Generalitat, no tindria al seu càrrec l'abundantíssima i interessantíssima documentació d'aquesta.

Ens sembla que cap persona de bon criteri no pot defensar ni cohonestar

una solució tan injusta. Els volums i papers de la Generalitat antiga han d'ésser restituïts directament a la Generalitat novella. Serà això una ben petita restitució a compte de la restitució general del patrimoni que Felip V usurpà a la gloriosa corporació que en temps passats representava la unitat política i administrativa del Principat de Catalunya.

A part del seu valor històric, aquesta documentació té per a nosaltres, catalans, un gran valor d'afecció. Des del punt de mira de les recerques i estudis històrics, tots els investigadors trobaran plenes facilitats en els arxius que depenguin de la Generalitat de Catalunya. Però per a nosaltres serà una gran satisfacció espiritual el tenir novament a les mans d'institucions catalanes els documents que donen fe i testimoniatge de la Catalunya d'altres dies. Els qui no comprenguin aquest gran interès i aquest gran amor nostres és que no tenen a l'ànima cap mica de sensibilitat.

L'Estat central, l'Estat unitari, mai no l'ha estimat aquest Arxiu. És gairebé un miracle que hagi pogut travessar els llargs temps de deixadesa i abandó i hagi arribat fins als nostres dies. L'Estat i els corcs han conspirat per la seva destrucció. Sense l'esforç personal d'alguns homes benemèrits, com Pròsper de Bofarull, l'Arxiu de la Corona se l'haurien menjat els corcs, la pols i la humitat. Així i tot, diverses vegades s'ha estat a punt de prendre'n aquest immens dipòsit i dur-lo a Castella, com una depredació més de les que Catalunya ha hagut de sofrir. A Castella hi ha molts documents històrics nostres, que haurien de tornar-nos. Molts d'aquests senyors i d'aquestes corporacions que ara criden i protesten, no haurien dit res, segurament, si per la tradicional incúria del centralisme l'Arxiu hagués estat destruït. Ells es conformarien de tenir aquells pergamins i papers sota l'acció dels corcs i de les goteres. Allò que els sembla intolerable és que tornin a les mans amoroses dels catalans i que siguin tractats amb el respecte i l'afecte propis dels records familiars, i molt més quan aquests records constitueixen un tresor històric i un instrument d'estudi.

¿Qui pot dubtar que l'Arxiu de la Corona i tots els arxius de Catalunya estaran més ben tractats i més ben dotats si la Generalitat se'n fa càrrec? El veritable interès d'Aragó i de València i de totes les terres que visqueren unides sota els prínceps del casal de Barcelona, és que l'Arxiu es trobi en les millors condicions d'instal·lació, de seguretat i de facilitat per als investigadors. Si la Generalitat se n'encarregués, procediria també ben aviat a la publicació de molts textos i documents inèdits. Es dona el cas, per exemple, que el Dietari de l'antiga Generalitat resta encara inèdit, mentre que està publicat ja en gran part el dietari de l'antic Consell barceloní.

Que els documents dels comtes-reis corresponguin en conjunt als diversos Estats de la Corona, no és cap raó per a oposar-se al seu traspàs a la Generalitat de Catalunya. Però si en aquest punt hom s'explica determinades objeccions, és en canvi inexplicable que aquestes es dirigeixin a la totalitat de l'Arxiu, dins el qual hi ha una gran part de dipòsits purament catalans. Per a caure en aquest contrasentit, cal una gran dosi d'ignorància o de mala fe anticatalana.

Antoni Rovira i Virgili

La vigència d'un article d'Antoni Rovira i Virgili sobre l'Arxiu de la Corona d'Aragó (1932).

Aquest article d'Antoni Rovira i Virgili fou publicat al diari barceloní La Publicitat el dia 28 de juliol de 1932 (any LIV, núm. 18.085, p.1), en el context de la discussió parlamentària, a Madrid, de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en uns moments en què el text de Núria (1931), plebiscitat pels catalans, hi estava essent seriosament qüestionat i retallat. Això determinà Manuel Carrasco i Formiguera a instar el Govern espanyol a acabar amb l'espectacle d'obstrucció i d'insults que s'estava produint (14 de juliol). El 10 d'agost hi hagué l'intent de cop d'Estat del general Sanjurjo ("Viva España única e inmortal!") cridaren els sublevats). Finalment, el 9 d'octubre de 1932 fou aprovat l'Estatut. També en l'àmbit dels arxius l'Estatut de Núria resultà escapçat, perquè el text de l'Estatut de 1932 excloué l'ACA dels traspassos a la Generalitat. El 18 de setembre,

l'arxiver Fèlix Duran i Canyameres havia publicat un article a L'Opinió on deia que això era "una cosa completament irracional". I, el 7 de gener de 1933, aprovat ja l'Estatut, l'arxiver mossèn Josep Sanabre publicà a El Matí el seu article "L'arxiu de la Generalitat no ha de dependre de l'Estat Espanyol", en el qual defensava que l'arxiu o fons documental de la Generalitat històrica havia de ser transferit a la Generalitat.

L'article d'A. Rovira i Virgili entra, tant en el greuge que representa de no traspassar l'ACA a la Generalitat, com en la incongruència que comportaria el fet que la Generalitat restaurada no fos mestressa de l'arxiu de la Generalitat suprimida, l'any 1714, per la força de les armes de Felip V. Tot i tractar-se d'un article escrit fa més de setanta anys, té una vigència inqüestionable, en el qual hi trobem frases que avui encara tenen una validesa acrescuda: "A Castella hi ha molts documents històrics nostres, que haurien de tornar-nos". És una vigència que s'explica, fonamentalment, per la trajectòria històrica seguida del país. La guerra de 1936-1939 i la dictadura de Franco generaren uns ròssecs que encara no s'han pas superat. Més enllà d'aquest rerafons històric, emperò, la vigència de l'article també ve determinada per la lucidesa amb què A. Rovira i Virgili sabé encarar aquesta i moltes altres qüestions de la Catalunya del seu moment. Carles Soldevila ens deixà testimoni escrit de l'agilitat i de la traça periodística d'A. Rovira i Virgili: "la majoria dels editorials de La Publicitat, àdhuc els millors, els que poden figurar en una antologia periodística per llur estructura sòlida i concisa, pel corrent de lirisme contingut que els vivifica, són recitats davant la mecanògrafa, amb pauses no gaire repetides ni prolongades" (Carles Soldevila, La nostra gent: Rovira i Virgili, Barcelona: Llibreria Catalònia, 1925, p. 11).

Agraïm a la Sra. Teresa Rovira, filla d'Antoni Rovira i Virgili, la seva tan bona acollida a la reedició d'aquest article del seu pare.

R. Planes i Albets

Una quarta part dels independentistes catalans són castellanoparlants

Un estudi del CES posa de manifest les diferències entre els partidaris d'un Estat propi i els defensors de continuar dins l'Estat espanyol

Com són els independentistes catalans? Tenen un perfil diferent de les persones partidàries de la permanència de Catalunya a l'Estat espanyol? Per respondre aquestes i d'altres preguntes el Cercle d'Estudis Sobiranistes (CES) ha presentat la segona part de l'estudi Suport social a la independència de Catalunya (1991-2008). La immensa majoria de les persones que volen un Estat propi (81%) han nascut a Catalunya, tot i que en els darrers tres anys aquesta tendència s'està modificant i només el 74% dels independentistes són catalans nadius. Un dels aspectes més destacats del treball és que deixa clar que defensar una Catalunya sobirana no equival a ser castellanoparlant. De fet, en els últims tres anys el 31% dels independentistes tenen el castellà com a llengua materna, percentatge que se situa en el 25,7% en el període estudiat. En canvi, els unionistes, que és com el treball defineix els partidaris de la continuïtat dins l'Estat espanyol, tenen una minoria catalanoparlant (29,3%).

Pel que fa a la distribució territorial no hi ha grans diferències entre els dos grups, però la tercera categoria, anomenats indecisos, sí que s'ubiquen especialment (31%) a Barcelona ciutat. L'independentista mig té un major nivell d'estudis que l'unionista, tot i que en ambdós casos es detecta un increment del nivell en els darrers anys. A l'hora de votar en unes eleccions, les diferències sí que són molt clares. CiU i ERC són els partits preferits dels independentistes, mentre que el PSC ho és dels unionistes i l'abstenció dels indecisos. El 33% dels independentistes es declaren votants de CiU, mentre que el 18% ho són d'ERC, un 14% del PSC i un sorprenent 2% del PP. Pel que fa als unionistes, el PSC domina (28%), seguit de CiU (23%) i l'abstenció (16%). En els darrers anys, però, l'abstenció ha guanyat quota en ambdós grups i mentre ERC i, sobretot, CiU han perdut pes entre els independentistes en els últims tres anys, el PSC manté més estable el seu suport entre els unionistes. Pel que fa a la premsa, *El Periódico* és el diari preferit dels dos grups, seguit de *La Vanguardia* (23% dels independentistes i 28% dels unionistes). Els rotatius comarcals tenen una forta implantació entre els partidaris d'un Estat propi (15%) i els gratuïts entre els que defensar mantenir les coses tal com estan (13%).

www.eltriangle.eu

Càlculs de l'espoli contra Catalunya

Document important llegiu-lo i feu-lo córrer. Les dades que s'hi exposen són vertaderes i contrastades. (dades: Observatori del Finançament de Catalunya)

L'any 2005 Espanya no va tornar a Catalunya 19.177 milions d'euros, això fa 52'5 milions d'euros al dia (8742 milions de pessetes!). Aquests diners pertanyen a Catalunya. Això afecta a tots els habitants de Catalunya, independentment d'on hagin nascut o de si es diuen Puig, Pérez o Mohammed.

Amb aquests diners la Generalitat de Catalunya podria:

- 1- Construir un hospital com el de Granollers cada dia!
- 2- Organitzar uns Jocs Olímpics cada any!
- 3- Desdoblar l'Eix Transveral.
- 4- Edificar 55.000 pisos cada any i regalar-los!

6- Construir 15 línies de TGV de Barcelona fins a Perpinyà cada any.

7- Oferir pensions dignes per tothom.

8- Combatre millor la crisi.

De quina manera aquests números ens afecten personalment? L'Estat Espanyol se'ns queda 3.000 per cap. Són 250 al mes que deixem de rebre. Us agradaria de cobrar-ne 250 ? més al mes?

A continuació uns exemples de què podríem fer amb aquests 3000 ?:

- 1- Ajudar a pagar la hipoteca.
- 2- Comprar un ordinador nou cada any.
- 3- Pagar el dentista sense haver d'endeutar-se.
- 4- Comprar una rentadora nova cada any.
- 5- Comprar unes ulleres graduades noves cada any.

6- Fer unes bones vacances .

7- Pagar els llibres de l'escola dels nens (és clar, que segurament serien gratuïts).

8- El que vosaltres volguèssiu...

HI HA ALGÚ QUE ENCARA DUBTI SOBRE EL CAMÍ A SEGUIR? LA INDEPENDÈNCIA ÉS L'ÚNIC CAMÍ PER A ATURAR QUE ESPANYA ENS CONTINUÏ ROBANT. CAL QUE DIGUEM PROU I EN SIGUEM CONSEQUENTS.

INDEPENDÈNCIA PER CATALUNYA!

Com més gent rebi aquest missatge, abans agafarem consciència i abans esdevindrem un país sobirà. Un país prósper i capdavanter a Europa i al món! Si sabeu llengües, traduïu-lo i feu-lo córrer també

Catalunya desperta!

El llop espanyolista no para de provocar el seny i la convivència dels pocs catalans que queden, em refereixo als catalans de pedra picada, els que demostren el que són en fets i no en paraules.

La clara voluntat imperialista espanyola radica en el següent: volen que a Catalunya hi hagi de tot menys catalans i que es parli de tot menys català. Pretenen que acabem ballant sardanes amb castanyoles. Som una raça a fer desaparèixer a nivell nacional espanyol, i a nivell internacional possiblement també: Seríem un referent massa important a nivell mundial si ens deixessin fer i el "talante" hi està en contra. Cal que ens posem les piles o deixarem d'existir fins i tot en la mateixa història,

manipulada com sempre pels guanyadors imperialistes "por derecho de conquista" i amb la seva particular manera d'entendre la democràcia, que és la menys dolenta de les dictadures.

Catalans! Si us queda dignitat davant l'estimada pàtria catalana no podeu continuar amb aquesta covardia. Si tant se us en dona i no us indigneu davant l'espoli espanyolista, les injustícies i els enganys que fa segles que duren, només teniu dret a una cosa: a callar i a ésser uns esclaus del sistema i "del imperio".

El terrorisme d'estat haurà triomfat; i els valors de l'home lliure i la dignitat dels pobles haurà desaparegut. La humanitat manipulada ja

per inèrcia perdrà els seus valors per passar a ésser un producte de consum als serveis dels de sempre.

Aquesta reflexió va dedicada especialment a tots aquells eunucs patriòtics que no es mullen per Catalunya ni sota la dutxa, i a tots aquells col·laboracionistes hipòcrites, egocèntrics i individualistes que només viuen per ells i de cara a la pela.

Visca Catalunya lliure! Lliure d'esclaus, de calenta cadires i funcionaris incompetents. La meva feina em cal fer-la ben feta.

Joaquim Pugnau Vidal.

Membre de Catalunyaacció i militant del Partit Republicà Català.

Independentistes que no voten

Ara hem descobert que d'independentistes n'hi ha de dretes i d'esquerrers, un terç tenen com a llengua materna el castellà, alguns viuen en grans ciutats i d'altres en àrees rurals, n'hi ha que voten Esquerra, Convergència i Unió, el PSC... i d'altres que no voten! Això és potser el més sorprenent de l'informe del Cercle d'Estudis Sobiranistes: hi ha independentistes que, tot i assumir el principi profundament polític que cal trencar amb Espanya, quan arriba el dia de les eleccions decideixen que no val la pena votar. I això, tenint la possibilitat d'elegir representants que es declaren independentistes, alguns obertament i altres de forma més encoberta. Va ser Esquerra

Republicana la que va portar l'independentisme al Parlament de Catalunya als anys 90, però la desafecció cap a Espanya ha crescut en els últims anys entre els votants de CiU i, fins i tot, entre les bases socialistes i d'Iniciativa per Catalunya.

El gruix de l'independentisme neix del desencís d'una Espanya federal que avui és encara més utòpica que una Catalunya independent. Amb tot, el més curiós és com en el moviment independentista conviuen actituds passives i, fins i tot, autodestructives amb moviments populars de gran volada. La manifestació d'avui a Brussel·les és un acte de voluntarisme que s'inscriu

en el tarannà de moviment social que ha pres en els últims anys l'independentisme. Es multipliquen les plataformes i les associacions, però també cal la implicació política. Fa falta un partit. O més d'un, si és possible. És necessària l'articulació institucional del discurs de fons d'allò que un grup de convençuts avui cridaran als carrers de Brussel·les. Ni les institucions europees, ni Hillary Clinton –posem per cas– s'atrevirien a dir no a una majoria independentista al Parlament de Catalunya. Per això cal la mobilització, sí. Però també l'activisme polític.

Reproduït de www.avui.cat

Toni Cruanyes

Horòscop

Inès Ojeda

Tel. 651 072 677

ARIES

Feina: Setmana molt activa, hi ha possibilitat de començar noves feines i canvis amb reestructuració de les mateixes.

Salut: Precaució amb sos abusos de tot tipus, mal de cap i problemes circulatoris, res greu.

Amor: No seria de mes fer mes cas a la parella i mes comunicació amb els fills.

TAURE

Feina: No presenta problemes hi haurà bastant activitat. Sa podran presentar canvis i novetats. Bon moment per enviar currículums.

Salut: Sa d'anar alerta amb els esforços físics ja que podria haver-hi qualche problema de tipus muscular.

Amor: No t'obsessionis amb coses que te puguin haver dit, fer cas a la teva intuïció i endavant.

BESSONS

Feina: Sa podria presentar un petit problema amb sos teus superiors o companys,

alerta amb sos mals entesos, millor callar i xerrar quant tinguis ses coses clares.

Salut: Control de s'alimentació i problemes de coll, no es un bon moment per fer dietes.

Amor: Hem d'evitar ses dubtes i deixar de menjar-se es coco, si no saps decidir-te, relaxe't i dona't es temps que calgui.

CRANC

Feina: Sembla que ses coses van millorant a poc a poc, però es gracies a sa teva actitud. No hi haurà grans canvis però serà una setmana bastant profitosa.

Salut: No presenta mal aspecte però no està de mes fer-se ses revisions rutinàries.

Amor: Si ja has trobat sa persona adequada no li donis mes voltes i no desaprofitis aquesta oportunitat.

LLEO

Feina: Seria molt positiu començar noves coses i fer reciclatges. Així com enviar currículums en aquelles empreses que creus que no t'acceptarien, ten pots dur sorpreses.

Salut: Estàs passant per una situació de stress i estas esgotant sa teva reserva de energia, te convendria descansar i recarregar piles.

Amor: Es problemas que puguis tenir amb sa parella son mes teus que seus, convendria que fesess una petita reflexió i definir lo que realment vols.

VERGE

Feina: Se presenten novetats, setmana de molta activitat i esforç però es un bon moment per sembrar, constància i responsabilitat.

Salut: No vulguis fer-ho tot d'una vegada, però es un bon moment per posar noves normes de conducta.

Amor: Te sentiràs estimat, pot ésser ten duguis qualche sorpresa de sa persona que menys t'esperes.

BALANÇA

Feina: Si ja t'has posat amb marxa deixa de dubtar no li donis mes voltes, sigui lo que sigui serà millor que esperar o estar aturat. Bon moment per aprofitar ses amistats i contactes.

Salut: Convendria alçar un poc els ànims, si deixes de pensar negativament i mires un poc mes lluny, veuràs ses coses de un altre color. Te manca il·lusió.

Amor: Fer cas de lo que te digui sa teva parella i escolta un poc mes es teu cor.

ESCORPI

Feina: Podries sentir-te prou angoixat ja que aquelles coses que has deixat arrera, les hauràs de posar al dia. Mou-te tu i no deixis les coses en mans dels altres.

Salut: La base operativa del teu sistema nerviós diu basta, convendria li fessis cas, se recomana descans i teràpies alternatives.

Amor: No es un bon moment per entrar amb conflictes interns, deixau-los per mes avant.

SAGITARI

Feina: Molt de feina i noves propostes, estudia-les be antes de prendre cap decisió.

Salut: Necesites surtir des teu circul, fer qualche escapada e sa montanya o viatge te regenera sa salud.

Amor: Disfruta de moments lúdics i olvidat de sa feira i des problemas.

CAPRICORNI

Feina: Relaxet, estas passant per un moment un poc

conflictiu. Canvia de actitud i agafat ses coses amb mes dinamisme, tendras sort.

Salut: Pots tenir molesties de cervicals i esguena. Fer exercici i descarrega.

Amor: No te preocupis tant pels altres, ja saben des teus sentiments, no necesites demostrar mes de lo que ja ho-fas.

ACUARI

Feina: Bon moment per canvis i per activar projectes Aixà com emprende estudis i enviar currículum.

Salut: Cotrola es teu sistema nervios, no li donguis tantes voltes a les coses i cerca distracció i te sentiras millor.

Amor: No te acceleris amb sa parella, relaxet un poc i pensa antes de xerrar, pot esser que sa culpa des teu mal estar sigui es problema.

PEIXOS

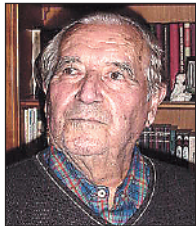
Feina: Se preveuen novetats, posibilidad de canvis importants amb vistes al futur. Noticias.

Salut: No se presenten problemas greus, mal d'esguena i refredats debut a un acces de tensió.

Amor: Tranquil·litat a dins es tema sentimental, festa i diversio ara no es moment de menjarte es cap.

Poesia

La gent fa befa de Déu

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Si anam a analitzar
l'obra de molts dels humans,
va contra dels grans llegats,
Que Déu ens va assenyalar.
Digué: -podeu disfrutar
d'aquesta immensa riquesa,
que és un món de bellesa
que de tot s'hi pot trobar.

Terra bona per sembrar,
que de tot podeu collir,
també la podeu omplir
de tot arbre per fruitar.
Vos podreu alimentar,
de la seva producció,
si cuidau aquest factor,
ningú mai més patirà.

Vos regal aquest gran mar,
habitat per molt de peix,
dins aquest immens procés
el podreu molt estimar.
Aquesta aigua servirà,
pels vostres desplaçaments
seran coses conseqüents,
això molt ajudarà.

Immensitat de muntanyes
formant ben grosses cadenes,
moltes d'elles estan plenes,
de matèries ben estranyes.
Sa persona amb ses manyes,
ho sabrà tot combinar,
tot això resultarà,
bo per les seves campanyes.

Vos deix uns niguls potents,
per regar el gran jardí
perquè no hagi de patir,
tengui saó en tot moments.
Que se sentin ben contents,
en rebre l'aigua tant clara,
que està ben purificada,
neta de tots elements.

El sol il·luminarà,
durant les hores del dia,
amb la mateixa alegria
cap moment vos faltarà.
Perquè no hageu de penar,
de nit tendreu a la lluna
que el sol a ella ajuda
quan sa volta donarà.

El clima de part del món
a la gent transformarà,
El color los canviarà,
Uns negres, altres blancs són
De llevant i de migjorn,
els vents són ben diferents,
traginen els elements,
causant diferents trastorns.

Així ho dictaminà,
Nostre Déu el Creador,
que amb bona intenció
per tot el món imposà.
En res se va equivocar
tot sortí a la perfecció,
en tenim demostració,
que és digna d'alabar.

(continuarà)

Llibres

Títol: 'El camí cap a la independència? Escòcia des dels anys seixanta'

Autor: Murray Pittock. Traducció de Dolors Selis

Editorial: Pascual Editor

Pàgines: 206

Any d'edició: 2009

Ressenya:

El camí cap a la independència? ha aparegut en anglès després que, per primera vegada en la història, l'SNP (Partit Nacional Escocès) guanyés per majoria simple les eleccions al Parlament d'Escòcia i formés govern. Els nacionalistes, encapçalats per Alex Salmond, havien superat en vots els laboristes i n'havien tret un escó més. Una fita històrica si atenem que, durant gairebé tot el segle XX, Escòcia havia estat un ferm puntal del vot laborista.

Com ha canviat la societat perquè l'SNP, comencés a guanyar el suport dels ciutadans? La independència d'Escòcia és ara una de les possibilitats, gens menyspreable atès el creixent suport de la població i el decantament de sectors rellevants de l'elit econòmica, social i cultural.

En aquest llibre, el lector trobarà una documentada, amena i complexa argumentació de l'evolució d'Escòcia en els darrers cinquanta anys. No hi ha dubte que en allò que més s'assemblen Catalunya i Escòcia és en l'aspiració a obtenir més autogovern. Qualsevol pas endavant d'una de les dues nacions, esperona i encoratja l'altra. El futur és obert, en qualsevol cas, a formidables oportunitats de canvi. Amb el llibre de Murray Pittock el lector català podrà aprofundir en les possibilitats d'Escòcia i reflexionar què és aplicable a l'experiència catalana.

Títol: 'Set dones i un home sol

Autor: Víctor Alexandre

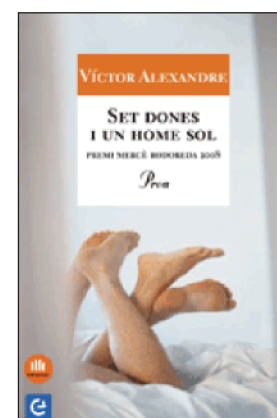
Editorial: Proa

Any d'edició: 2009

Ressenya:

Aquest llibre, editat per Proa, ha guanyat el premi Mercè Rodoreda 2008.

Set dones i un home sol són set històries interconnectades per un home víctima d'un fet inesperat, que configuren un univers femení integrat per dones de diferents generacions. Sabem què senten, a qui estimen, a qui desitgen, quines són les seves frustracions, les seves pors, les seves mentides, la seva sexualitat, allò que no accepten de si mateixes, allò que no gosen confessar-se... Convertits en voyeurs del seu pensament, hi descobrim la soledat humana com a motor de la recerca incansable de l'amor i la complexitat de les relacions sentimentals entre homes i dones. Aquest, per tant, és un llibre sobre la necessitat que tenim els éssers humans de sentir-nos estimats i de l'immens cabal d'energia que dediquem al llarg de la vida a aconseguir-ho.

Club Editor Jove, novetat de febrer

Joanot Martorell
Tirant el Blanc

Adaptació de Joan Sales
Club Editor Jove, volum 9
254 pàgines
isbn 978-84-7329-134-7
Preu amb IVA: 10 euros

Si els Monty Python haguessin conegut el *Tirant*, n'haurien fet una pel·lícula

la amb guió de Joan Sales: les batalles s'hi fan en camisa de dormir, les justes amb ganivets de cuina, la màxima alerta a palau la causa una cria de gats i les dones, sempre les dones, emboliquen la política amb conxorxes i llençols.

Fidel a l'esperit del text medieval, Joan Sales el restaura de manera que hi brillin els colors originals: els d'una extraordinària paròdia.

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL

la revista dels empresaris
Tel. 971 85 85 80

Salut

Fibromiàlgia

De Viquipèdia

La **fibromiàlgia** és una síndrome crònica que es caracteritza per un dolor difús, fatiga i altres símptomes. No és contagiosa, i recents estudis semblarien indicar que pot haver-hi una predisposició genètica. Afecta majoritàriament a dones amb una proporció de 3-5:1 i algunes estadístiques assenyalen que podria afectar al 5% de la població. Encara hi ha molts dubtes al voltant de la natura de la malaltia i actualment no hi ha cura, encara que existeixen formes de millorar la vida dels afectats.

Fins i tot en l'actualitat, pel seu desconeixement i dificultat de tractament, alguns professionals de la medicina s'han mostrat escèptics o han rebutjat l'existència de la malaltia malgrat aquesta va ser reconeguda com a tal el 1982 per l'OMS.

La política catalana Manuela de Madre Ortega n'està afectada, fent-se'n gran ressò de la malaltia als mitjans quan per aquest motiu va deixar la batllia al l'ajuntament de Santa Coloma de Gramenet.

Desencadenants

Malgrat que es desconeix les seves causes, s'ha vist que els traumatismes i càrregues físiques o emocionals severes o sostingudes, malalties inflammatòries cròniques i alguns processos infecciosos vírics poden desencadenar l'aparició de la malaltia.

Símptomes

Dolor muscular intens. Fatiga i cansament encara que no s'hagi realitzat cap esforç. Migranyes

Alteracions del son. Ansietat

i depressió

La presència i severitat dels símptomes depèn de la persona i s'agregen pels canvis ambientals, les situacions d'estrès i angoixa, i l'increment de l'activitat física.

Diagnòstic

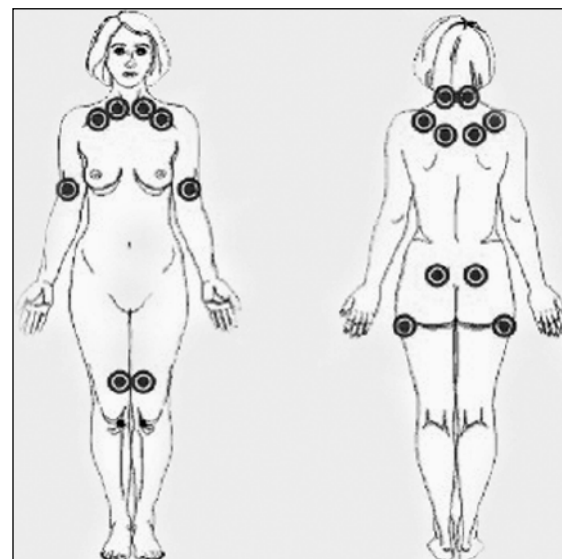
El diagnòstic sovint es fa per exclusió d'altres malalties que presenten símptomes semblants, com ara la fatiga crònica. Es habitual la prova dels *punts dolorosos* per a determinar el llindar de dolor que presenta el pacient quan s'aplica una pressió sobre un nombre determinat de parts del cos. Ara per ara, no hi ha cap prova analítica que permeti determinar inequívocament la presència de la malaltia.

Tractament

Com en altres desordres, no

hi ha una cura universal per a la fibromiàlgia. Tot i així el tractament al costat d'especialistes mèdics ajuda a millorar la qualitat de vida del pacient notablement.

A més del tractament al costat d'especialistes cal dir que sovint els afectats per la malaltia han estat anant d'un metge a un altre sense saber que els passava exactament. Així, una educació sanitària correcta sobre la seva malaltia, la informació i la comunicació amb d'altres persones

afectades poden ser beneficioses per al pacient.

En funció dels símptomes: Programa d'exercici regular. Medicaments per al dolor. Medicaments per dormir. Antidepressius. Afrontament psicològic

El català a la sanitat pública

Quan el meu pare estava ja molt malament, vaig haver de trucar a urgències de Palamós i la metgessa de torn, quan jo em vaig dirigir en català, la seva resposta va ser: "Hableme en castellano que no le entiendo". No vaig voler complicar les coses perquè ja tenia prou problemes amb el meu pare que poc temps després es va morir.

Últimament, vaig haver d'ingressar a un familiar meu al mateix hospital i vaig aprofitar l'ocasió per fer una consulta a una infermera. Li vaig preguntar que tal i com jo havia pogut observar, que suposava que a l'hospital de Palamós hi havia metges que no entenien el català. Sorpresa per la meua pregunta, la seva resposta immediata va ser: Com, com, com? I li vaig tornar a repetir la pregunta. Resposta de l'infermera: Podria ser.

A continuació jo li vaig dir que si em tornava a trobar amb una situació semblant, podrien tenir problemes. Resposta de l'infermera: Els problemes potser els tindrà vostè. Per no entrar en una polèmica estèril, de moment em vaig limitar a contestar-li: Jo no. Fa pocs dies, només d'entrar a l'hospital de Palamós per anar a fer una altra consulta, vaig sentir que parlaven per la megafonia de l'hospital en castellà cridant a una determi-

nada persona que s'adrecés a la sala x per a la corresponent revisió. Jo mateix em vaig dir: S'ha acabat el bròquil, faré una queixa per escrit. Vaig emplenar a l'oficina de reclamacions, la corresponent fulla que diu el següent:

Catalunya, nació sense estat unilingüe, i ara desgraciadament bilingüe per la força de les armes, vull fer constar que no tinc l'obligació de parlar en la llengua dels conqueridors perquè m'entenguin. Ens cal parlar el català als nouvinguts perquè s'integrin. Per tant, exigeixo que se m'entengui i que se m'atengui quan parlo en català. Jo entenc el castellà i ells m'han d'entendre en català.

Per deixar-ne constància faig la corresponent queixa i m'agradaria que parlin per megafonia preferentment en català.

Atentament,

18-02-2009.

Resposta dels Serveis de Salut Integrats del Baix Empordà:

Benvolgut senyor Pugnau,

Ens posem en contacte amb vostè en relació al seu escrit de reclamació de data 18 de febrer de 2009 i li agraïm que ens hagi fet arribar la seva opinió.

D'acord amb el Pla Estratègic de

Política Lingüística als centres sanitaris el català és la llengua pròpia de totes les institucions de Catalunya i tenim la responsabilitat d'utilitzar normalment la llengua catalana, no només en compliment de la legislació vigent, sinó també en benefici de la qualitat del servei.

Tot i així, i com segurament s'ha assabentat a través dels mitjans de comunicació, hi ha una manca important de metges a Catalunya i el nostre hospital, com a molts altres, ha hagut de recórrer a la contractació de metges estrangers amb una formació acreditada i una titulació degudament homologada i per tant amb una contractació perfectament legal dins de la normativa actual, però que malauradament no tenen coneixement del català.

Arrel del seu escrit hem informat dels fets al Cap de Servei i a la Supervisora del servei de Radiologia per tal que, en la mesura del possible i sempre que es pugui, es parli en català.

Quedem a la seva disposició per a qualsevol informació addicional.

Atentament,

Lola Bosch

Responsable de la Unitat d'Atenció al Ciutadà

Palamós, 25 de febrer de 2009

Atesa la resposta de la sra. Lola Bosch, em cal dir el següent: Si aquests nous metges nouvinguts estan en una situació de contractació perfectament legal dins de la normativa actual, i tal com ella em dona a entendre, que malauradament, no tenen coneixement del català, ens cal arribar a la conclusió que aquesta normativa actual afavoreix clarament als castellano-parlants amb una clara discriminació als autòctons catalans, per no perdre la costum i al que ja fa anys que estem acostumats. Clara discriminació al català que fa segles que dura i clara imposició del castellà que ja fa 300 anys, provocada pel fiscal general de Castella, José Rodrigo Villalpando i els seus corregidors a les seves ordres, per tal d'introduir el castellà a Catalunya.

Per deixar-ne constància, aquest escrit el dono a conèixer a la "Plataforma per la Llengua", a la "Plataforma per la Llengua del Baix Empordà" i a "Català Sempre".

Ho faré arribar a tots els mitjans de premsa que tinc contacte que no són pocs i al meu bloc: <http://blocs.mesvilaweb.cat/empordaaccio>.

Joaquim Pugnau Vidal

Cuina

Samfaina

Ingredients:

Pebrot verd i vermell, albergínia, carbassó, ceba, tomàquet madur, oli, sal, sucre i pebre negre.

Preparació:

Es talla a trossos l'albergínia i s'ensucra lleugerament; després, també es talla a trossos el pebrot, el carbassó i la ceba. Es ratlla el tomàquet. En una cassola amb oli i un pessic de sal, es posa a fregir la ceba i el pebrot.

Quan comenci a agafar color, s'hi afegeix l'albergínia, el carbassó, el tomàquet, sal i pebre negre. Quan tot tingui una mica de color, es posa el foc al mínim, es tapa la cassola i es deixa ofegar.

Fava pelada

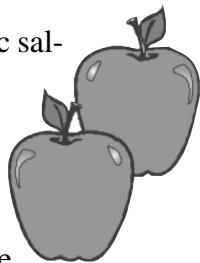
Una altra recepta eivissenca.

Ingredients:

Faves tendres, fideus, cansalada, sobrassada, costella de porc salada, tomàquet, ceba, alls, menta, aigua, oli i sal.

Preparació:

Es desgranen les faves. En una cassola amb oli i un pessic de sal, es fregeix la carn; quan comença a agafar color, s'hi afegeix la ceba picada i una mica d'all, també picat. Així que la ceba és rossa, una mica de tomàquet ratllat. S'espera que el sofregit sigui confitat i s'hi tiren les faves i aigua que les cobreixi. Quan l'aigua arrenqui a bullir, s'hi tira un bon grapat de fideus i unes fulles de menta. En ésser cuit, es treu del foc i es serveix.

Pomes farcides de l'Empordà

4 persones. 1 hora i 15 minuts

Ingredients: 8 pomes mitjanes, 1 ceba grossa, pa ratllat, 200 g. de carn de porc picada, 50 g de carquinyolis, 2 copes d'anís, 2 vasos de vi blanc, 1 ou, 50 g de mantega, 25 g d'ametlles torrades, 1 culleradeta de sucre, canyella en pols, farina, oli i 1 llimona.

1. Peleu les pomes, traieu-ne el cor, sense foradar gaire, buideu una mica i ruixeu amb una mica de suc de llimona.

2. Sofregiu la ceba tallada fina. Quan comenci a daurar-se, afegiu-hi la carn de porc i deixeu coure una estona, afegiu els carquinyolis picats, reservant-ne dos, el pa ratllat, mig vas de vi, una mica de canyella en pols, la culleradeta de sucre; procureu que quedi una unitat compacta i retireu-ho del foc.

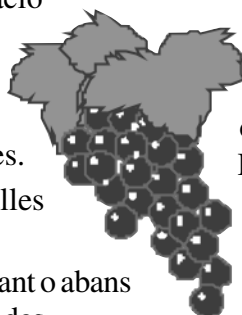
3. Afegiu l'ou batut, mescleu bé i farciu amb tot plegat les pomes que ja tenim preparades.

4. Poseu-les en una safata i regueu-les acuradament amb una copeta d'anís i un got de vi; deixeu-ho una estona, fins que es vegi que la maceració és al punt.

5. Enfarineu-les i fregiu-les amb cura, torneu-les a posar a la safata i regueu amb la copa d'anís i el vi que hagin sobrat, afegiu unes boletes de mantega i poseu-les al forn, suau, fins que estiguin cuites.

6. A la meitat de la cocció, afegiu-hi una picada amb 25 g. d'ametlles i 2 carquinyolis.

7. Aquestes pomes es poden prendre indistintament de postres, d'entrant o abans d'un rostit. Se solen menjar calentes, però també són molt bones fredes.

Cim-i-tomba

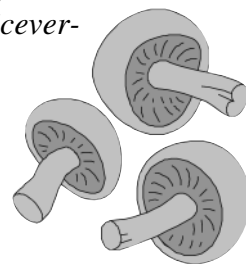
Aquest plat empordanès deu al seu nom a la forma de coure'l. Es va tombant el de sota a sobre i viceversa, amb dues cassoles de la mateixa mida.

Ingredients:

Uns talls de rap, patates, oli i allioli i sal.

Preparació:

Es prepara l'allioli. En una cassola de la mida apropiada, amb un raig d'oli i un pessic de sal, es mig fregeixen els talls de rap. Després, en el mateix oli, s'hi mig fregeixen unes patates, tallades a rodanxes primes i es baixa el foc al mínim. Després, se'ls posa el rap al damunt i una mica d'allioli a sobre. Es tomba, posant l'altra cassola al damunt i donant la mitja volta a tot; s'hi posa una mica més d'allioli per sobre i es tapa. Al cap d'una estona es torna a tornar i es deixa coure, tapat, una mica més, fins que sigui cuit i sucós. Llavors es serveix.

Lluç al forn

Un bon, o gran i net lluç; el col·loquem en una plàtera refractària untada d'oli, el ruixarem amb vi blanc sec i el salpicarem de sal, uns polsims de pebre-negre i un poc--molt poc--de clavell d'espècia, jolivert picant i ratlladura de pa. Per damunt del lluç sencer col·loquem trossets de tomaca crua i li tirarem suc de llima. El ficarem al forn, ni flux ni massa fort, durant 20 minuts, procurant ruixar-lo, de tant en tant, amb el suc que es formarà al fons de la plàtera.

Ous amb ginesta

Ingredients:

Ous, gambes, tomàquet madur, llorer, aigua i sal.

Preparació:

Es bullen les gambes, amb una fulla de llorer i un pessic de sal. Es bullen els ous, fins que siguin durs. Un cop refredats, es pelen, es parteixen pel mig i es separen els rovells de les clares. Es trien les cues de les gambes i es posen a la picadora, amb una mica de tomàquet pelat i trossejat, uns quants rovells cuits i un pessic de sal. Es pica fins que faci una pasta fina, amb la qual s'omplen les mitges clares. Es posa la resta dels rovells cuits en un colador de forats rodons. Situant el colador per sobre de les clares farcides, amb la mà de morter es fa passar els rovells pels forats; els ous quedaran coberts de miques grogues. Es posen en una plata i es tenen una estona a la nevera, abans de servir.

Conill amb gambes (o llagostins, o llagosta)

Ingredients:

Conill, gambes (o l'altre crustaci) i ceba, el mateix pes de cada cosa; sobrassada, llorer, canyella, pebre, sal, oli i aigua.

Preparació:

Es fa el conill a trossos i s'amaneix amb sal i pebre. Es talla la ceba pel llarg, ben fina. En una cassola amb un raig d'oli i un pessic de sal, es fregeix un tall de sobrassada sense pell; quan la sobrassada s'esflori, s'hi posa el conill i es deixa fregir fins que sigui ben ros. Mentre, en una paella amb oli es fregeixen les gambes (o l'altre crustaci), ben ros; llavors, s'hi afegeix la ceba, que també es deixa fer rossa. Es redueix el foc de la cassola al mínim i s'hi aboca el contingut de la paella. Després, s'hi tira un gotet d'aigua, una fulla de llorer, un tronquet de canyella, un pessic de sal i es tapa. Es deixa ofegar, a foc baix, fins que el conill sigui tou. Es deixa reposar vint-i-quatre hores abans de tornar-ho a escalfar i servir-ho.

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

TALLER MECÀNIC MARCÉ. Reparació d'automòbils, revisions ITV, cavi d'olis, aire condicionat, parxes. Asegra, 25 local 7 Can Valero. 971 254 369

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asival, 5 Polígon Can Valero. tallersdasival@telefonica.net 971 759 568

CARROCERIES. Construcció i reparació. Venta i reparació de grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENT FIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOI. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Car-

retera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

BORSA
IMMOBILIÀRIA

IMMOBILIÀRIA MALLORCA. Beate Pregler. Palma, 17 Sant Joan www.pregler-immobilien.de. Tel. 667 078 450

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de finques, venda i lloguers de vivendes i locals Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir

IMMOBILIÀRIA CALAGAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estany, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.calagaviota.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TOÑI RUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877.

www.tonirui.com

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pol-lença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmo-biarbona.com.

NOVA PROMOCIO A S'ARENAL 19 vivendes, 3 locals, 36 aparcaments al carrer Bartomeu Calafell, cantonada Cannes. PROMOCIONES@RUSTIC-CALVIA.jazztel.es 971 450 470

Cerc casa per llogar a Sant Joan. 971 586 177

BOTIGUES I
MAGATZEMS

PLANTES I FLORS. Can Pellisseta. Plaça, 28 Campos. 971 650 317

BALESA. Garroves (i també triturades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farratges. Productes agrícoles. Carretera d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

CANFESOL. Ferreteria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoni-adrover@gmail.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconèixement, teràpies

alternatives. També trobaràs objectes de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

SATURNINA, EL NOU TAROT. Ajudam en tots els problemes. Arrabassam d'arrel totes les energies negatives. Cita prèvia 971 469 649

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROTMIQUEL Treballs ocults, embruixaments i desenbruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I
ELECTRICITAT

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències 24 hores. www.By-pass.es, kz 654 036 929

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals. TELMA Naus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llis-ton, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles... i més. Fusters, 36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

METALISTERIA Son Peretó. Alumi-ni, persianes, cristalleres, oscilobatents, ferro, arrambadors, barres, ... Son Peretó, 4 Manacor. 971 550 160

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

MALLORQUINA DE TOLDOS. Confecció de tendals, cobertura de piscines, motorització i reparacions, tendals de camió. Licorers solar 169-170 nau 33 Polígon de Marratxí. 971 229 714

BANYERES A MIDA. Per un perfecte acoblament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers, 169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotelcanariassl.com. 971 604 284

CARLOS DA MONTE BARRETO. Electricista. Obres, il·luminació, manteniment, instal·lador autoritzat, camvis de tensió, urgències. carlosadamonte@yahoo.com.ar 629981 183

MARGERS. Feim tot tipus de

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

Andreu S. Barceló Vicens

C/. Joan Coll, 1
Telèf. 971 630 166
Mòbil 608 172 313
E-mail: fornaltutxelectric@terra.es
07109 FORNALUTX (Mallorca)

feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617 321 015

ENRAJOLATS I ALICATATS Professionals en construcció. Banyes, cuines, trespols de porcel·lana etc. 671 446 876 652 187 721

CONSTRUCCIONS MD2 Cases, xalets, reformes. 971 531 385-635 531 034 971 509 620-615 105 125

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluç, 180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI

CognomsTel

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

NUEVA PROMOCIÓN EN EL ARENAL

(19 viviendas, 3 locales, 36 aparcamientos)

C/ Bartolomé Calafell Esq. Cannes

CARACTERÍSTICAS

- Viviendas de 1, 2, y 3 habitaciones.
- Desde 50 m2 hasta 90 m2 + terrazas y balcones.
- Amplias terrazas en 1ª planta y áticos.
- Aparcamiento y trastero opcional.
- Fácil acceso desde autopista.
- A 200mts de la playa.
- Materiales 1ª calidad.

PRECIOS Y FORMAS DE PAGO ORIENTATIVAS

- Viviendas de 1 hab. con terraza 170.000€
- Viviendas de 2 hab. con terraza 205.000€
- Locales y aparcamientos - consultar.
- Financiación actual concedida del 90% a 30 años. (Euribor + 1%)
- Entrada 3.000€
- Pagos mensuales a convenir durante las obras.
- Entrega aprox. Mayo 2009.

RUSTIC CALVIA, S.L.
PROMOCIONES CONSTRUCCIONES
Paseo Marítimo, 16 - Palma

INFORMACIÓN 609 331 786 / 971 450 470
Y VENTAS: PROMOCIONES@RUSTICCALVIA.jazztel.es

MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades,40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satelit, telefonia mòbil,aire condicionat,venta d'electrodomèstics. Ariel,12 . Cala d'Or. Tel. 971 657 378

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTROESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/ València, 63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trepsols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 AMòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, arrenjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaesmas@hotmail.com

PROFESSORA DE IOGA. Isabelle Ravenstein. Palma, 17 Sant Joan. monpetit@ravenstein.couk. Tel. 618763970

JOANA SEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor, 75 Pollença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERIA UNIXEXCATI. Carrer Llaneres, 53 Santanyí. 971 653 001

SANDRA MENDEZ. Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antitiques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura,... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CANA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA CAN COLOMET. Sa Rota des Pinar, 7 Maria de la Salut. 971 525 782

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO. Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers, 26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serralleria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conraders, 37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

MEDICINA

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOPDENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

CA'S DENTISTA. Sant Martí, 2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

ÒPTICA SANTA PONÇA. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custòdia, manteniment. Pocomaco, 10 Can Valero. 971 298 158

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar, 5 Santanyí. 667 426 972

AUTONAUTICA MANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres, 61 Manacor 971 553 780

PRODUCTES NATURALS

ES RACO DE SES FADES. Massatges, filoteràpia, consultes naturòpatia, auriculopuntura. Drenatge linfàtic. Promoció: drenatge reflexològic podal (sis sessions 80 euros). Drenatge linfàtic (deu sessions 150 euros). Plaça Jaume I, 6 Llorito. 971 524 478

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

PRODUCTES ECOLÒGICS

FINCASON BARRINA. La major botiga de productes ecològics. Dimecres de 9 a 17, dijous i divendres de 9 a 20. Dissabtes de 9 a 17. Camí son Frontera,, carretera d'Inca a Llubi km 6 www.mallorcaorganics.com 971 504 540

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a cèliacs. Bernat Vidal i Tomàs, 23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Ca na Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22-Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estudi geobològics. www.lacasa natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SA BOTIGA DE BUFFONS. Teatre Cafè Presentacions, acompanyaments, aniversaris, sopars d'empresa, menús especials. Viu el teatre d'una altra manera. Consulta programació a sabotigadebuffons.com Valld'argent, 29 Ciutat. 660 419 673

HOSTAL RESTAURANT CAFÈ-HPC. Menjar per endur-se'n, amb 20% de descompte durant tot l'any. Cristòfol Colom, 5 Porto Colom. 971 825 323

AGROTURISME CAS SANT. Habitació doble amb berenar, 184 euros. www.cas-sant.com 971 630 298

ESCOLA D'ALIMENTACIÓ NATURAL. Cursos de cuina energètica bàsica, cuina energètica avançada, cuina medicinal. Rosa Tugores www.llamaviva.com 971 757 617

SES XARXES. Dies feiners menú a 7 euros. Menjar per endur-se'n. Dissabtes i diumenges xocolata amb xurros. 971 810 402

INTENSU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital, 46 Petra. Menú a 8 euros. A la carta 12 euros de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN. Tavernes selectes. Menú a 8 euros. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra, 14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló, 59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CAN'ARABÍ. A la carta 30 euros de mitjana. Noces, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bellveure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent, 5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria, 12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major, 19 Sa Pobla. 971 540005

RESTAURANT ES CRUCE.

Menú a 8 euros. Carr. Cala Bona. Costa dels Pins. Reservau al 971 840 382

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor, 73. Pollença. 971 531 536

CA SA PAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/ de la Recтория, 1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANT SA RESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noces, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SA COMUNA. Menú i 7 euros, a la carta 12 euros de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT CAN PEP SERRA. Gabriel Roca, 87. Colònia de Sant Jordi. A la carta 30 euros de mitjana. Barca pròpia. Reservau al 971 655 399

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euros. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGACAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8. Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binissalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euros beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

DERMETZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salsitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Viena" amb ensalada de patates. Carrer

Mussol, 12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

CELLER LAPARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CANA TERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal.AVINGUDA Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzinera. Tel. 971 266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CANTITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8. Tapes variades, paelles i

fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFESSIONALS

TOT EN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors i servei domèstic. www.centrodeseleccion.com 971 754 916

RT HOGAR. Servei domèstic internes, externes, neteges per hores, matrimonis, tetes, mainaderes, tenir cura d'ancians, manteniment, jardiniers... 649 086 373

MUDANCES MEDITERRANI. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valoració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols colleccionar i nao saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el

Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells, 5 07530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÈS. Complements de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sòller. 661 021 075

ESCULTURA EN FERRO. T'ensenyaré a treballar i emmotllar el ferro, utilitzant eines ancestrals per fabricar les teves escultures. Sentiràs en les teves mans el canvis de temperatura i textura que te el ferro convertint-lo en art. 610 448 212 www.damiart.blogspot.com

CLINICA VETERINÀRIA SINEU. Dilluns, dimecres, divendres i dissabtes d'11 a 13 hores. De dilluns a divendres de 16'30 a 20'00. Carrer des Menestrals, 20. 971 520 349 veterinary@cvsineu.com

INDUSTRIA DE L'EMBALATGE. Cartonatges Guillama. Gran Via Asima, 29. Son Castelló. 971 431 173

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ESCOLA DE VOL ES CRUCE. Baptisme de vol. 10 minuts amb pilot 20 euróns. Carretera de Manacor km. 42. Tel. 629 392 776

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable,

**Necessitam
Comercials, reporteres...
Bones comissions
971 858 580
estel@premsaforana.cat**

laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeportocolom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animals. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

COSA DE DOS. Tapisseria, descans, mobles, decoració. Distribuidor de matalassos Delanubi. Carrer del Bisbe Taixaquet, 62 Llucmajor. Tel. 971 748 088

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Camps. Mòbil 661 565 119

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristòfor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUETI ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla, 44 A. Tel. 971 160 157 Camps

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971 525 465 - 658 970 701 - info@internetbalears.es - www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondesjos d'aigua garantida. Tel. 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Masutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sòller. Tel. 656 951 382

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

VENDES

Venc piano quasi nou per 3.000 euróns. 971 530 616

Es regalen canets de mare ratera. 667 584 686

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**